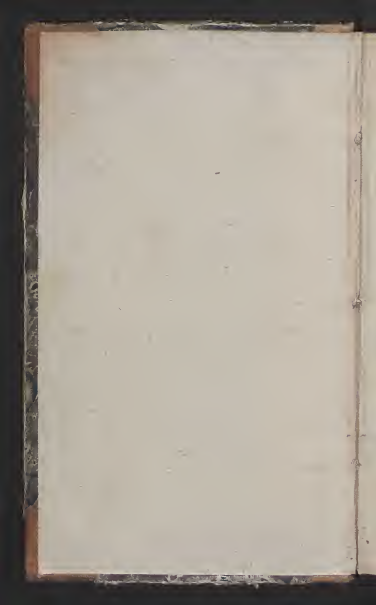
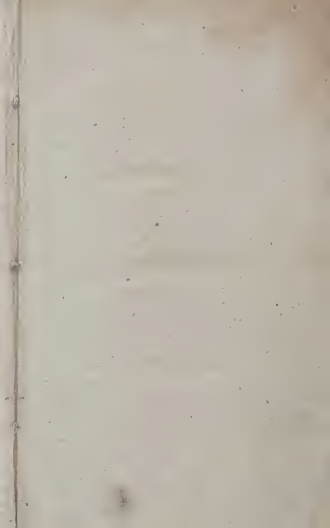

3.248

Lit

7.245
L74

X Sú Litla

Sálma og Bísna Bók, í tveimur portum,

Samantelin

Kristinnómi lands þessa

til

Heilla Eblíngar og Sidbóta.

Eftir þeirri á Sólum í Sjaltadal
prentuðu Utgáfu, árid 1757.

Selst óinnbundin á Prentp. 64 þ. S. M.

Videyar Klaustri 1839.

Prentuð á Forlag Secret. O. M. Stephenson,
af Bókprýðjara Selga Selgafyni.

Linn. Stephenson

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

OF LINCOLN

IN TWO VOLUMES

LONDON

Printed by J. Sturges, at the

Printers Office, in St. Dunstons Church-yard

Til Lesarans.

Id skáldskapar mentin sé ei hin minsta, (ef nækra má svo falla) af Guds gáfum, med hværjum hann hefur þridt manneskjuna, verður ei neitad; þar ed sú lyst er ei einasta móðir til málsmíllinnar, heldur gífur svo sem nýtt líf hlutanum sem um er quædid, upplýsir þá og innrætir minninu, og hafa því forn-skáldin verid sömu meiningar og Plató, ad i heuni væri eitt: hvað yfir-náttúrlegt ¹⁾, hvað einnig menn

¹⁾ Cic. *pro Archia*. Plato *L. II, de Rep.*

Da hingad litur þetta sem Ovidíns quæd:

*Est Deus in nobis, agitante calescimus illo,
Impetus hic sacræ semina mentis habet.*

þitjast nóglega sýnt géta, af fornum og nýum fræðum innlendra sem útlendra ¹⁾, hafa því og þeir allra elstu heims-
 Spekingar innibundið sína lof = saungva,
 síða = reglur og náttúru = vísiðdi í qved-
 skap, hvar uppa dæmi eru ei einasta í
 heilagri Ritningu, heldur og hafa menn
 menjar þess sama, einkum eptir Grísa og
 Látinska Authores, einueigin (sem vid-
 tekin, meining er) eptir sjálfann Odin
 vörn, hvar um ei gjörift þörf framar ad
 ræða.

Svo er góðum Gudi fyrir þackandi,
 hann hefur ekki eytt þessa hjá sett, ad hún
 ei hafi, síðan bigdist, géfið af sér mörq,
 og þar á medal ei allsá ágjæta skáld,
 jafnvel þó sú Íslendiska skáldskapar lyst,
 sé ad minni og annara meiningu ²⁾

¹⁾ cf. Ol. Wormii L. Run. in App. Barth.
 de med. Poetis. ²⁾ cf. Worm. l. c.

miðlu vandari enn annara þjóða, þar í henni eru miðlu fleiri reglur uppá orðsniild, hljóð = staf, ýmislega hljóðs = grein og tilbreitni, svo vel í þessu. sem og orðanna midur = ræðun og studla = stípur, enn í noktri annari tungu, að eg ei tali um fénningar og Mytologíam, sem tilheyrir einniglegu þessu máli, hvað ei gjörir allitinn trafala framandi. í því að ná undirstöðu lýstaraunnar, svo óstæði væri einhver lærdur maður tæki sér fyrir hendur hana skiljanlegar að útlíða, enu skéð er, í Skáldu eða þeim 8 Gáttaliðum eg hefi.

Þó skáldskapurinn sé nú þannig dýr og torveldur hjá oss, höfum vér þó ætíð marga haft, og höfum enn á nærverandi tíma nokkra, sem Natura et Arle hafa skáldskapinn iðkað og nær ótal sálma, rímur og qvæði eptir sig látið, af hverju lítill partur er þryggtur, heldur tinnist sum-

part, en sumpart er afbakad og úr lagi
 frert, sem þó annars í sjálfu sér væri nitsam-
 legt; í því tilliti hefi eg, eptir tilmælum
 Veledla Gr. Vice: Lögmannsins Björns
 Markussonar, yfirlátid til þryckingar-
 innar þessa litlu Sálma og Vísna Bók,
 sem vegna pappírs-eklunnar í ár verður
 miklu minni, enn eg vildi og ásett hafði
 í fyrstu. Gef eg hér til valid það sem ei
 vissi áður þrykt vera, og átti því næsta
 ordugt að fá sálmana og qvædin rétt (eink-
 um þar af þessari fyrirætlan Gr. Oeco-
 nomi offseint vissi, og hafði í morgun öðru
 að snúast, sem ei mátti forsómast); hefi þó
 ætíð fylgt því sem réttast meinti; svo þó
 hér finnið eitthvad, sem úr lagi sé fært,
 þá er ei slíkt að féuna vilja: heldur efna-
 leifi, á hverju bót kynni verða ráðin, væri
 bæklungur þessi síðar meir upplagdur; vona
 því góðfús Lesari ei strax lasti sumt, hér
 sannað kann, né ætli það af mér afbakad,
 sem hann öðruvis heyrt eða lesid hefur, þar
 teinslan fénnir, að sumir gjöra sér þar af

æru, um umbreita annara qvedskap, og Autographa eru optlega ei eins hljóðandi, heldur mismuna, eptir þeim innsellum, sem Auctor fær, þá hann þau á ýmsum tímum uppskrifar og meðdeilir öðrum.

Þessum Bækling hef eg skipt í tvo parta, og svo í þryktingunni til ætlad, hvör Finni seljast útas fyrir sig, þeim til þénustu er fanpa mundu; sinnast í þeim fyrtra partinum ei allsáir ágjætir sálmar, sem brúfast þunna á ýmsum ársins tímum, samt í aðskiljanlegum tilfellum, til uppvaðningar, huggunar, lærdóms og fristilegrar andaðtar, einfum í þrossi og mótlæti, í freistingum og stórsóttum, og þá menn liggja fyrir daudanum; eru einninn þessir sálmar flestir af frægustu og lidugustu skáldum lands þessa orðtir, og bæði vegna lags og efnis af mörgum elskadir. Sá sídari parturinn inniheldur, 1. Rímur af Bileam, sem hans háæruverdugheit Biskupinn Gerra Gísli Magnússon, fyrir tilstilli gófugs Sýslumannsins Jóns Jónssonar í Grenivík, hefur meðdeilt, og

uppskrifadar eru eptir þess Sál. Authoris
 Msc. hverjum ad filgja Achabs ljód. 2.
 Roma qvædi tilheyrandi, á ýmsann hátt,
 annadhvært hofud; þórtum fristilegrar trú-
 ar, edur og fristins manns daglegri gudræf-
 ni, og ad sidustu, 3. filgja fæim heilrædi
 og uppvaðningar qvædi til fristilegra
 manndygda; registur sýndist ónaudsinlegt
 ad filgdi svo litlum Bæfling, einkum þeg-
 ar menn hafa gjört sér hann kunnugann.
 Næfn Authorum hef eg sett, þeim til
 virðingar og ædrum til fróðleiks, hvar eg
 hefi kunnad, eptir því framað vissa, og
 flest Exemplaria hafa tilvísad; vona, ad
 lyftum, góðsús og réttðæmur Lesari virði
 vel þetta litla ómak, og minnnist orða S.
 Páls, 2. Cor. 11. v. 21. (al. 19). En
 óska af hjarta það verði þrieinum Gudi
 til lofs og dýrðar, og þeim er nema, til
 sálar=gagns og góða.

Sólum D. 21 April. 1757.

S. E. S.

Fyrri Parturinn,

innihaldandi

noðra lærðóms- og huggimár- fulla Bænar-
og Þacklætis- Sálma, sem til uppvef-
ingar, andaktar og annara andlegra nota
brúfast kunna á flestøllum tímum, og í
ýmsum uppásfallandi tilfellum.

1. Vífu Sálmar,

Útdregur af þeirri minni Bæna- Bók
Doct. Johannis Lassenii,
og orktr af

Þorvaldi Magnússyni.

Sunnudags Morgun Sálmar.

Lagid: Heimili vort og húsin með.

Lof, æra, þris og þeck sé þér, þú mildi
Gud og Gadir, sem hefir andshnt mískun mér,

(1)

mig í nótt svo verndadur, hér með unntir mér heilbrigðum, hvíldur í nætur = nyctunum, holds = fræptar hreðsast gladdir.

2. Eins og sjáaldur augna hér, einn kann vel geyma siuna, skildir þú, góði-Skapari! mér, í flugga vængja þinna; veittir mér svo með fegnud fá, fagurt dags ljósid aptur sjá, he'g Sabbatís = veit ad vinna.

3. Drottinn Gud! þínar dásemder, daglega þvi eg þrifa; og volcuga náð sem veittir mér, vil eg jafnan auglýsa; frá lífi minnar móður þú, mig hefur geymt og hér til nú, veg þinn mér gjördir vísa.

4. O Gud! framvegis eg bid þig, auglýsn mér gjæðstu þína, auma mannestju ó-lit mig, illstu fyrirgef minna; trúfasti Gud! eg treisti þér, tak eðli þína hönd frá mér, þá allt vill annad dvína.

5. Minstu á sæta Soninn þinn, sak' aus þá leid hann þínu, fyrir brot ell og breið-leik minn, blóði úthelli sínu; vegna þess, Gadir! væg þú mér, vesolun ei buit kasta hér, í frá augliti þínu.

6. Heldur inntak mig ean í dag, í flaut missunarinnar, órnastu svo minn allonn hag, reptir vild gjæðstu þinnar; lát augva

neyð né neðurt flís, nálægjast til mínar heimilis, séttu vernd sálar minnar.

7. Þú þínar heitur eg mig fel, ó hjartans Gæði! mun eg þar huggast mjúkt og vel, mein þó að höndum bæri. Þú ert minn Guð enn eg þitt barn, aumum vertu mér lífnargjarn, náð þín mig endurnæri.

8. Ó Guð, minn Herra! eg bið þig, er mig villt hólpinn gjöra, innfíglaðann lát ættid mig, í þínum höndum vera, hér eptir allt til eilífsdæ, að eg blefsaður mætti þar, frid og fagnud uppfæra.

9. Mig geymi í dag þín mislun blíð, mína farsæli vegi, einkum á minni andlæts-tíð, og hinum stránga degi, þá Drottinn alla dæmir þjóð; fyrir dýrmætt Jesú hjarta-blóð, gef að eg glattist eigi.

Sunnudags Kvöld Sálmur.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hryggist þú.

Hærfur Guð Gæði himnum á, Herra mínar lífs og Drottinn sá, rifir allsráðandi; öll þín verk sem á oss sté, eru þau náð og sannleiki.

2. Þú hefur mínum heilsu-hag, haldid við lífid þennann dag, og allt gott auðsýnd:

(1')

ir, og fyrir illu forðað mér, Gæðir himn-
estur-lof sé þér.

3. Fyrir þinn þrapt og mikla mátt, minn
þú verndadur andardrátt; lofi þig munnur
minn; önd mín og tunga sérhveit sinn, fræt-
lega þrifi al-mátt þinn.

4. Framvegis hjálpa, Gæðir! mér, fyrir
þitt nafn sem eilíft er; ert þú einn-efalaust,
Ísraels huggun, hjálp og traust, heyrdu nú
minnar bænar-raust.

5. Afmá þú mína misgjörð því, minn
Gud! sem adra þoku og stý; hreinsa sam-
vitku sín, svo hún verði af syndum klár,
Sonar þíns fyrir blóð og tár.

6. Umhjón þín vaki yfir mér, eilífur Gud!
eg treyðli þér, og bið af audmýkt þig. Hjá
þú nöttin nálægir sig, nú er þar dimmt í
kringum mig.

7. O þú mitt sæla andar-stjó! ó þú
mitt ljós! mín fagra sól! sem alla upplísir,
undirgæð þú nú ei hjá mér, allt mitt hjarta
svo tak að þér.

8. Set þá eldlegu Engla-vakt, allt um
kring mig svo holi eg spakt, þeirra vernd
völdug sé, á mínu lífi, eru og sé, ekkert vóndt
seo mig kunnir að sté.

9. Beittu nú sæta soefa-ró mér, sál

mína, Drottinn! fel eg þér, öll mín von einnert þú; í þínu nafni og traustri tíu, til minnar hvíldar leggst eg nú.

10. Skili mér vængja : skjólið þitt, fluggi þeirra sé afhvæf mitt; taktu enn æ ad þér, sál mín, líf og allt hvað er, af þinni mildi gæfi mér.

11. Þát mig, ad nætur lidnum blund, losa þitt nafn um morgun : stund, verdi þinn vilji á mér; fyrir þíns Sonar fórn, sem er, til frítægingar offrud þér.

Mánudags Morgun Sálmur.

Lagid: Heiðrum vér Gud af hug og sál.

Gjæðsturífasti Gud minn hjært gletur sig dagþíns ljómi skjær, eg fém nú gláður á þinn fund, um þessa . góðu morgun : stund, fallandi niður flatur þar, fyrir stór þinnar hátignar, með lotning stærstu lofgjörðar.

2. Nú hefur vel þín náð umskipt, nætur myrkruum frá mér svipt; og svo látið mig aumann monn, upp optur rísa heils brígdann. O hjartans Fadir! hendi þín, hefur enn verid skjaldberg mín, með Guds dóms náðar geymslu sín.

3. Sathón hefur með sinni mótt, sínar snörur forgæfins lagt, geymdi mig Drottinn

gjædðan hrein, granda ei kunni nokkurt mein, munur og tunga miklar þig, mín sál í þér nú gleður sig, sem svo vel hefur verndad mig.

4. Framar bið eg þig, Fadir fjær! fyrir-
gef þú mér syndir þær, sem úngur og gam-
all eg hefi dýgt; áugrar mig nú af hjarta-
líft; minnstu ei þeirra, minn Gud! nú, misf-
unsemd þinni til mín snú, veitann mig stíki
þouin sú.

5. Þát þína Engla enn í dag, annast
míns lífs og sálar = hæg; vegum mínum svo
verði eg á; verndadur öllum hásta frá; því
ad eg fel í þína hend, þú minn Elapari!
líf og önd, mýk þú vor allra mein og grönd.

6. Geymi mig blesud gjædðan þín,
gef þú ei nálgist illt til mín, vertu mitt
skjól og skjoldur trúr, skjaldborg, verja og
hlífðar = múr, blesði nú inn og útgang minn,
almættis dýrðar = fraptur þinn, þennann
morgun og sérhvört sinn.

7. Harmandi alla hugga þú, heilbrigði
gef þeim sjúku nú; nandstöddum sértu völd-
ug vörn, vernda þú, Gud! þín freistud börn,
og ef mótlætis-eitthvert ský, yfir mig fjæmi
heimi í, styrk þú minn frapt í stríði því.

8. Atrífi Fadir! enn í dag, allt mitt

blefða þú vinnulag, erfðis mæðu allsháttar, einninn verð minnar þollanar; til ó:htis svo ei það sé, enn þér til dýrðar mætti fle; blíði þadír það bænheyrri!

9. Lát mína sálu þessja um þig, í þínu orði gledja sig, í mínu hjarta halda þér, og hafa þinn ótta fyrir mér, kústilega að lifa nú, líka deyja í sannti trú, fyrir blóð Jesú það bænheyr þú, Amen.

Mánudags Qvöld Sálmur.

Lagid: Þadír vor sem á hinnum ert.

Em er dags-tícin útendud, elskurikasti þadír og Guð! á hvörjum ástar augun þín, enn hafa lítið hjart til mín, og náðar forsjón fœdurlik, frá öllum háffa verndad mig.

2. Hjartanlega eg þacka það, þér sem hefur mig bevarad, grátbæni eg of audmýkt þig, í Jesú nafni, bænheyr mig, góði þadír! og gíf mér hvítt, glæpugt synda líf-erni mitt.

3. Með hvörju, æ það ángrar mig, að eg í dag hefi móðgad þig, í öllum mínum athofnum, ordum, gjörðum og hugfunum; Drottinn! mín synd ei dylst fyrir þér, Drottinn! syndugum væg þú mér.

4. D, hjartans Gadir! minnstu mín, með-
algångara Sonar þíns, og lausnar gjalds
sem lét fyrir mig, ljúfi Gadir! að blíða
þig, vegna Jesú verðstuldunar, væg þú mér
brunnur gjæðstunnar.

5. Líkusami Gadir! lít til mín, ligg eg
hér fyrir augum þin, hrædt og skjálfsandi
hjartad er, Herra! syndugum líka mér,
minna glæpa ei minnstu nú, missunar anga
til mín snú.

6. Þát þína blíð og gjæðstu guótt, gjæta
mín vel um þessa nótt, líkama, sátt og lífið
mítt, legg eg nú, Gud! á valdið þitt, frá óvinum
og illym heim, alla mína og mig þú geym.

7. Þát aunga plágu, eynd né sótt, yfir
mig koma þessa nótt, vertu hjá oss vort
hjálpræði, þinn blíðar vængja fluggi sé, at-
hvarf mitt, skjól og einla traust; eg mun þá
sofa hættulaust.

8. Sorgmæðra hjörtu harmþrúngin,
hugga þú sjálfur Jesú minn, þinn stærsti
troptur stíðji þá, sem stríðir nokkur freisting á,
þinna útvaldra alla hjörd, annast og geym
þú hér á jörd.

9. Nú fer venjuleg hvíld í hönd, Herra!
þér fel eg líf og end, þín Engla flíking-
eðflig, enn í nótt geymi og veki mig, Drott-

ni til lofs þá dagurinn sá, Drottai sé lof
fyrir verkin sín.

Þriðjudags Morgun Salmur.

Lagid: Einn Herra og best ætti.

Altra elskulegasti, Eðurlausnari minn, hjær
Herra Jesú Krísti! frapt vit eg þrísá þinn,
mig til dags- og ljómans leiddir, lof og heidur
sé þér, myrkrunum aptur eyddir, þau urdu
að sleppa mér.

2. Minn Gut! af gjæðstu þinni, geymd-
ic mig þessa nótt, á lífi, sál og sinni, svo
mér er vært og rött, léntir svo lífi mínu,
lucku og fríðar- hag, út af almætti þínu,
allt fram á þennann dag.

3. Ó Jesú ástúðlegi! þitt elsta- hjart-
ad ber, á hverjum einum degi, umhyggju
fyrir mér, og mig svo vfiðsbyggir, af þinni
miklu náð, hvað sem mitt hjarta briggir,
huggar sig ond mín þjáð.

4. Eg kann í aungvann máta, ástríft
Frelsari! það læti það fram láta, sem þér sé
bjóðandi, þú gjæðskan þúfundfalda, sem þar
fyrir verdugt er, edur- ad endurgjalda, allt
gott sem veittir mér.

5. Öll mín verk eg meðfénni, aum og
vesól manntýnd, eru í augshá þinni, eitt ráng.

læti og synd; enn þú sem brot mín bættir, og bærst verar misgjördir, sýðan við Góðurinn sættir, syndugum bið fyrir mér.

6. Er mér gjördir útvæga, ást við Guð Góður þinn, láttu þín tár og trega, trúfasti Jesú minn! ávættarlaust ei vera, á mér nú syndugum, heldur mig hólpinn gjöra, og hreinsagn af illverkum.

7. Fyrir þinn ástar- anda, í dag mér stjórna þú, lát mig stöðugann standa, í sterkri von og trú, frá vöndum véla- heimi, verndi mig nú þín stjórn, hún mig hættulaust geymi, hún sé mér ætíð nær.

8. Eg befi um hjón þinni, allaan mig þennan dag, lífama, fál og sinni, sjá þú best um minn hag, virðstu og vel fram leida, verk minnar föllunar, og embættis ómak greida, ást mér til farsældar.

9. Gnd! af nægd gjæðstu þinnar, gíf þú mér deildann vord, umhyggju andar minnar, eg fel þér hér á jönd, fæ eg þá fyrr og síðar, fullnæggu alla vel, þér gjöri eg þaðir þíðar, þú minn Emanúel.

Þriðjudags- Qvöld- Sálmur.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina,

Gverninn kann eg sem ætti, almann að prisa

þinn, af innsta andardrætti, ó Herra Jesú minn! er í dag enn mi hefur, ætíð bevarad mig, þú ert all gott mér gífur, Gud minn! eg losa þig.

2. Undir veindar væng þínum, vaktan hafdir á mér, svo eg með öllum mínum, og allt hvað mér tilheyrir, er frí af öllum vöðum, enn frammar bíð eg þig, með sterkum armlegg að stöð, stíðja og leida mig.

3. Húmar og hallar degi, hvíldartíð þómin er, láttu þó, ó Gud! eigi, undirganga hjá mér, mildasti minn Trélsari, misfunar þinnar sól, svo leingi sem eg hjari, sértu mitt ljós og stjól.

4. Minnstu ei spöða minna, með hverjum stöggst þig hef, útaf nægd nátar þinnar, nú mér þær fyrirgef; veittu mér eg þér unni, og elstan verci svo sterk, að eg hér eptir kunni, umflýa holdsins verk.

5. Þitt blesað ljósið hjarta, bíð eg upplífi mig, svo eg í hreinu hjarta, herbergi einann þig, að eg í ótta þínum, áfram gangi mitt fleid, forða mér fáti og vínun, freistíng og sálar-neyd.

6. Sjá þú, minn Herra sæli! sígur að nætur þel, mitt flot, mitt veindar hæli, mitt líf eg þér befi; eg er þín barnkynd.

ama, yfirgef mig ei nú, him á þínum lífama,
ljúfasti minn Jesú!

7. Eg hefi í undu þinni, örugga-
von og trú, láttu mig æ þar inni, óhult-
ann sofa nú; Herra Jesús hjartkæri! hvílu-
rúmi blessa mitt, ond mína endurnæri, ilms-
fæta nafnid þitt.

8. Þát Engla fylking fríða, Þadur trúrt-
að mér gá, lífa dags- ljósid blíða, leif mér
heilbrigdum sjá, svo með glödværum munni,
mætti eg þessa þig, og hjartans innsta grunni;
Amen, bænuþyr þú mig!

Míðvífudags Morgun Sálmur.

Lagsíð 1. Herra Gud í himnaríki.

Drottinn heilagi Herra minn! heidur sé
þér og æra, aptur er nóttin umlidin, upp-
runnid ljósid stjæra.

2. Af hjartans rót eg heidra þig, sem
hafair á mér gjætur, höndin þín bjó svo
hægt um mig, heill komst eg enn á fætur.

3. Gramar bíð eg þig, Þadur minn! fyr-
ir vorn líf- glafara, sætasta Jesúm Son-
inn þinn, svo mig í dag bævara.

4. Láttu þá sömu sætu náð, sem þú
mér jafnan gefur, enn í dag blessa allt mitt
ráð, einö og fyrir verid hefur.

5. Stjórna þú minn sinni og fát, svo að allt mitt framferði, hegðun, vit, gjörðir, hugur og mál; Herra! til lofs þér verði.

6. Þín heilags Anda hjálfod best, hjarta mitt virðist biggja, svo illt eg eðlért aðhafist, í dag sem þig kann stiggja.

7. Yfirgef þú mig ei þitt barn, umskjón þín góð mér hlífi, þú sem mig hefur gjæðflu-gjarn, geymt allt frá móður-lífi.

8. Allt hvað eg líð um æfi - fleið, allt fram að burtför minni, öll mín lucka og öll mín neyð, er víst í hendi þinni.

9. Þóknist, minn Herra! þér í dag, þanninn víð mig að breyta, og missuna enn þá mínum hagi og meðlæti nokkurt veita.

10. Láttu mitt hjarta þaklátt þér, þiggja vel slíka mildi, og þínar góðar gáfur mér; gífvar, brúka sem skyldi.

11. Einn stuli nokkud ama að, illt sem mér kunní gera, láttu mig. Drottinn! þíðuc það, þólinmóðlega bera.

12. Mér veittu lífa, mildi Guð! mín verk á þessum degi, í þínu nafni upphirjud, öll vel framkvæma meg.

13. Velgjörðir þær þú veittir mér; vil eg í allann máta, sem hlýðin barnkynnd þakka þér, og þær mér nægja láta.

14. Dag hvern svo bið eg, Drottinn! þig, drag mig frá veröldinni, vöndum girndum og villu stig, sem vilja fylgja henni.

15. Þess bið eg einninn þína náð, þó að eg þrasa meg, vidréttu, Gud! mitt veita ráð, vertu mér strángur eigi.

16. Nær eg hefi þér, Herra! náð, og haldbid í trúar fangi, hirti eg hverki um himin né lád, heims þó, eða makt forgangi.

17. Já! hvað þú ert fyrir augum mér, unnufti sálar minnar, dýrmætari enn allt hvað er, æðst hnöfs veraldarinnar.

18. Ó! þú sætasta eistlan mín, aldrei lát mig þér gleyma, heldur ástúðleg ordin þín, í mínu hjarta geyma.

19. Önd og lífama, æru, fé, eða verk og gjördir mínar, í dag befað enn nú fé, einn Gud! í hendur þínar.

20. Leid þú svo áfram lífið mitt, og laga til himna ferða, að eg í ríkið eilíft þitt, inn-
tefinn meg verða.

21. Hjartans Fadir á himna trón, fyrir hjartans Son þinn fjæra, heyr þú nú mína hjartans bön, heidur fé þér og æra!

Mit víkudags.

Midvikudags Qvold Sálmur.

Lagid: Frid veittu voru landi.

Drottinn Gud dýrðar mildi! sem daginn hefur til birtu sett, á þonum einninn skildi, erfida hver í sinni stétt, og á nóttunni aptur, afílast verkum frá, að mannsins mæddur fraptur, mætti svefn-værdum ná; svoððan líkn Gud oss gífur, sem gétur nær veikleik manns, allt hvað andardrátt hefur, almættid þrissi hæs.

2. Í þínu náðar-nafni, nú geing eg minnar hvílu til; blessa þú öll mín efni, uppá það gláður sofa vil, eg má þó aurtur játa, það ángrar af hjarta mig, að eg í margann máta, minn Gud! hef slögðáun þig, meður ránglæti mínu, mægt illt þá hafðist að, og í augliti þínu, eðlért gott forskulgað.

3. Nú þó samvitsku særi, syndanna stærð og illgjörð mín, ó, minn Fadir ástljæri! optur kén eg nú samt til þín, fyrirgef glæpi alla, sem gjörði eg móti þér, særður af syndagalla, syndu vægd aumum mér; burtflasta ei barni þínu, blessaði hyrdir mín, fyrir Frelsarans þínu, er fríðþægdi lýðinn sinn.

4. O Fadir, Fadir ljæri! Fadir vors fæla Lausnarans, mundu nú sjálfs þíns

særi, að syndugs viljir ei dauða manns, heldur að hann sér snúi, af hjarta og betri sig, eg því án æfa trúi, að undan ei tókstu mig; ó þú mín elstan sata, áhrær mitt hjartans þel, lát mig svo lif mitt bæta, eg læri að deyja vel.

5. Í nótt og allar stundir, augliti þínu til mín snú, vernd þinna vængja undir, vil eg ókveðinn sofa nú, mig svo og alla mína, mína líkama og sánd; eg fel í umsjón þína, umfadmí mig þín hönd; sértu ljós sálar minnar, set eg mitt traust á þig, nokkra ógn næturinnar, nálgast lát eðli mig.

6. Höndin þín helg afvendi hásta og öllu frá mér snú, illa yfirhángandi, ef það þynni tilfalla nú, völdugur vel mín gjæti, verndar armleggur þinn, ógn svo að aungri mæti; sánd né líkama mínu, órófandi, illa drauma, og allt hvað sálu kann þjá, ónýt samlega og auma, áhyggju tak mér frá.

7. Misskunar Gædirinn míli! misskuna öllum fristnum þeim, er þitt eilíft ráð vildi, útveija sér um þennann heim; lækning þeim veikis vertu, vefsóum hjálp og skjól, ós í nótt öllum sértu, ein fögur gleði sól; til sængur geing eg gládur, Gud vaki yfir mér, vel er eg þá verndadur, vært svo hvílist í þér.

8. Gíf mér að morgni aptur, megi eg glæðvær lofa þig, þíu góði Guddóms fraptur, gjöri framvegið vel við mig; vilji þinn á mér verði, verðu mér náðugur, farsæl og mitt framferði, Fadir almáttugur! lát mig með hegðan hreina, halda svo bódorð þín, að þér til lofs alleina, æfinnar stund sé mín.

Simtundage Morgun Sálmur.

Lagid: Lof sé þér, Guð! fyrir tíðinn dag.

Heilagi Guð og Herra minn! heidur sé nafni þínu, enn má eg prísfa almátt þítt, af öllu hjarta mínu, sem allt frá minnar æsla tíð, og fram að þessum degi, mér enn brást eigi, heldur hefur þín blesðan blís, bevarad mína vegi.

2. Fram fyrir ástar auglit þitt; andmjúkur vil eg koma, enn með lofgjörðar offrid mitt, á þessum morguntíma, þackandi, Fadir! þínni náð, þessa næturvernd hyra, og dásendi dýra, og í dag-bíð eg enn þitt ráð, athöfn minni að stýra.

3. Af þínni mistun er það skéð, að eg syndugur maður, er nú með hughraust hjarta og gæð, heilbrigður uppvaðnadur; ástar þackæti þér sé tjáð, fyrir þína veigjörð

alla, og vernd gjörvalla, þúfundfalda af þinni náð, er þú létst mér tilfalla.

4. Ern hvað mætti eg aum mannfond, ángráður fyrir þér gráto, þá eg minnst á mína synd, marg = dihgða, sem eg játa; hjartad þá sáta hugraun ber, að hef eg ei sem bæri, og verdugt væri, viljád hlýðugur vera þér, væg þú mér, Gadir kjæri!

5. Minnstu þús Sonar áruan á, og hans sárustu þleu, illgjörðum mínum öllum frá, aug'iti snú þú þínu, fyrir þitt nafn ó Gadir! nú, förþenta leidi þefa; eg veit án efa, misgjördir allar munir þú, mér af náð fyrirgefá.

6. Numur bid eg þig enn á ný, að hjá þér missun finni; burt flúfa mér ei brædi í, barnsfond vesælli þinni; þú ert minn Gadir eilífo frá, er það þitt nafn háleita, mér virstu veita; minn góði Drottinn! gjæfu þá, Guðs barn rétttrúad heita.

7. Eg flý nú, Herra! enn í dag, undir væng náðarinnar; bidjandi þig minn blessa hog, af brunn gjæðstu þinnar, allann mig fel eg í þitt skaut, með önd, heilsu og lífi, hönd þín mér hlífi, leidi hún mig á líffins brant, leyftanu frá heimfins lífi.

8. Vertu öllum sem étast þig, eilíft

ljós og hjálpræði, blessa mitt líf og meita mig, með lífs og sálar fæði; láttu það allt vel luckast mér; lífa verdugt þaðlæti, og greiðt þér gjæti, fyrir daglegt braud sem þigg eg af þér, það veittu, Gud minn sæti!

9. Boldugi Gud! mér vert þú hjá, vernda þú tungu mína, ónytsamlegum ordum frá, er stýggja mildi þína, svo þér til dýrðar, Drottinn minn! í dag allt mitt framferði, vel stíðað verði, svo afmáist fyrir Andaða þinn, illverkin sem eg gjörði.

10. Þú mig, Herra! svo lífa hér, ljúfum að vilja þínum, svo eg daglega þökknið þér, þarsur náunga mínum; Frelsarans Jesú fadmi í, fagni, vona og þreni, sæll síðan því: og með útöldum, eynda frí, eilíft lof, Gud! þér segi.

Símtudags Qvöld Sálmur.

Lagid: Vor. Herra. Jesús vissi það.

Drottinn Gud fadit dádsemdar! Drottinn sem öllum misskunar, þeim sem hans hjálpar leita; í þúfund lídu lætur hann, lífa sína flé við sérhvörn mann; sem vill hans bod vardveita; hvörninn fæ eg, ó Herra minn! heidur nóglega víðfrægt þínu, og útbreidd þitt lof sem bæri? frá allri fladsemd

enn í dag, andar og lífs minna veitanna hæg,
geymdir þú, Gud ástíkjari!

2. Þigg nú af mér þar á mót, þín
góða Sonar fulla bét, sem blískaði þína
bræði, fyrir hans nafn missuna mér, mig
svo framvegis tak. að þér, heill mín, líf og
ljálpræði, umves mig náðar-örnum nú,
aldrei mér gleyma vitjun þú, heilög orð þín svo
hljóða, ángur mig mest þig mótgad. hef; mína
synd alla fyrirgef, og veit mér yðran góða.

3. O Gud! veit mér að endin mín; and-
varpa megí svo til þín, hvað sem að hönd-
um bæri, í-fulli von og trausti trú; til mín
ásjónu þinni snú, Abba, Fadir ástíkjari! nú
vil eg hvíla hægt með ró, hjá þér mín sál-
in. vaki þó, glöð þinni geymslu-uadit; aug-
un þó lyfjist aptur mín, augun þá blefsúð
vaki þín, yfir mér allar stundir.

4. Uppá það sætt eg sofna vit, sérhvad
er mér nú heyrir til, fel eg þinni forforgun;
mýkranna leystur fári frá, forir þinn krap
svo-mætti eg þá. mæla þitt lof á morgun;
forgmædda alla annast þú, í nótt sem þunna
verða nú, Sveina og til þín kalla, í nafni
Jesú nafn þitt á, náðugi Fadir! bænheyr
þá, gef þeim huggun gjörvalla.

5. Góðgjarni Fadir! gef þú mér, að gæta

nú svo lifað hér, æ fyrir auglýð þinni, að nær mín endast æfi tíð, og unnið hefi þetta stríð, frjálst af armæðu minni, að megi eg komast þá til þín, þar sem útvaldra flokkur skín, og þú vilt tár af þerra; þig síðan-lofa Þrenning blíð, þar um eilífa lífsins tíð, Amen, bænheyr minn Herra!

Söstudaga Morgun Sálmur.

Lagid: Svær mundi vera hjartad mitt.

Astúðlegasti ó Jesú! unniðst hjartkjar minn, verndadi mig í nótt ean nú, nálegur fraptur þinn; hrestu sál mína hvíldin sú, heill er og lífamiinn; var mér svo þessi verndin trú, vanmátt eg aungvann fínn.

2. D! hvað með glöðu hjarta hér, hvíld minni geing eg frá, ond mín fagnandi þættar þér, þú guðdómst tignin há, nætur hvíld þá sem nú gaffst mér, nóttu líðinni á, og adrat slíkar ástgjafir, ei þær fullteja má.

3. Eg bið þarmþrúngu hjarta með, Herra! fyrirgef mér, öll mín afbrot sem eru fléo, ond mín þvi fveinar sér, syðdinni hef eg hjartad léð, herbergi þitt sem er, andvarpar þvi mitt grátid géd, Gud minn! um vægd hjá þér.

4. Stjórnin í dag þín mildi mér, minn Gud! og alla tíð, líf mitt gjörvallt, og hegd:

un hér, hönd þín frammeiddi blóð; adhillist gott sem yðka ber, illt varist fyrir og síð, svo hepprist nær eg hédan fer, hvíld eptir unnið síð.

5. Efl mína von, mitt traust og trú, til þíns blóðs, Jesú minn! Því frithægingar fórni sú, færdi mér ávört sinn; á þessum degi, Drottinn! þú, dautann líkoma þinn, grestrast létst, svo að gjördir nú, gleði-svefn deuda minn.

6. Gef þú mér náð eg gjæti að því, grefirist syndir mínar, þínum djúpu blóð-undum í, allar svo hyljist þar, svo aldrei drottinn uppi vó, í mér rót vondskunnar; leid mig af öllum löstum frí, í ljósi gudrækninnar.

7. Gleifarans Jesú fangid blíðt, fadmi mig öllum tveim, önd mín, líkami og allt sé mitt, ætíð verndad of þeim; einn og sjáaltur augna þitt, e'fka Fadur! mig geym; lát ell mín verda afbrot kvítt, áður enn skilist við heim.

8. Fyrir þitt blóð og beiskann deyð, barn þitt eg týferypt er, veit minna handa vel fram gæð, svo verði til lucku mér; yfir þá alla bleissan breid, bróðs sem rétt afla sér, hjálpadu þeim í hvors kyns neyð, sem hafa fást traust á þér.

9. Þegar vér heimi förum frá, í södur-landid inn, lífid vor vera láttu þá, líkusamur danda þinn, þín helg gref sé vor höld. Þar má, hægt sofa líkaminn, í sælu víst þér sjá sum hjá, svo leid of, Jesú min!

Söstudags Qvöld Salmur.

Lagid: Hæðsi Gud Herrann mildi.

Hinnesti Herrann mildi! þú dagfins komid er, þín Guddóms gjæðskan vildi, gleindust ad tímarner, svo einn dag eftir anænn, eg kém dandannum nær, þá fæ eg sögnud sannann, fyrst Jesús yfirvann hann, hvíld mín því verður vær.

2. O þú eðfulegasti, Endurlausnariinn trúr! hjartans huggariinn besti, heill mín og veindar-már, mérkenni eg missun þína, mér sem eun þefur veitt, sama medannfan sína, sáú bevarad mína, frá hverðkyns háðka leidd.

3. Sonur Guðs Jesús sætur, sannur Emamie! sem ad of gífur gjætur, geym-ia frá illu vel, ó! Gud gjæfi eg þynni, þitt aumt og vesællt barn, þéknast svo eðfðu þinni, sem þú ert sálu minni, míður og gjæðflu-gjarn.

4. Gud náði gleymstu mína! Gud betri

slíka synd, hvar með eg hátígn þína, hefi
 flíggst ánni mannsynd, ó! hvað mig mætti
 trega, mín sála gjætt að því, og það rétt
 yfirvega, að við þannin daglega, gaungum
 fram glæpum í.

5. Nú með því nætur = roður, nálægir
 myrkur sín, kóm eg fram hjarta klóðm,
 kroskfefta elstan mín! minnstu ei synda
 minna, margfjöldi þeirra gleym, veit mér
 þeim bét á vinna, vegna blóð = unda þinna,
 vernda mig vel og geym.

6. Náð þín í nótt mér hlífi, náð þín
 mig bevari, yfir öndu og lífi, ætíð þinn
 freður sé; láttu ógu nætur eigi, ónáða
 knúna mig, um mér eg aptur megi, á til-
 fómunda degi, ljóssins Gud! losa þig.

7. Hugga í hörmum sínum, hjörtu trú-
 adra fróm, upplíptu augum þínum, yfir
 þinn fríðmóðóm; Herra! þitt blóðid hreina,
 hjá oss nú sinni stöð, lífshæptug lækníng
 meina, lát ei mannestju neina, á sér ó-
 nita það.

8. Einu í nótt nálægd þína, og náðar-
 ljós fagnat þitt, láttu ljóma og skína, legu-
 rúm fríngum mitt, í því mín öndin vafi,
 en heldid leiti sér, hvílar, og hressíng taki,
 hjartad samt til þín kvafi, sef eg þá sætt í þér.

9. Veit mér, Þausnarípn ljúfi! lífs með-
an dvelst eg hér, að eg minn allann hafi,
andar fögnun í þér, þágang til þú mig
kallar, þessari mæðu frá, í tynd til himna
hallar, hvor eg um aldir allar, auglit þitt
fælt mun sjá.

10. Heyr þú nú, Herra sætur! hvørs eg
grátbæni þig, á villtu veraldar = stræti, vill-
ast lát ekki mig; hédan vill hjartad leita,
hefur það gyrd til þín, þetta virðstu mér
veita, vegna þíns fjærleiks heita, Amen, það
éft er mín.

Laugardags Morgun Salmur.

Lagid: Nú bíð eg, Gud! þú nádir mig.

Almátugur Gud allsherjar, einn rétt Fadir
gjæðstunnar! eg annur hláðum = seft og synd,
saurgud og vesæl flépnu kynd, meðfénni
þessa morgun = stund, mistun þína á alla
lund, og margfeld gjæði gæfin af þér, góði
Herra! og auðsynd mér.

2. Atríkar gjafir allar þær, elsturílasti
Fadir fjær! þaðá eg mildri þinni náð, þús-
undfeld lofgjörd þér sé tjáð; gíf að eg aldr-
ei gleymi hér, því góða sem þú veittir mér,
heldur sem annað hlýðid barn, heidri þig,
Drottinn náðargjarn!

3. Sjá mitt ángráðt og sorgfullt géd, sem þig um bidur tárur með, fyrirgef mína söl og seft, synda athæfð ógudlegt, méti þér guds óms þrenning blíð, þessa viku og alla tíð, sætust forþénað Sonar þíns, syndir afþvoí hjarta míns.

4. Þjáfi Drottinn! mér lífna því, leid þú mig þínum sannleik í; ást þín veri mér aðstoð b'íð, allra minna lífdaga tíð, hjarta mitt allðrei láti loust, lífs míns og sálar einka traust, festsust trúar fadmögum þig, fyrir enn þú hefur b'essað mig.

5. Hönd þín í dag mér stjórni skrif, slíðji og blesði öll mín verk, láttu þau ské til lofs við þig, en luckast vel fyrir sjálfann mig, og sáluhjálp'ega framqvæmd fá, farsæl það, Drottinn himnum á! Drottinn blesði vort daglegt braud, Drottinn bæti vörn skort og naud.

6. Einn skuli í dag ed skíðun þín, skat samlegt eitthvad vitja mín, ofiðkn, þrautir og þreingingar, í þessum ó-sjó veraldar, réttu mér þína hjálpar-hönd, svo hvorki fordjarsfist líf né önd, heilagt þo'gjardi gíf þú mér, glóandi von og trú á þér.

7. Ríffuna þeim með þinni náð, þú veit einasta hjálpar ráð, er þín leitandi

eisfa þig, í þér svo megi gledja sig; alla naudþreingda bænheyr best, blessan þeim aumu meðdeilist, gef voru landi gleði og frið, góða rósend lát haldast við.

8. Lát of þiggja með það látt géd, þínar gáfur sem hefur þú léð, gef mér aumasta þínum þjón, það er, Drottinn! mín aumnjál bön, það hjarta sem þig heidri vel, heita elsku og kjærleikspæl, yfirgef, Herra! eðli mig, æfirlega eg vona á þig.

9. Sál mín, æra og embætti, í þína geymslu falid sé, endurlausn mín og aðstod trú, Engla þinna lát vordhald ná, umfringja mig á alla hlid, allskyns fladræði forða við, svo leingi sem eg lifi hér, líðsend þeirra sé yfir mér.

10. Þú sem mig hefur vel vordveitt, viku þessa í náð framleidd, lát mér svo, góði Guð! þennoun, gleði dag verða farsælann, að eg megi þér, Herra! hjá, hjartans rósend og unun fá, leystur af mínu mótlæti, mildasti Drottinn! lát svo flé.

Laugardags Qvold Sálmur.

Lagid: Eldingar Jüda annars dags.

D! hvad mikil þin missun er, mildasti Drottinn! samjofa þér, ómælileg frá eilífd sú,

það er mín trú, svo er hún stór sem hjálfur þú.

2. Svoddan mistun var sæl og blid, sál mín, um líona dagsins tíð, okkur gífur af guddóms náð, með gjæðstu dád, þónum sé þýrd um himin og lád.

3. Þessi dásamleg hjálp og hlíf, þefur frá þísum geymt mitt líf, vord þvi vid aungvum hásta hætt, en hjartad fjætt, lof mín-um Gudi singur sætt.

4. Framar bid eg, minn Gadir! þig, fram-haldtu þinni náð vid mig, afma þú mínar misgjorder, mig tak ad þér, naudstodduin ekki neita mér.

5. Yfirgef þú mig ei, minn Gud! þitt augma barn, í minni neyd, vegna þíns Sonar sára = flóðs, þess sæta blóðs, sem út er runnid of til góðs.

6. Kom minn Jesú Guds fjæri Son, með fróptuga þína fyrirbón, til lífs og sálar hjálpar hér, í hjarta mér, seg þú: minn fridur sé með þér.

7. Minn vertu lærimeistari, mildur Gud, Andinn heilagil! hvörja stund er þín hjæskod ný, eg huggast þvi, breiðfleika mínum öllum í.

8. O þú háblefsud þrenning þid! þinn náðar = væng eg undir stíð, gjæti mín val í

nótt enn nú, þín nálgæð sú, hún sé mitt skjól og skjaldborg trú.

9. Svo sem þitt barn vel vordveittann, vera lát mig og óhulltann, hæga svefn = ró og hvíldir fá; hálsta, neyð, þrá, Sonur Guds Jesús svipt mér frá.

10. Allt mitt svo fel eg á þitt vald, ó, minn Jesús, mitt lausnar = gjald! óndina, líf og æru mín, í umsjón þín, meðan hárviðar dval ei dvala.

11. O Jesús! vað þú yfir mér, augnva skadsemd lát hreifa sér, óttalaust sef eg uppá það, sem eg um það, höndin þín sæl mér hjúkri að.

12. Gylfi mí stóast hvílu mín, hei' og purpura kápa þín, með því blóðs = teikni ádreifðann, sem af þér rann, láttu mig vera verndadann.

13. Í hjarta mínu hvíld þér búi, heilagi guddóms Andi nú, svo eg í mínum svefni hér, síst gleymi þér, hvörskyns þraut sem að höndum ber.

14. Þrí = eini Gud! í þína náð, þessa nótt fel eg allt mitt ráð, líkna þú mér í lífi og deyð, leys mig frá neyð, yfir mig þína blesðon breið.

15. Þegar dags = ljóma skínid stjælt,

fluggaun nætur fær burtu hrært, láttu sál
mína losa þig. leid síðan mig, fram á þann
réttu fríðar = stig,

16. Herra sé þér og æðsta dýrd, af Engla
og manna tungum skírd, heilaga þrenning
híannum á, Hallelúja, um allar aldir
Amen, Já.

Silgja nokkrir ágjættir

S á l m a r,

Er tilheyrja þímsum ársins tíðum.

Sálmur um manndóms tekning og
fæðing vors Herra Jesú Krísti.

Utdreginn af Joh. Arntz Paradísar

Uddingardi,

og orðtur af

Er. Þiríki Gallesyni á Hofða.

Lagid: Þ dag eitt blestæð Varnid er.

Jesú! Guds Föðurs góði Son, gjæðstu
eðlarian mauna, allra trúadra einka von,
og endurlausnin sanua! þér sé heidur, þæð
og dýrd, af þíðu hjarta segð og skírd, fyr-
ir fæðing þína, og mildi þá þú manndóm

tólist, mér svo heill og virding jókst, helg-
andi hægi mína.

2. Hefur þú mannlegt hold og bein,
Herra! uppá þig tefid, bræðralag og bles-
on hrein, börnum Guds gagn allmikid, var-
id er, og virding há, vildi Engla kongur sá,
meisti hinn minnsti verda, veif náttúra naud-
stadds manns, nú er samteingd krapti hans,
skal hann þó ei fleiða.

3. No vort hold hann á sig tók, í ein-
ing persónunnar, Gudi fé lof sem gagnid
jók, og gleði manneskjunnar, í hærstu stjörn-
un himnum á, Herra eilífur nú er sá, Gud
og madurinn meiti, sá ber mannlegt sál og
líf, svo hann bædi menn og víf, hæfi í himna
fæti.

4. Vor náttúra var sem dauð, við lá
eilíf boðan, Gud aleit þá glotunar neyð,
gaf sían Son út sjálfann, mildur Jesús
Maríu Son, madur er, svo fall og fœu,
bæli og banni svipti, blefsað Fæðuns barnid
það, börn Adams úr qualanna stad, viljug-
ur vann og fœpti.

5. Allt hvað hafði Adam mist, af slum
Djofuls völdum. fyrir góðann Jesúm Guds
Son Krist, gífid og bætt, þó heldum;
reidi Fæðunsins rénuð öll, reiknast ei til

mann'eg fœll, Drottins virðta vinum, hvort-
jir sér við Herrans náð, halda, en fordæst
Satans ráð, sem gublausum granda hinum.

6. Eilíf þæð og æra sé, æðstum Fædur
og Syni, sem mislunadi mannkyni, og menn
sér gjörði vini; ei sitt hatar egid höld, vor
elstu Jesús borinn á feld, eg því eðlaust
trúi, Guð og maður hann sannur sé, en-
scelu náð eg eilífri, og hans í hlutdeild þúi.

7. O minn Jesús! ertu minn, einka naud-
hjálpari, eg er barn og þénari þinn, þú með-
algangari, værn samleikur, vegur og líf,
vernd, skjól, gleði, styrkur, blíf, kóngur, kenni-
maður, unad mín í eyndar = dal, en eilíft
gagn í himna sal, þar eptir þrepi eg glædur.

8. Keigin er mín fróma sál, af fagnad-
ar návíft þinni, það hún finnur þúsund
mál, að þú mislunæð henni; eja! sæti elst-
hugi, æfinlega velkomni, hvíl þú í mínu
hjarta, bíður þig þín brúðar kynd, bíður
og lóngar á þinn fund, síns brúðguma hjarta.

9. Hún sér óskar hjarta þíns, hér og um
eilíft alla, og þess góða gleði = vins, sem
Guðs eg Adann kalla, svo hún lystug
sorgum í, singi, en hverfi rauna = stj, og
lúa stundir líði; ó mitt sæta eðla hnos, ástar
gef þú mér þína koss, en eilíft yndi um síðir.

10. Mín er elskan maður og Guð, mín er elskan dáiinn, af fjærleikis eðli í krossins nand, kannast eg við feginn, slífi og dauða hans ljúsa þel, lof sé þeim mér ann svo vel, eg mun hægð því hljóta, fálubjálpi og sælunn fríð, sjá minn Jesúm mann og Guð, og eilífs yndis njóta.

Þinn Nýárs Sálmar,

Uti af Vanaból Er. Þórðar Þórðarsonar.

Qvedinn. af

Þorvaldi Magnúsfyni.

Lagid: Líknarfullur Guð og góður.

D þú lifandi lífsins brunnur! lofi þig hvors manns hjarta og munnur, sú uppspretta sem aldrei þver, ófartignandi lí vor hér.

2. Sæti brúðgumi sálar minnar, figurfesdungi Kristni þinnar, voldugi Jesús Herri hár, sem hefar aðgreint tíma og ár.

3. Þinn vísdómur og þitt almætti, þar um mín sála hugsa mætti, ós veitir blesðan alla tíð, sem aldrei fleikar fyrir né síð.

4. Arid líðna nú endt vér hófum, er fyrir þína tilfjón lífum, enn það nýja sem eptir fer, í þínu nafni byrjum vér.

5. Þanninn líður vor æfin auma, á fram sem litum vatna = strauma, stíttist hún hverja stundu við, stefnandi lofs á grafar = mid.

6. Þér hærstum Drottni Herra vorum, hjartans audmjúkar þakir gjorum, fyrir allt það gott sem oss hefur þú, audspnt á lidnum tíma nú.

7. Sál og líf þú sviptir meinum, svoddan blessan kom frá þér einum, guddómleg vernd þín gjörði það, gat ei óluckan forðjarfad.

8. Sem hænan úngum hjúkrar sínum, hlífdir þú oss með vængjum þínum, svo þess hevitiska hræfugls = klær, hafa oss ekki komid nær.

9. Bævaradur þú byggdir manna, frá blóð = igrn sverdi ossóknanna, og flæddar meti freistarans, forðadur oss við pílum hans.

10. D það stór var sú mikla mildi, miskuna oss svo Drottinn vildi, ekkert funni oss illt að ské, að eilífu lofad nafn hans sé.

11. Þyrirgési oss, Gud vor sæti! gjæð = skan þín allt vort óþaklæti, yfirtroðslur og afbrot ljót, er vér drígt höfum þér á mót.

12. Margt illt er gjört sem ekki skyldi, en það fátt gott, sem Drottinn vildi, af oss

heimta sem honum ber; heilagi Fadir væg þú mér.

13. Marghättud var þín misskun rífa, misbrúfudum vér gáfu slíka, fá þaðar ord (ef að er gáð) aptur guldum vér þinni náð.

14. Fyrirgef þú oss, Fadir góður! fyrir Jesúm vorn hjæta bróður, fyrir hans böen og blóðug sár, blessað gef oss og farsællt ár.

15. Kóróna árid Kristni þinni, kóngur dýrðar, með góðsýnni, lát svo, Drottinn! þín dýr fótspor, drjúpa af feiti á medal ver.

16. Þorir sálir þín verndia geymi, við fordjörfun og illum heimi, meinsemd lítamans varna við, veit oss heilbrigði, ró og frið.

17. Veru vora frá vansemdinni, vernda þú, Gud! með tilsjón þinni, geymu vor heimkynni, hús og fé, við hættfri neyd og fladræði.

18. Signum vorum svo eðli grandi, á hlarp og rán í þessu landi, elldó og vatnó hjón lát eðli ské, allt það í Jesú nafni sé.

19. Vertu kóngingsins vernd og prýði, varna þú öllu hættu stríði, vertu kristnians ar verndar = flot, vor hjálp, ó Drottinn Zebaoth!

20. Veri þín blessan frelsi og friður, fædurlandsins, svo haldið viður, ljós kenni =

dóms sem ljómar best, lúða og farfæld blómgist mest.

21. Vertu upplýsing valdsmannanna, vitsla og speki dómaraanna, húsfjórænar ebling haldtu við, henni veit jafnan björg og líd.

22. Þora atvinnu ætíð blessa, uppfylltu, Drottinn! nauðsyn þessa, varna þú hungri, hardindum, hættu stórsótt og land-plágum.

23. Þardveit þitt ord svo hreint það hljómi, hjá oss í þínum kristinnu dómi, eins og þú hefur sjálfur sett, og Sakramentanna tilkoma rétt.

24. Syndugum öllum yðran veittu, endurnær Jesú hina preittu, vertu rekning þeim veikna nú, viðhaldt frómum í réttu trið.

25. Sértu þeim hreldu svolum og frelsi, sem og herteknum í fángelsi, láttu þá finna lausn úr því, líkasama Jesú nafni í.

26. Blessud nýjár gáfan góða, græðarinn besta allra þjóða, umflurnar blóð þitt, svidri og sár, sé þeim freistudu læknisg flár.

27. Sem hér andvarpa opt í hljóði, í þeirra sorg og tára-flóði, veltjast og þjást í vöndum heimi, vertu, ó Jesú! styrkur þeim.

28. Gut hræddar ekkjur Gud bevari, Gud þeirra ráð og mál forsvari, huggi svo þeirra gráðid géd, geymi födurlaus börnin með.

29. Þar um gjörum vér þig að birtja, þúngadar qvinnur vörðstu flitja, bænarbróp þeirra heyrdu, Gud! hryggðinni snú þú í fegnud.

30. Þér svo þesolum öll vor efni, og nú bidjum í Jesú nafni! sambuga allir segjum vær, séltu vor Gud! ó Fadir þær!

31. D að vér kynnum ofþ svo hoga, á vorra tíða, flund og daga, að til þess nýa árs hjá þér. innganga mættum flidar vér.

32. Og hjá þér svo um allðir allða, eilífs fagnodar sambúð halda, þig, Drottinn! einn og þrennur fljá, þackir, heidur og lofgjörð fljá.

Þackargjörð fyrir Kristi þínu,
og flidþæging við Gud.

Qvedin af

Er. Þiriki Sallesyni.

Lagid: Jesús! sem að ofþ flrelsadi.

Herra Jesús, Guðs Heilagt Lamb! heims alls berandi flyndir, líflátinn fyrir vort lasta dramb, og lög-brota allar flémdir! af öllu hjarta eg þacka þér, þolandi þínu og dauda, til flrelsís þess sem fannstu mér, fyrir þitt blóðid rauda.

2. Sé þér lof fyrir fára hyggð, sálar þinnar til dauða, þá heimsins alla harma stígd, hjartad þitt reyndi góða; sorg, neyð, og qvíði sérhvors manns sveid allt í brjósti þínu, einginn kann skíra út til sanns, alla þá feikar þínu.

3. O þá sárustu sálar = neyð, samt hjartans ófyrirleika, og hugarárgur sem Herrann leid, heiptar dauða stríð lífa! svo að blóð sveita badid heitt, braust út af Jesú holdi, því var á jörð sem vatni veitt, og varði Guds reidi = eldi.

4. Evi hafa öll vor synda = völd, saklausann Jesúm qváldið, og á hann hlátid ótal gjöld, ill-verknads ljóst og hulid, synd, vífi, dauði, sálu hans, Satan og lögmál qvældi, réttlætíð strängt og misgjöld manns, miskunarlaust að fylgdi.

5. Lof Jesú fyrir blíða bæn, bleisadur þá framlagdist, flatur á jörð, sú fórnin væn, fram kom þá sál hans hyggdist, lagði Födur sinn vilja á vald; var síðan fjötrun bundinn. Kristur géck fús í qvalanna hald, kominn var píslar = stundin.

6. Lof sé Jesú! að leid hann sleg, ljúflega minna vegna, hrafinn, spítur, og hæddur mjög, húdláti varð að gegna; pol-

innóður sem lambid hjúft, lét það yfir sig gánga; stílandi svo mitt straffid hjúft, stór-glæpi bætti ránga.

7. Þof sé þér Jesú! sem lét sig hér, lífláta á krossins gálga, ei mun Gud leifa að aumum mér, Andstötinn nátt sálga: því fyrir Kristi dauda dómi, dýrkeypt min sála lendir, álistud hrein og einka fróm, almáttugs Guds í hendi.

8. Þof sé þér Jesú. Kóngur kjær! að fróns adur varst með þyrnum, ærunnar franski er eg því nær, með ílvöldum Drottins börnum; Herrann, sem bolvaan héð á tré, höndum og fótum negldur, svo eg í heitu Helvíti, hjengi ei af Djofli stegidur.

9. O þú heilaga offrid mest! ó Guds Lamb flecklausasta! ó þú hreinlata hjartad best! höfud verduglegasta! ásjána fegur og augun skjær, eru hrein. fætur og höndur; Áví! hvað gæð þér eyndin nær, en allt mér til bóta stendur.

10. O þú hreinasta húsid Guds! Herrans Jesú líkaminn! því ertu þanninn án alls frids, undum særður og framinn? þinn fadir þefur hér ei h'ist, þegar hann þefna vildi; svo mér vesolum vært og líft, verda um eikisd stýldi.

11. Hú innra gvaldi þrautin þig, því réð Jesús að kalla: Gud minn! því þf-irgastu mig? þad gefur mér huggun alla; þitt elskulega ord og bjóst, eg vil því trúa og játa, aldrei muni mig, leynt né ljóst, Laufrari minn! forlata.

12. Sé þér lof fyrir svo þín ord, sætasti ó Jesú-Kristi! þar með og eilíf þack-argjörð, að þig svo teya lysti; mælandi gott og minnstædt, í minnu lífi og dauða, með ordi og verki blefsað og bætt, þó minna allra nauða.

13. Sé þér lof ferir þá sðu 'und, er sofnadur féckst af spjóti, og hjarta blóð, sem hverja stund, Herra! gef mér eg njóti; að syndir mínar sökvi þar, en sálin hreinsun fá, og eg skjóli til eilífdar, í því bjarg-filsni ná.

14. Ó minn Jesú! nú ertu mitt, eilíft og fullt réttlæti, helgasta nafn og heidra þitt, með hjartans sálar kjæti, Guds Sonur hefur goldið allt, fyrir glæpi og syndir manna, þér sé lof súngið þúsundfalt, þú Gud mistunsembanna!

15. Minnstu, Fadir! þú eitt sinn ert, ordum við mig vel sáttur, sættir þær hef-ur Sonur þinn-gjört, sá minn Frelfari

rjettur; vegna þess, Guð! mér verðu þú, ve-
solum manni reidur, lát mig njóta. hvort
lífi eða dey, Lausnarans, Drottinn góður!

16. Eg segi þér þótt og sýng af röt,
samt öllum Kristnum þínum. Jesú réttlæti er
blesud bót, biotum og syndum mínum,
Guð er minn stírkur, Guðs er dýrd, Guð
virdist náð mér senda; Guðleg heitran sé
Gudi stírd, Gudi sé lof án enda, Amen.

Sálmur um Kristi upprisu.

Gr. R. G. S.

Lagid: Allfagurt ljós oss byrtist brátt.

D Jesú Kristi! öflugt Leon, af ætt Juda
sterki Samson, þú ósigrandi hetjan hraust,
heimis myndir barstu efalaust.

2. Hoggorms molandi haus í smátt,
hardonn sigrandi daudans mátt. eilífi Róng-
ur almættis, yfirvinnari Helvítis.

3. Eg segi þér lof fyrir sigurinn þinn,
sál mín finnur þig upprifinn, deydt hefur
þú nú daudans mátt, dýrd og pris frapt-
ar þíns framlagt.

4. Þeifandi þig bardaga-mann, sem
bædi dug og ráðri kann, hurð að upp-
ljúka Helvítis, og höftum dauda að vinna flis.

5. Þú varst að sonnu sáladur, samt ertu Kóngur eilífur; hvar er þinnigur Helvíti, og hel = broddur dauðans nístandi?

6. Lof sé þér, Jesú Lausnari minn! fyrir lucku djúlgönnu figuinn þinn, er mér nú víst um eilíf ár, æðerræst muni mín sorgar = tár.

7. Nú er sál minni sællri látt. Sýngjandi af Drottins styrk og mátt, Helvítis illur offi er, aldrei frammar til meina mér.

8. Ám litla stund þú lægíng barst, líðandi yfirgefíon varst, upphafinu nú að eilífu, með æru dýrðar kórónu.

9. Björgid Guds maktar blesöndu, biggírgar = menn sem forlögdu, vordid er hofud lýrníngu, hvað vor augu má forundra.

10. Af Drottni er það svo stíckad og fléd, flak hann prísast saungunum með, trú = aðra manna í tjaldbúðum, traust heldur hönd hans sigrinum.

11. Ei mun eg deya, heldur hitt, hrófið í Drottni lífíð mitt, lunnngjörandi, sem fríðnum ber, míns Krísts Jesú dásembir.

12. Á vegi dracklu af dimmun læk, þá dundi yfir þig uend ó = tæk, nú er upphafid hofud þitt, Herra Jesú réttlæti mitt!

13. Upprísan sönn þú ert og líf, allra

trúadra stöðug hlíf, um síun þó heimi sœfui
frá, síðar muntu uppvækja þá.

14. Þín sœfn-herbergis sœinarnir, sá-
ust, það voru Englarnir, sjálfann Mánu
sýndir þig, sú er mér gjæðska minnilig.

15. Þéttri skipadir atvikið öll, þó afsværi
þig í Kalypso höll, að herma bræðrum harm-
þrúngnu, um heilaga þína upprisu.

16. Þinn Födur og Guð, minn Frels-
ari! Födur þeirra sann-nesuandi, þó brotið
hefdu bræðralag, bandstu þeim frið og góðs-
ann dag.

17. Á sama degi Emaus til, ángráðum
sálum mjög í við, samferða værst og sann-
adir þína, sœla lífama upprifinn.

18. Um lúttar dýr þú glöggalega gætt,
góða hugsvölun Postulum fékkt, sýndir
þeim blesbud sár þín þá, síðan neyttir og
drakkt þeim hjá.

19. Elsta þín þeim svo taði trú, tál-
laust upprifinn værir þá, naudsýnjalaust þá
næring tókkt, nærandi þeirra veiktu brjótt.

20. Fridur þinn er sú sæða brein, forforg-
ar andleg húngurs-mein, himneflann með
sér hefur krapt, hjartad finuur það end-
urkrapt.

21. Gílli Drottins og himnefl náð, í

Herrans Jesú fridar það, með friun synda fálín er, fyrir hann nefnumst réttlátir.

22. Jndi, traust, sigur, eilíft líf, er Jesú fridur, og stöðug hlíf, mótt synd, heimi, og Helvíti, hordum danda og reidinni.

23. Bólvan Þegmáls og Belíals þrá, bráð fordæmslag sér ekkert má, í móti Jesú fegrum frid, frómt glöddist því Þostula líd.

24. O þú líf sæli listugi, Samsonarans fridur blefsadi, ávertir Jesú upprisu, öllu valdandi heilnæmu!

25. Kom í mitt hjarta tjæra bát, kom þú gletjandi mína fál, og fagna þinni innkomu, sem afur-mann sinni kornstéru.

26. Eg gletst svo af þeim góða frid, Guds míns upprisu bundinn við, sem hermenn sigri hrósandi, herfönginu útskiptandi.

27. Sigur-hofðinginn sætasti, sæmdi mig blefsan eilífri, Helvítið þá hann víðing vann, vítið og dandann eilífsann.

28. Blefsadi sigur Samson minn, fál minni verra þann strúðann inn, er hún í skarta eslaust skal, í eilífum Jesú brúðlaups fál.

29. O Jesú! minn Emanúel, ærunnar Kóngur, gjör svo vel, lát mig upprísa lífa nú, fyrir lífandi yðran, ást og trú.

30. Þyrstu upprisu eg feiginn kís, far-
sæl hin seinni þá er við, sálar = dauda mig
Son Guds ver, svo hinn eilífi ei grundi
mér.

31. Í mér, minn Jesú! enn upprís, í
mér, Jesú! þú vinn þinn þrís, sigra þar
heimina, synd og deyð, Satan, Helvíti og
alla neyð.

32. Hugga þú mína hriggva sál, í þenn-
ar sorgum, þá gleði er mál, ord Guds
blefsada andar = gríð, innræti henni og
Jesú fríð.

33. Ginninn bíð eg af innstu rót, ó Jesú
mína þrauta = bót! upprísa þín á efsta dag,
upprisu minnar blefsi hað.

34. Sveipadur mold eg sofi í ró, sem
andleg wóðir mig til bjó, svefn blæju
þeirra sviptir þú, sjálfur og vekur all
þín hjú.

35. Voknid, þrísíð, þá eru þín ord;
undir sem hvílist raudri jörð, af þvi mitt
regn er edlifsins, eins og degg gíæna vall-
arins.

36. Þá mun vakna í vansemd sáð, vel
fagurt hold fyrir Drottins náð, óandleg-
leika ímíndad, upprísa Jesú verkar það.

37. Af þvi vort líf er þulíð hér, í Þer-

anum Jesú trúinn vér, en það mun verða opinnbert, á efsta degi að tign óskert.

38. Heilagi Jesú! heillín mín, huggi mig ell forþéna þín, gef mér upprisu glada að fá, og gjæðsku þína um eilífd sjá, Amen.

Sálm-vísa til Heilago Anda.

Övettin af

Sál. Er. Þjarna Gísfuresyni í
Þíngmúla í Skrid-Dal.

Lagide: Herrann sjálfur minn hyrdir er.

Heilagi Andi Gerra Gud! hjálpin og skjólid manna, hugga þú best í hverri naud, og hættum freistinganna, sorgandi grynist sálin mín í sárri neyd að koma til þín, svo tendrist trúin samva.

2. Gud Fatir og Sonur sendi þig, syndugum lausn að bjóða, innfelli þín mjeg elskuleg, efla best sálar gróða, æfinnalega um allann heim, eittu að safna flokki þeim, sem taka vill trúna góða.

3. Heilagt Guds ríki hér á jörð, háleit þín mildin stidur, fyrirheitid hans stidargjörð, fjarðum öllum bídur, þeim sem

til hafa hug og hyst, heilaga trú á Jesúm
Krist ad fá og fella ei midur.

4. Gbörn dag fagnar nú hjartad mitt,
helst fyrir gáfu lífa, ad í samneyti lauda þitt,
fett hefur þú mig líka ad eiga Guds náð
og elstu hans, ibúð þína og Lauðmarans,
fríð: gjof og frelsíð ríka.

5. Ginnestkar gístir þínar þær, þeckir
mannsképnan eigi, fyrr enn þú vitstu og
ljósid hjær, sem lýsir ad réttum vegi, birti
mér aumum blándleik minn, b'essadur orða
ljómunn þinn, líf mitt svo leida megi.

6. Sképunar mind í skírnar: já, skjæra
gassu mér þína, hestit þú þér, minn Drott
þá, í hángrada jálu mína, Jesú Krists
blóði jektu mig, jafnan svo meetti fyrir
þig, á mér hans skrudinn skína.

7. Jan í fristinnar skautíð skjært, skúð-
ur eg leggjast náði, andar fjör mitt svo end-
urnært, þrði med þínu ráði, þá var til
reíða ljósid lént, lífandi lílúning fær það
lént, hvörjum sem gloggt ad gáti.

8. Auglýsir þú fyrir orðsins heven,
Gudurlon'narann sanna, ad hann sé gófinn
ollum einn, æfínnleg lausn syndanna, hjart-
ana gífur þreina trú, á Drottinn Jesúm
sjáfur þú, med ljósi manndygðanna.

9. Berkar þú bæði vilja og mátt, veift dugir holdid ecki, hægt þú upplífur hjartans gátt, heilnæmt svo orðid þekki, tregafull sál að taki svo inn, trúandi Jesúm Herra sinn, varist svo synda = flecki.

10. Jesú forustéra hér um heim, heitir Guds kristnin hreina, fætur þú jafnan flokki þeim, forsjónar = menn alleina; fólftum lærdómi forða þú, fagrann sannleika og rétta trú, lífs = braut þá lætur beina.

11. Andmjúflega og þacka þér, það eitt, minn Herrann fæti! að lífsins orðid lýsti mér, ljós mitt og andar = fæti, veittir mér ölla virðing þá, að vaka yfir þínum lömbum smá, svo hjórd sú hjálpast gjæti.

12. Amíntu mína aumu sál, ó Gud Heilagi Andi! Herra míns Jesú heit og mál, að hafa í minnis landi, hvencar sem kémur hrygðar = tíð, huggadu allann kristin líð, svo ágríð aldrei grandi.

13. Krofs og freisting þá fremur og flær, gveinandi sálu mína, vertu mér, Drottinn! veikum nær, með völduga huggun þína, samvitstu ró og hjartans hægd, himneska svelun, fríð og nægd, í mér lát aldrei dvína.

14. Bitna þú anda mínum með, mörg

þó mig neyðin særi, að eg sé Guds barn útvalet, alls þó eg sékur væri, hressir önd mína huggun sú, í hjarta mínu að fella þú : Abba! ó Fátir hjæri.

15. Blíðann Jesúm Bríðguma minn, bíð eg þú, Herrann góðil hvörn daginn á mitt hjartad inn, hans með rós - fagra blóði, sjálfur strífir, svo mætti mér, minning hans aldrei fitnast hér, þó vífi veraldar - gróði.

16. Gjördu mitt faurugt hjarta hreint, helgun þín yfir mér íski, svo að eg bæði ljóst og leynt, lífsins að brantum vífi; endurfæðingar ávörtum, í mér framqvæmi styrkur þinn, að svo frá illu vífi.

17. Aftsemdar láttu eldinn þinn, í mér vera byennandi, hann veimi sál og huga mian, hvörn og einn rétt - trúandi, íbúð þín góð og eískulig, endurlífgi og styrki mig, að í þér stöðugur standi.

18. Þyrirheit Jesú fegur og góð - festu mér rétt í minni, blefsödu heilagt hold og blóð, hans í Dvöldmáltíðinni, gíf mér í trú að tíðka hér, til þess hjálpadu, Drottinu! mér, hjartad svo fögnud finni.

19. Þinna sjöföldu gífta - gnægd, Gud! láttu yfir mig falla, það er vors Herra náðar - nægd, sem náir um heiminn allann,

smurningar = balsam þetta þitt, þíðir og tilbýr hjartad mitt, til þín í trúnni falla.

20. Helgasta ljófsid helga mig, hreinum í Guds sannleika, svo eg hann bæði þekki og þig, þú lát mig aldrei skeika, Jesú lærðómi fögurum frá, fornann Adam í burtu slá, laga svo limma veikja.

21. Náðar og bænar andinn ert, eiðfur, þú minn Herri! sál og mitt hjarta hefur þú gjört, herbergi þitt að vera, andlegt ræfelli eslu þar, elstu og bænar gudlegrar, víkur þá allt hið verra.

22. Slæmum þvin mig frelsa frá, fast þó harn eptir herði, ljófsins heilkrúda lát mig ná, og lypta upp þínu sverði; Did Guds og heit innsigla víst, í mér, svo þou fyrir Jóhann Krist, Amen já ætíð verði.

23. Afgudadýrkun allri frá, afvenn, með sannleik þínum, lífsins veiginum leid mig á, lerstann úr skada og þínu, ætíð láttu þinn ástar-foss, upplífa, helga, lífga oss, alla með sætteleik sínum.

24. Allann vil eg nú eiga þig, öllum skaltu mér ráða, allann gef eg þér aptur mig, allann vörðstu mig náða, láttu mig allann laugast í, Þoufnarans Jesú-blóði því, sem þvær of synda = gráða.

25. Heilnæma reisu, Herra! gef, 'hédann
þá burt skal venda, end mína leys og að
þér ves, æðstu þjör lát mig henda, að fara
með ró í sögnud þann, sem Frelsarinn Jes-
ús Gud og mann, mér gaf fyrir ut-
an enda.

Þænar Sálmur,

Fyrir medtefning h. Oskdmáltíðar.

Qvedinn af

Sr. Þiríki Sallsyni.

Lagid: Jesús Kristur er vor Frelsari.

Herra Jesú! hátt blessadur, hyrdir og
æðsti kénimadur, salu mína sem svíptir
naud, segjandi: eg er lífsins braud.

2. Hvörn sem mín med he'gan neyrtir, húng-
ur sálar aldrei þreyrtir, hvör á mig trúir
eðki þann, eilífann þorsta bera kann.

3. Eg er kominn erindið þessa, elstu
Jesú mig vörðstu að blessa, helgandi vel í
hreinnari trú, holl svo mér veidi máltíð sú.

4. Til þess græna gjæðsku haga, gjör
þú mig að locka og draga, í þinnar síou
lífsins lind, lánkar mig þína sandarkynd.

5. Endurnær þá öndu mína, ó Jesú

(3')

við máltíð þína, ven mig og gjör velferð-
aðann, víst að meðtaka þíkar þann.

6. Eg þinn hjörðar áunnur sáundur, ann-
ars ferst af húngri dauður, lífsins = braud-
ið og lífandi brunn, lángrar að fá minn sál-
ar = munn.

7. Himna = braudid þunángs = sæta, húng-
ri og þorsta lát þú mæta, sem hjörtur
svalar hröður sér, hreint og gott þar sem
vatnid er.

8. Við eg þig við brjóst mitt binda,
blesað ángur vegna synda, fyrtri réttlætis
flæð mig flétt, fénn mér á þig að trúa
rétt.

9. Undir þessum æyu = flúða, niðurlegst
mín sál, þín brúða, í Guds augliti þómir
sér, sátt við Drottinn og enn hika er.

10. Þessa = lambid helga og hreina,
hvors mig listir nú alleina, með beyssa falli
og braud ósirt, bergja leið mér þín vel og
hýrt.

11. Það er framinn innri ætli, edla trú-
in ráðvandandi; ó Drottinn! eg er óhreinn
még; afmá þú lítin hræðileg.

12. Þá af krossi þú varst hafinn, þér
lín flæði hreki voru gefin, eins við eg. Þú dít-
inn enn nú hér, ófleckud sál mín taki við þér.

13. Elstu þennar umfveipadur, eins vertu minn Gud og maður, ángurs myrta og Moe, anda framins þín smurning sé.

14. Himna klára hveitid forðum, hermir Ritning ljósum orðum, guðlegri fetu geymt í eik, Guðs verk vitnandi á eðdimorð.

15. Jesú himna - braudid besta, börn Drottins sem hér vill nestu, sál mína gjör þitt sóma þér, sémuleidis hún þjóni þér.

16. Heilir þurfa ei heilsu - bætur, Herrann tær; ó Jesú sætur! mörg eru andar minnar fár, missana henni læknir klár.

17. Komid til mín allir aumir, endurnærisk hjarta - þrumir, fjer mig komina hér syndugann, Sonur Guðs, ráð og lækning kann.

18. Virði synda og blóðug líti, bleðsadi Maríu Soninn hötti! lagfærdu sem þér líkar best, lækna, Jesú! minn allann brest.

19. Fátadur og fortapadur, forðæmdur og daudans maður, standast má ei þinn strángann dóm, still þú þess þína gjæðst - an fróm.

20. Forlát þú mér, freidarins Herra! fram - sagt allt og margt hid veira, fállausann mig og salann gjör, sæti Jesú! þá nægir mér.

21. Sálar minnar sæll brúðguminn,

Settu mér nú Guð velkominn, svo batnar allt mitt brotlegt ráð, blessan fæ eg og Drottins náð.

22. Sæll er eg að samvíst þinni, sálu þá þú hjúkrar minni, elstu veitandi ástarföð, þar einginn sjer eða hæðir ofð.

23. Nær þú mig svo nákvæmt blessar, og náðugur veitir bæni þessar, með þinni kláru gvaldmáttid, fræfist minn andi og sálin blid.

24. Sá himnesli sætleikð smeður, sér hreifar þá blóð þitt dreður, ylmur blessunar eilífrar, er í sjöf þeirrar mistunar.

25. O minn ljúfi læknirinn eini, lifandi, Jesú dygða hreini! annast þú nú hvað afhendt er, umbóta verdt í hendur þér.

26. Það er sál í syndum dæin, sú vill aptur lífgast feigin, kráfur andi sem fíð sér bót, faldt hjarta er girnist varma á mót.

27. Hví! það er oudt af dygdum, elstu Herra! og þínum trigdum, midla því elstu, Anda og náð, andmýkt, hógværd og þolgæðs dád.

28. Lífsins = brandid ljúft og sætast, lát þinn krápt mér svo innrætast, að eg um alla eilífd sé, allsæll hjá þér í dýrdinni.

29. Sannist ord þín, sæti Krísti! sá mín

neyta og drekka listir, eg með honum og hann með mér, hvornin sem geingur, jafnan er.

30. Eg mun hann á efsta degi, uppvefja, og bregðst það eigi, verði mér eytir orði þín, ó Jesú blesðud heillin mín!

Þacklættis Salmur,

Eytir medtefning h. Orðdmáltidar.

Orðtur af

Er. Liriki Sallafyni.

Lagid: Jesús Kristi! vér þökkum þér.

Simnesski Fadir hjartkjæri! hreinastli elsku-brunnur, líf mitt og sál þér lof sýngi, lífa-munnur og rémur. Hold þitt og blóð nú hefur mig, hjálplega nært og dryckjad. Átt-verk þín eru óteljanlig, öllum er vel þeim flíckad; en hvað er eg ill og óverðug, ómasta syndug flépna, sem Gud hefur svo til góðann hug, að gjöra um eilífd heppna; Jesú Kristi! eg þacka þér, eg losa þig, eg heidra þig.

2. Alla framkomna átt og trú, eg þér, minn Jesú! þacka, manulegt hold á þig mitt tókst þú, mér létst þitt Gudspjall flícka; fyrir dauða-stríð þitt flórt og strängt, og gjæðstluna þína heita, fyrir þegg og hát-

úngar, hilding, þyrni = kórónu, fyrir blóð þad allt sem broddurinn star, um blessaða þína ásjónu, Jesú Krísti eg þacka þér, eg losa þig, eg heidra þig.

3. Eg þacka þér fyrir undir og eynd, alla sem hold þitt haldi, fyrir öll þín tár of augum streymd, og allt þad þig, Jesú! qvaldi, flæðsflettan og krossfesting, qvein, fótspor, hardann danda, og alla lögmalð uppfölling, orðna fyrir blóð þitt rauda, fyrir sátt við Gud og synda = bót, sætt og algjörlegt frelsi, frá öllu því sem mér var mót, myrkra Djöfuls fangelsi, Jesú Krísti eg þacka þér, eg losa þig, eg heidra þig.

4. Eg þacka þér, minn Jesú Krísti! fyrir þitt hátt réttlæti, fyrir helgann Nuda og hans návist, og himnestt eptirlæti, líla fyrir þá lífn og náð, að lofar þú mér að trúa, að fyrir þitt fullt hjálpar = ráð, eg fái hjá þér að búa; hvar í pant þitt hold og blóð, Herra! mér vildir gefa, svo síður skyldi sál mín góð, saunleik mínus Drottins efa. Jesú Krísti eg þacka þér, eg losa þig, eg heidra þig.

5. Gvernin kunnir þú bærrí pant, hjart-hjærrar elsku þinnar, að gefa mér, og gjöra vænt, gogu sáluhjálpar minnar, innsiglandi

ad synd mín sé. sannquitt og fyrirgefni,
 en eg með b'essan eilífri, til eilífs frelsis
 þessinn, gét þú eg þessum gleymin síst, gjæðst-
 unnar velgjörningi, mér sé og veri í minni
 vísit, mínó Jesú sætt fulltíngi, Jesú Krísti!
 eg þakka þér, eg losa þig, eg heidra þig.

6. Pítamíon þinn og þenja = blóð, blefði
 nú, þelgi og signi, sál mínna og ond, svo
 synda = flóð, síður á hana rígni; Lauznari
 góður lifou í mér, lagfærandi mitt hjarta,
 leif mér og svo ad lifa í þér, lífs eilífs
 sólin hjarta, þú allkína þrennur og einn,
 þetta hús þat byggja, Gud og maður góði
 Jesús! gjarnann vil eg þig þiggja, Jesú
 Krísti! eg þakka þér, eg losa þig, eg heid-
 ra þig.

7. Mín fátæf sál þéfur fest þér trú,
 sem fróm og ærleg brúður, eilífra trígða
 untir þú, okkur, ó Jesú góður! himna drott-
 ing hún er því. himins og jardar Róngur,
 hana trúfesti ektum í, eja þvíkætt hún sýngur,
 nú er ráð í nafni Guds, nýfesta trýgd ad
 efna, gáð ekki til synda = síðs, seft eptir
 fyrirgefna, Jesú Krísti! eg þakka þér, eg
 losa þig, eg heidra þig.

8. Andlegu flarti, ó Jesú! íflæð nú
 sálu mína, vel þýðda hana vardveit þú,

sem vörðta brúdi þína, til-leggjandi trú og von og fálkaust lítilæti, Guds elstulegi góði Son, gjörvallt ráð henni bæti, hún þreyir gjarnann þig að sjá, í þínn eilífa lífi. elstu minnar sé auga á, enn þó eg hér við last, Jesú Krísti! eg þakka þér, eg losa þig, eg heidra þig.

9. Þeyttu mér hvort eg vafi eda sef, vinsemd og návist þína, hvort et eda dreck, eda hvað sem hef, að höndla með nautsýn mína, hvort sem eg lífi eda hédan dey, hvornin sem allt til geingur, vertu mér hjá, en vík ei frá, vo'dugi dýrðar Róagur! gíf eg segi og singi spakt, sætasta af þínu nafni, hrósandi þínni miskun og mækt, mín svo vel blessan dafni. Jesú Krísti! eg þakka þér, eg losa þig, eg heidra þig.

10. Einkum bíð eg þig æ og nú, til þtsta lífsins enda, geym þú mig fast í góðri trú, græðari mína synða, unn þú mér vel að sofna og sætt, á síðustu æfi fundu, ó Jesú! fyrir þitt blód útblædt, og benjar, mig þá mundu, glada upprisu gíf þú mér, Gudi seig mig velkominn, veit svo eilífa víst hjá þér; verði það Amen Amen, Jesú Krísti! eg þakka þér, eg losa þig, eg heidra þig.

Morgun vers,

eignað

Sr. Hallgrími Pétursyni.

Lagid: Ver Herra Jesús vissi það.

Mitt hljóð skal Drottni dagsins fyrst, *4or in*
 Drottinn! heyr mig fyrir Jesúm Kríst!
 og fyrir aðföð alla, Drottinn. eilífi dagur-
 inn! Drottinn Guð! fyrir Soninn þinn,
 heyr þú nú hátt eg falla, Drottinn! léttu
 nú dagsins kross, Drottinn! veri mitt lífs-
 ins hnos, Drottinn! låt spád ei svo,
 ó Drottinn Jesú! sjá minn hag, Drottinn!
 lát mig ei falla.

Quöld versid.

Med sama lag.

Enn gefur Jesús yfir mig nótt, ó Drottinn *men*
 inn Jesú! låt mig fljótt, dýrd fyrir dags-
 föð vanda, Jesú! lát þú ei leidast þér,
 langvarandi að senda mér, hjáðöð og il
 þíns Andá, minnstu ei, Jesú! á mína synd,
 mér gef þú hæga hvíldarstund, ekkert lát
 illt mér granda, eg fel mig nú og mína
 önd, mildasti Jesú! þér í hönd, sofna eg svo
 án vanda.

* Drottinn skal alvís ei kalla ¹³ Lat synða galla
 Drottinn annars mig um i dag.

II. Noðrir Uppvakningar, Bæna og Þaklætis

S á l m a r,

Er þrúfast kunna í hysum tilfellum.

Gyllini Stafr of

Sigurðar Gíslasonar.

Lagid: Herra Gud í himnaríki!

Astunda maður allra best, aðstod Drottins
að hljóta, þegar þér liggur þar á mest,
þess kœntu að að njóta.

2. Breittu sem Drottinn biður þér, þrú-
adu æ hid sanna, Herranum frammar hlýða
ber, heldur enn stíckun manna.

3. Christinn sig margur heidur hér, heimst-
ur má af þó bleckjast, ymislegann þó ávört
ber, af hvörjum tréd má þeckjast.

4. Drag þig þar til, sem sláttflap flýr,
frá þeim vondu sem stjótast, úlfur er sá með
úlfum bír, illt má af slægum hljóta.

5. Eina þá mundu málfloppst grein, mann-
inn ef villtu lasta, hvört máttu á hann stór-
um stein, stráttflapinn fyrir kasta.

6. Forsmádu aldrei fátækan, fæd er, í

sínu gíði, vörðstu sem sýst. við ófrómann,
eins og sig þig hann vildi.

7. Gæð þú seinlega í gleði-húsi, gálauð
opt inni situr, sorgfulla að hugga sértu fúð,
svo gjörir margur vitur.

8. Hædu mín ráð, og helst það geym,
sem heyrir og sýrd einsamall, fáir vita ó-
mála = mein, málsháttur það er gamall.

9. Í því sem flíkar skoldan brein, flatt
og toll yfir = mönnum, gjald þitt sé rétt, en
gjöf ei nein, gjættu^{þú} að reikning sonnum.

10. Kránkeómur ef að þjáir þig, þolin-
módur flatt vera; Drottinn! legg ekki meiri
á mig, mótgána, enn ég kánn bera.

11. Lánleysi og flis ei ládu hér, lífi
því margur breldur, syndanna dóttir sorgin er,
sálauð ert ekki að heldur.

12. Mæli, sannsyni munðu toent, mál-
ann og hófid stillir, van edur ef er aungv-
um hendt, ordum og verkum spillir.

13. Núm vin seigdu satt og fátt, þó
sýnist hann þér diggur, gamlann þú hata
aldrei átt, ef að hann var þér triggur.

14. Otrúann máttu merkja af því, mis-
jafat talar um aðra, fjölmáll og þídur epr-
um í, útlærdur til að smjadra.

15. Þundid er lán sem lént er þér, lán

færir stóran vanda, vanfarir með þad einn-
inn er, of því stalt reikning standa.

16. Quid þú ókommi aldrei stund, á
þó margt vilji dálpa, gað þú svo frami með
glada lund, Gud er vis til að hjálpa.

17. Réttshinn vert allri athöfn, í einfum
þá dóma situr, gleymdu' ei sannleiknum,
gádu að því, Gud er dómarrinn vitur.

18. Skémtinn vertu með hófi og hægd,
haga svo ræðu þinni, bakmælg, lígi, býxl
og slægd, brúfið þar ekki inni.

16. Taladu fátt um flesta ógott, fjár-
tjón er þér það ekki, hatadu lígi, háð og
spott, haldu það skémdar fleð.

20. Ungann lagfærtu ef þú mátt, ef að
hann vill þér hlýða, gamlann þú hata aldr-
ei ótt, ellinnar villtu bida.

21. Vel þó þér vegni, vertu ei dæll, víst
því luckan ófyr er, gjnginn með réttu segist
fæll, sína danda = stund fyrir.

22. Xerxes kóngur étal vann, undir sig
margt með breysti, forældist illa fór svo
hann, fénu, því of mjög treysti.

23. Yðinn borga ef þiggur þú, þins
brauds daglega leita, af rángseingnu aldrei
blesast þú, blóði né annars sveita.

24. Zebaoth Drottinn þína þorf, þekir

og að þér gjætir, áhyggju, vís og ætíð
stórf, andlegd þína síst bætir. — *það þér ei*

25. Þegar þér Drottinn deildann verð,
dag hvern gefur að vana, ágyrð lát vera
eðli á ferð, allt faddi Gud nema hana.

26. Ástin þín líkur, að þér gá, and-*þor*
um er heimsta að safna, dauðinu þín bíður
dyrunum hjá, Drottinn er gleymsta að hafna,

Bænar Sálmar,

Orðtur af

Str. Oddi Oddesyni

Ad Reinivollum í Kjós.

Lagid: Jesú dag: stjarnan dýra.

Þínni ógna brædi, ó Gud! hverja eg
hrædist, ávita eðli mig, og lát ei á mig detta,
í reidi reifing rétta. sem er óbærilig.

2. Mér þú misskuna, Drottinn! því minn
krapt ofur sóttin, allann burt úr mér dró,
mig græd af meini bitra, mín bein alteskin
titra, eigandi eðli ró.

3. Min sál af mæðu strángri, mikilíki
sorg og ángri, hardlega er haldin mjög,
enn þú, minn einka Herra! á slíkt leingi að
vera, svo fró ei finni eg?

4. Þér! Drottinn, því snú aptur, þínn,

Drottinn! mikli þröptur, sál mína frelsi stjót,
laun og hjálp virðst mér vinna, vegna mist-
unar þinnar, svo að mér sé vel rétt.

5. Því að andadur einginn, eða sá er
afgeinginn, minnist þig mildans á; hver
kann í kaldri foldu, káfinn í raudri moldu,
liggjandi lof þitt tjá.

6. Þreittur af þúngum eða, þrátt gjöri
eg tárin þreka, hverja nótt þvölu þvæ,
og í gráti um nætur, undir mér, fótin
væti, því huggun hvergi fæ.

7. Einuinn er mitt andlitid, af sorg og
harmi bitid, bragd, fegurð öll burt er, af-
gamað ílits sýnist, ölla því sjandmenn míni-
ir, sem þreingja þúngt að mér.

8. Einn þér sem í synd blífir, og aungra
glæpa svífir, frá mér farir á burt, því einn
Gud, er hæst situr, hann til hins lægsta
lítur, harm brjósts míns hefur spurt,

9. Nær sem eg naudum neyðdar, mædug-
ann Drottinn beiddi, algjördi í fann þad,
æ réð annast og hepra, allt mér veitandi
meira, enn eg með audmíkt þad.

10. Allir sem íllt mér vífdu, ærna smán
þreppa stjódu, skámmadur skélást þrátt, snú-
þeir snógt við baki, sneipan þá fullstjótt taki,
svo allir eyðist brátt.

Sáein Sálmar vers,

Quedin af

Sr. Vigf. Jóh. S.

Lagid: Övinnanleg borg er vor Gud.

Minnast vil eg á missun þín, minn Drottinn! óþrjótanda, þú hefur verið hjá þér mín, í hvorskyns neyð og vanda, samt hef eg bód þín bert, brotíð og illa gjört. forlát það, Fadir ljær! fyrirrenn mig dauðinn flær, og gef mér ydrunar anda.

2. Þú hefur sigrad alla einn, óvini sálmar minnar, á krossins gálga flár og hreinn, með krapfi þínu þinnar, blóð-dropar þínir þar, þægasta borgun var, fyrir mig fallinn maann, í forðæmingar bann, af mergd missunarinnar.

3. Þeingid hefi eg fyrir það, frelsi, líf, heill og sóma, andar fegnd og all: annad, er yfir oss lætur fema, harmpreingnum hefur þú, heitíð með sannri trú, endurveringur nægd, náð, frið, og sálar-hægd, ritud sem ord þín róma.

4. Þegar mig sorgin sælir heim, sje eg, minn Jesú! þína, andvaipan þeita í eyrudum þeim, er þig gjördu að þína, þuggar þá hjartad mitt, Þerra minn! orðid þitt, bið

eg þín blóðug sár, bléssud og lífa tár, af-
mái illgjörð mína.

5. Þú hefur lofað, Herra Gud! hjálp
og aðstoð að veita, þeim sem af ást í
ángurð = naud, þóarlega þín leita, flý eg
í fadminu þinn, Friðsárinu Jesú minn! be-
vara þjádann þjón, það er mín hjartans
bón, og send mér huggun sæta.

6. Þitt of er sætt, þín birði létt, það
meiga allir játa, þeir sem Kristí krossburð-
ar stétt, fjóra sér vera láta, horfandi hvert
eitt sinn, hjartans unguði minn, á blóð-
ugar benjar þín, og beissa Bítis þín, gott
er með þér að gráta.

7. Þágar mig þína lífs = höll í, Lausn-
arinnu Jesú góði! að eg með Eingla flokku-
um frí, fagrann loffaung þér bjóði, kom
snart eg kalla á þig, Kristí! bænhæyr þú
mig, lát samugann synda fang, sálar og
líkamans, afþvost með þínu blóði.

8. Þáttu mig sjá og smækka nú, sætleik
misskunarinnar, andvarpandi af ást og trú,
uppá frept þínu þinnar, vertu hjá veikum
mér, vil eg ei sleppa þér, þar til að þig sæ
sjá, það er og lofgjörð tjá, um ár eilífs-
arinnar.

9. Meðan dvelur, mildi Jesú! mína

hérvið ad enda, þolinmæði með þidri trú,
þjádum vörðstu mér senda. lítta nú ljúft til
mín, lángr mig heim til þín, hvað sem ad
höndum ber, hjálp veittu, Drottinn! mér, og
hjálfod heilags Anda.

10. Gjæðskurðasti Gud minn veit, græd-
arinn allra meina, ad andvarpan mín í
hrygðum heit, hreppi þá náð alleina, ad
hjartad hrærist þitt, svo hressist lífið mitt,
af mjúkri meðauðkan, minn fyrirlausnar-
ann, bjargi mér b'ód hans hreina.

11. Þegar endast mín æfi = stund, og ad
fer helid falda, veit mér þá sætann værd-
ar = blund, og vægd fyrir margfalda, quol,
þínu og frossins deyð, sem Kristur fyrir
oss leid, síðan þér sjálfum hjá, sæln og
vegsemd hjá, Amen um allir alda.

S Á L M v e r o.

Sæde Jesú! Glædens Kilde.

Enúid á íslensku af

G. E. S.

Undir sínu danska lagi.

Góður Jesú, gjæda stráumur! gæði léna-
og léttir aumum, þarmqvælum á hentri
tíð; í heimsins beiftju húnángs = seimur,

hjálp og flod í nauda = steymi, vígi, skjöldur og verja blíð.

2. Glemmi eg því sem gott skallæra, ó Guð! þín þá mig ei hræra, augun, eða til mín sjá; en þó náðina undandragir, ástar gíf þitt tillit nægi, að ferli þínuni eg feti á.

3. Þitt augna tillit eitt kann hressa; ángurværa sálu þessa, Jesú! þá hún leitar að þér, unir hún sér við undir þínar, en undir frosði þreyir af sínar, þrautir, og þráir í upphæðir.

4. Veit eg víst að þú mín freista, vesöld með og í rauna = ueista, mig vilt prófa nokkra hrid; að forir tár og líðann eða, eignar = veig eg náð að dreka, þér sjálfum með þá linnir strid.

5. Ver til fríðs, mín fál! að finni, súp ásteinkti þér harma = minni, þolinmód í eynd og þrá; þíllar spennu að þínu enni. Þú ef vilt í vegfemdiinni, lífs = lördónu frelsud fá.

Bænar orð.

Lærisöðursins Bernhardi,

Morti tæð tam amarræ.

Yfirsett undir þeim latínská Tón.

Af Sr. Bjarna Gíseursfyni.

Þinn fyrir dauðann þér eg færi, þaðir og

lof, minn Jesú fjæri! ó minn góði Gud og maður! gjæt hvors bidur þinn sakatur, að án þín deyri eg ekki burt.

2. Þegar mitt kémur dauða, = dægur; Drottinn! vertu mér ei fjarlægur, dvel ei, Jesú! til mín mundu, mig á hættri dauða-
stundu, frelsa, lækna og leid í frid.

3. Birtstu mér þá burt skól vífja, báinn hédann til himna = ríkja, og svo vert ferir engum mínum, eins og fyrr á krossi þínum, alblóðugur elsthugi minn.

Bænar Sálmar.

Sveistadrar mannestju.

Orðut af

Er. Olafi J. S. á Söndum.

Lagid: Einn tíma var sá andugur maður.

Gimnesti Fadir! heyr þú mig, hrópa eg nú í trú á þig; þú villt eg kanna mér veita, það sem eg fleðkur þig um bið, þreittum veit þú mér hjartans frid, allt mitt andvarp heita, dýrd þín verður þá víðfræg. hér, veitir þú sæta heilsu mér, og margur fagnar sem það sjer.

2. Eg hef þér mína ávaud tíð, opt í bænum og sálinum strád, grátandi Fadir-

inn góði! flatur til jarðar fellid þrátt, fyrir þér bæði dag og nátt. hátt bedid og í hjósti, hendum fórnad til himna þín; hef-ur þó eingin sára þín, viljad öldungis málfa mín.

3. Hér fyrir slær mig hugsun sú, að hafir mig frá þér rekid mí, vegna misgjörda minna, birgt einninn fyrir bænum mín, bæði mistunur evrun þín, fyrst ei vill ánaud linna. þar þú heitir að heyrja þá, sem hrópa þreittir nafn þitt á, hvað skírt oss gjörir skriptin tjá.

4. Aldur þeir kalla í ángurs náud, eg vil þeim sværa, seigir Gud, en ekki þá ofþreyta, og á meðan þeir mæla bæn, mín skal þeim koma hjálpin væn, aumum eg einkis neita, hvar er nú, Drottinn! heitid það, eða hefur þín lofun aungvann stad? fyrst eg svo þrátt fergéfinn bad.

5. Enn seigir þú í öðrum stad, af því hann hænist þrátt mér að, skal hann mitt frelsi finna, vegsamur mig og bidur bít, bænheyrja vil eg hann því tídt, og láta ei aðstod linna, hjá þórum stend í háffa eg, hann þaðann leidi bestann veg, svo verði hefd hans heidar'eg.

6. Þegar þig mætir þraut og þín, þá

Staðu hrópa strax til mín, eg vil þig brátt
bænheyrja, en eptir feingid frelsid átt, fyrir
þad mig prísfa þrátt, ei heimtist af þér meira,
eg hafi skipun opt þá gjört, ángrátum
virdist heitid stétt, fyrst þeim ei batnar við
þad vert.

7. Þér sem erud í þraut og þín, þreytt-
ir, slíðist hínagad til mín, yður skal endur-
næra, ei kom réttláta að kalla eg. Kláranu
svo að þeim breinsí veg, heidur þá sýðir
særa; aldrei bidur um Bartstéranu, sá
breiðfleik augvann með sér fann, heldur
særdur og skjúkur mann.

8. Bidjid svo fullann fálid þér, fagnað
hjartans í heimi hér, en ekki í freistni fallid,
ef velta kunna vöndir menn, veraldar gjæði
bernum senn, og stöldu stjött þad kálid;
miklu framar mun Gæðinum mian, fúsastur
senda Andu sinn, þeim sem hanc bidja, í
brjóstid inn.

9. Ef viltu þína varða bæen, vík í þitt
svefn-húð, harðin væri, að þér skal aptur
falla, síðan af hjarta hræsniðlaust, himna
Gædur með Klári raust, einn í leygi á-
kalla; þá mun Gæðir þinn sem þad sfer,
sem fyrir mönnum. husinn er, berlega þvi-
líkt borga þér.

10. Þú ert, leitid og bánid á, bænheyrd-
ir skulud vera þá, finna og fljótt innganga,
hvad tveir af þútr trúadir, taka sér fyrir
ad bjaja hér, það skulu þeir fljótt fanga,
æðstur Gud er þeim öllum hjá, í anda
sem hann kalla á, lætur þá hjálp og
huggun fá.

11. Þúfund dæmi má þvilik fá, þídi
Þadur! í helgri skrá, þín bod og heitin
blíðu, um hjartans bæn og hennar mátt,
hér með hvorninn þú veittir brátt, óskinnar
áður lýðum, þá lífþrár heilsu óskar einn,
eg vil, sagtir þú, vertu hreinn, strax varð
þá heill hinn hinni sveinn.

12. Hósfinginn kom fyrir Kristnum einn,
úr Skapernum lindis þreinn, erindid og
fram logdi, mjög er veikur minn verka-
mann; vil eg strax foma og lækna honn,
óbedinn Geis sagdi, í ríki þínu minnstu
min, mörðinginn bíður, spenntur þín, á samar
degi í sælu skín.

13. Óbedinn létstu ydrost Þál, þá útceisti
med hvassa skál, þérum þínum ad grando,
lífasómur Þétrum leitstu á, Þausnori minn!
þér fallinn frá, svo aptur upp réð standa,
djöfulóðum ei dugði þig, Þottinn! bíðja ad
lækna sig, þá frelsti náð þín födurlik.

14. Dædinn sástu Jócheum, sömu'eidis og Matthæum, eðjunnar son upp vakir, Tölluheimtumanns og Thomæ létst, trúar ord fá þér hugnast best, blóðfalls = frú burt ei hraktir, er þá missun uppöusín þín, og ónít bæni og tárin mín, fyrst eðli léttir lángrí þín?

15. Þó hugsun þvilit hvarli að, þenri gífur trú augvann stad, því hún veit vissulega, að heldur falla himin og jörð, enn hér þitt bregdist náðar = ord, það huggar hjartans trega, eðli merkir það þögnin þín, að þú forsmáir bænin mín, eðug mér ætlir andar = þín.

16. Stkua bænauna, ydrun, trú, af mér þögn þín útkrefur nú, hér með þolgjæðid þíða, hjartad andmjúft með helgum síð, hatar sem stuggar syndum við, og tára flóðid fríða, hér með sætari hjarta mín, huggunin verður Drottinn þín, eptir bidlund og lángrí þín.

17. Svo sem hæfir ei vitum vér, veikir menn þig að biðja hér, óstun því vpt hins ránga, því heyrir þú oss, Herra! ei heldur segir til bæna nei, svo skada ei stulum fángr; gráfbænin sjúkur bartsfleraum, breissum að svala hjarta = rann, á földu, en ei heyrir hann.

18. Móður með tárur barnid blíðt, biður um vöðann opt og tíðt, en hugul hún þóf neitar, leggur heldur í hönd þess braud, höndlar svo við oss góður Gud, skatlegt ei v. ll. oss veita, þóf annaðhvert gefur oss þú hér, það umbiðjum, ef gagnlegt er, edur betra sem þócknast þér.

19. Þriðvar finnum réð Postulinn Páll, þústradur, magna bæna áfall, af ár hins forna fjanda, og bad þig. Drottinn! frelsa frá, freistni þeirri, þú sagdir þá, að flöðugur flyði hann standa, og láta náð sér næga þín; náðquæmast í þeim breiðu stín, þína máttur, Gud! sem mikir þín.

20. Af hjarta öllu. Herru mínu! h: ópa eg nú í þetta sinn, á mikla mistun þína, breiður í sál, og færtur mjög, Satan vill mig á heljar veg, færa með freistni sína, leingur ei þetta líða má, lifandi Gud! mér slattu hjá, þig einn falla eg preitir á.

21. Mianstu, Drottinn! á mistun þín, mjúka bæn og svo tárin mín, óvinar elma brædi, fegur einþinn þín styrkheit, frelsi lofsins mér aumum veit, qualulagin mín þig mædi; lambid úr qverfum ljónsins drag. láttu mig þitta gleði dag, gjæt þú að mér um sorgar: slag.

22. Hás af falli mín qverkin er, hjórásti
 Fadir! gégn þú mér, augun öskignast lífa,
 meðan eg hinna mæni til, á mínum ei
 verdur tárur bil, álit armædu lífa, braud-
 molinn falli barna þín of bordi ofan einu til
 mín, eg er hundur og saurugt svín.

23. Trúfastur ertu, Föðirinn minn! í
 freistni aungva leid mig inn, meir enn eg
 magna að bera, heldur aðdrifna gæddu góð,
 svo gæti stadið kristin þjóð, það trúir eg víst
 svo vera, þó lífi eg í lángri þrá, láttu mig
 ei þér falla frá, heldur sigri og sælu ná.

24. Hjartad mitt klári heilög trú, hana
 bið eg mér aukir þú, hér með þinn fridinn
 fræga, þólmæði sem þrengist ei, þín þ Son-
 ar edur seigi nei, þroskinum Kristi hæga,
 með fríði leid mig lífi frá, og lát mig í
 sælu komast þá, sem hefur þú tilreiðt himn-
 um á.

25. Ei lát til flammur þjóninn þinn,
 þreittann nú verða, Drottinn minn! aldrei
 mér ást þín hafni, sundunum mínum sjá þú
 af, og seð þeim í þitt náðar = haf; eg bið
 í Jesú nafni; heilagann Anda hjálparann,
 sem hjartad framíð lækna kann, send mér
 af hæðslum himna = ronn.

26. Eyrg nú ei leingur, sála mín! set held-

ur á Gud trúna þín, hans gjör hirtíng að líða, þó undandrægist hjálpin hans, á henni verður einginn stans, þolgóð ef þú kannað bíða, þá vonin úti vörðist öll, og veikum sýnir freistnin föll, lémur Guds hjálp af hinna : höll.

27. Ef Herrann dvelur, hans þá bíð, hann mun koma á réttu tíð, það færdu, sál mín! sannad, frá nætur : eykt til annarar, eg veit þú fær með morgni svar, að fleika fríftin bannar; leingi beid David, það og grét, þér, blesaðanu Job og Jóseph set, til þæmis, þá Gud huggast lét.

28. Nú er sú þæga náðar : tíð, nú er freistninnar bæðsta flíð, nú er hjálp nálaeg eingin; flít þér, Drottinn! að frelsa mig, flít þér, eg kalla nú á þig, flít þér, rei fresta teingi, með einu kannaðu orði þínu, ángunð bændin að flíta mín, og af mér létta allri þín.

29. Haf þig í burtu heljar : át, haf þig í burtu Satan flár, frá mér með freistni þína, Jesús fyrir sinn mikla mátt, molad hefur þinn haus í smátt, og barn meðtefid mína, suaran er sundur flitin þínu, en syndir allar qvittar mín, fyrir Krísti qvöl og frelsins þínu.

30. Heidur, lof, týrd, af hreinnri trú,

himnefki Fadir! seigir nú, gjörvöll-þín krísta-
in fjæra, sætum einneigin Syni þín, sigur-
vegara Jesú mín, og Anda helgum sé æra,
hvor sem af hjarta sálm þennann, sýngja þér
med mér, Drottinn! vann, þeim send hugg-
un af himna = rann.

S á l m u r

Um gudlegann afgang og síðasta dag,

Qvedinn af

Sr. Hallgrími Pétursyni.

Lagid: Öldungar Júlía annars dags.

Gef eg mig allann á Guds míns náð,
geymi hann allt mitt efni og ráð, hvað helst
mér kémur höndum að, í hverjum stað, hans
míttun veri befað.

2. Minna lífsdaga stærð og stund, stand-
ur í Guds míns Föðurs hönd, nær sem hann
vill þá vil eg strax, vera til taks, gláður
bíða þess góða dags.

3. Af því eg veit og eslaust finn, að
Endurlausnarinn lifir minn, það er mín trú
hans blesað blóð, sé borgun góð, sem mig
hreinsar af synda móð.

4. Einn þó að lágt mitt líbna ho'd, liggja,
fúnt og rotni í mold, samt finnur eðli sálin

deyð, né þorgarleid, því hún er fri frá þeirri neyð.

5. H! hvað er þetta auma líf? ángist, harmkvæli, neyð og lífi, þá það er best og blómgast glæst, er bolid nærst, bráðlega kómur sorgin stærst.

6. Hvað er mann nema mold og jörð, maktarlaus, dofin, þur og hórð, í heiminum fædist hingat ber, hvor helst hann er, hefur ekkert í burt með sér.

7. Hann kann að vera hraustur í dag, heill og vel fær með gleði = plög, enn á morgun sjúkur og sár, svo það til gár, líka másté framtidinn nær.

8. Allt eins og blómstrid gult og grænt, glansandi stendur fagurt og vænt, á augabragði er oridid þurt, með aungva turt, fellur, visnat og fíkur burt.

9. Með þeim skilmála maður hver, af móður = lífi fæddur er, hann skal burt deyja þécan víst, þá varir síst, sáll er sá sem því vel við býst.

10. Því veldur Adams synda = sekt, síðan þess allir guldu frekt, um álfur heims sinnst ekki neinn, já aldrei einn, sem af henni kann segjast breinn.

11. Þar flodar hvorki góts né gjald,

göfugt ætterni, hefd né vald, fljótt skal hver einn með fölaðnum frans, í dauðans-dans, dvelja má ei við fallid hans.

12. Þá er lífaminn fölar og fár, fegurðin öll í burtu gár, svo liggur hann í sautugum leir, hann sjeft ei meir, sálin einsöm- ul alrei deyri.

13. Hún flíkt við höldid hér til sanns, hreifið forleggur lífamans, ódauðleg þánað allskjótt fer, sem ásett er; um það öð- ellum þeinkja ber.

14. Hvor sem Guðs ord og Herrans náð, hefur um lífsins tíð forsmáð, og svo burt dætr ydrunarlauft, fyrir utan traust, hans sál fær ei ísa hauma-raust.

15. Æ! vesöl er sú áunn sál, útrekin ströx í viltis bál, dæpur þar báða dómans mál, fordæmdum hjá, góði Jesú! mig geyn þar frá.

16. Við báfununnar hvellann hlíð, heimis þjóð kómur ströx fyrir dóm, ráðs- mennsku sinuar reikning þá, hver halda á, svo allir meiga þar uppá sjá.

17. Upp úr gröfunum allir senn, illir og góðir rísa menn, þar kómur víst hver sál til sanns, þess sama manns, líður aftur til líf- amans.

16. b. Hvor sem Guðs ord elskað er.

15. c. Slag lífi Guðs forskid þá. . .

17. b. Svá sam ein þeirri sál og sál, &

18. Ránglátum stóðar ei véi né vörn,
vitskan lög = klófra slægdargjörn, þá hefur
eckért afl né mækt. einginn fær sagt, eitt ord
á mót, edur framlagt.

19. Omögulegt er að flýa frá, frækleifur
enginn gildir þá, vitni samvitstu sannar
gloggt, á sérhoorn snöggt; hvar mun þá
standa hjartad flóðt?

20. Allar flépnur með einni raust, áflaga
félann vægdarlaust, samvitiskan sjálf svarar
til hráðt, það er svo satt, fyrir þúfund vitni
hún geingur gláðt.

21. Atgæði dómarans aptur á mót, an-
svörin gefur þessi fljót, vitid frá mér ill-
gjörða = meim, allir í fenn, eg kannast ei við
þúdur enn.

22. All verkin þar með ógudlig, opin-
berlega sýna sig, hrópandi sjálf sér hefndar-
laun, og heljar = raun, eilíft það gildir qual-
anna = faun.

23. Vér sem að Jesúm vonum á, verð-
um til hægri handar þá, reiknings = bókin
þó opnið þar, ei stáðar þar, af því hún að-
ur útslétt var.

24. Það sæta Jesú síðu = blóð, sem af
hans helgu benjum stóð, allann vörn reikn-
* skulden stóðst.

ing af þesur máð, fyrir elstu og dæð, þad hlutum vér fyrir Herrans náð.

25. Ránglega hef eg honðlad margt, heimsins fylgjandi vondri art, upp til dæmsins mér ei er fært, enn síður vært, nema fyrir Jesú nafnið skjært.

26. Þad er vor allra huggun hér, hverjar syndir sem óttumst vér, sá sem dæmir hann dó á kross, gaf gjald fyrir oss, þad var hans blóðugur benja = fös.

27. O matur, matur! bygg ad hér, hugsa þig um medan tíminn er, nú er þér boðin náðin stærst, Guðs elskan glæst, í þessu lífi lífa þú næst.

28. Dyr lífs þér standa opnar enn, ad því skyldir þú gjarta senna, útstendur breiddur fatmurinn fús, fríður Jesús, hann bíður þér í þetta húð.

29. Ef þú aftur meir aud og feim, aðhillist þennann vonda heim, og gégnir ekki Guðs þíns raust, né gífur traust, útrekinn verður esalaust.

30. Þfir Jerúsalem Jesús grét, jafnvel áminning heyrta lét, þeir viltu ekki ad því gá, fyrir illstu og þrá, þúngar þesndir því hlutu ad fá.

31. En ef þú yðrast esalaust, á Jesum set-

ur von og traust, þá er hans náð þín vernd og hlíf, hjálp heill og líf, svo aldrei kennir qualanna = lif.

32. Gledjumst hér við öll Guds börn trú, ^{þessum} góð og fullvið er vonin sú, heimvon er sæt þó hér sé kæld, í brígdum allt, eilíft er lífið ^{þessum} of þvált.

33. Gud unni of þvást hér, á meðan náðar = tíminn er, Drottinn! gíf þæga dauða = tíð, fríð fyrir og síð, eilíft líf með úrvældum lýð, Amen.

S Á L M U R

Í krossi og mótgangi.

Orðtur af Er. S. P. S.

Lagid: Bláttúran öll og edli manns.

Þú kristin sála þjáð og mædd, þreitt undir krossins byrði, vanmegnast eðli, vert óhrædd, vilji Drottins þó yrði; þrei, þol og líð, bið, vona og bíð, bálíð fær góðann enda, þá neyð er hæðst. Herrann er næst, hann mun þér fegnud senda.

2. Þú líður kross og qveinar hátt, qvíðir másté við dauða, holdsins vandi er þetta þrátt, þegar það kénir nauda; heldur allíð, við andann stríð, allir meigum það

(#) vanti 31. b. Af augum þín góð þín þor. str.

jóta, styrk muntu þá, þurfa að fá, ef það skal undan láta.

3. Þanninn lætur oss Drottinn dýr, deya frá þessum heimi, fagurlega sitt fólk til býr, fallvæltum að svo gleyami; hirtir mjög hægt, helds = góð frábægt, og hjartad metnadargjarna; grætir um stund, gledur þó lund, Gud þanninn sína barna.

4. Þú sjer að móðurin millrigjörn, mjúklátt við sitt afkvæmi, agar þó opt sín elsku börn, ei svo í skada kjæmi; eptir hirting, andmýktafsling, að sér bídlega vefur, afþunkar klár, öll þeirra tár, ástar = koss margann gífur.

5. Allt eins fer Drottinn að við oss, orð hans ljóst þar um hljóða, hirting á leggur hrygd og kross, hann meinar allt hið góða; í hörmúng miðt, miðir góð sitt, mistunar Fadirinn bládur, elskar þá best, hann agar mest, er þeim nærst sem þýngst lídur.

6. Hver hvað Esaiás heimir ljóst, heilögum fylltur anda, en þó marat fláist, ^{þa fl.} _{meq.} móður = brjóst, mistunarlaust til handa, afkvæmi sín, svo ei þess þín, elsku = dauft hjartad kændi, aldrei skal þér, þó gleymt af mér, þitt nafn í minni er hendi.

7. Sjætt að hvorsu Guds börnin blid,

báru sinn kross og lídu, hlutu að líða stund-
legt stríð, stöðugt í trúnni bídu, Jóh og
Mósi minntust þess, mjög þjáðir leingi voru,
Dávid og fann, sá Drottins mann, djúpi
in hrygdanna stóru.

8. Hvort var meir vörðt enn María,
Módir Jesú vors Herra, hlaut þó kross-
festann Son sinn sjá, sár hans ei féð að
þerra, harma = sverð breiðt, réð hjartad heitt,
bennar þá sundur grafa. Drottni mest kjær,
sú milda mæð, mun þó vístverid hafa.

9. Já, Guð vildi sinn Son til sanns,
med svoddan flarti þróa, það mun þér
bláðri brúdur hans, best allra fegurst hlíða;
hvað leslegt er, í heimi hér, hönum samlék-
ast meiga, og Jesú hjá, himninum á, heim-
von farsæla eiga.

10. Kannstú að þar um quartir þú,
léni eg vel holdid veika, þér virdist sem
þín von og trú, vilji opt hvarfla og fleika;
þrátt stendur naumt, þolgjæddid aumt, þján-
ingin leingi dvelur; bænin er köld, mis-
gjord margfeld, mjög svoddan hjartad qvelur.

11. Gi er trúin þitt eigid verk, enn
þótt hún veikli og standi, né þolinmæði
í þrautum sterk, það gífur helgur Andi,
hvað hann nýptólf, hann gaf og jóf, hjálp-

12. Þat. ver minnast,

samlega framkvæmir, vanmegnan þá, sem er þar á, aldrei hans náð fordæmir.

12. Þættin þó virðist veif og stírd, varastu þó að tregast, fyrir augum Drottins vel er vörð, vor Jesús fagurlegast, þýðir það, allt, er þér þítt kaldi, það ef skér í hans nafni, þáð offur best, ástir hann mest, ei trúi eg Gud því hafni. *ef þú.*

13. Lángt þó finnist að líða hér, lítill stund má þó heita, óendanleg sú eilífd er, þar osk mun Drottinn veita. unadsemd þá, sem aldrei má, upphugsa mannlegt hjarta, lifum með fró, fríð, sælu og ró, fagrir sem ljósfíð hjarta. *þer*

14. Hygg að! því barni mest er mjúkt, móður hjartað ágjæta, vanmegna sem að fjær er fjúkt, sýnir því hjúfrun mæta; eins er Guds hönd, ángráðri önd, æ hann er nálægastur, ástíktur best, og blíður mest, við börn sín veif trúfastur. *þer*

15. Þráðadann reir ei brýtur hann, blæs ei við hör vjúkanda, glatadann sáud með fegnud fann, frávilsum lét ei granda; á herdum sér, heimleidis ber, hör má osk þaðann draga, veifa sál mest, bevára best, bæði nætur og daga. *av*

16. Í Jesú trausti eg bíð og bíð, brúð *þer*
nefni

guminn fullsnart kémur, hans er áhyðin
hýr og blíð, hvað viltu grynast fremur? eðl
harma-tár, þín þerrar klár, þýð Drottins
höndin skjæra, hér við þig skalt, hugga á-
vallt, heilnæmt er flíkt að læra.

17. Af er þá stadin eðl mín, sorg,
ángistar hofsin mæða, í himnaríkis helgri
borg, hvor Singlar Drottins ræða, og
sýngja sætt, Sanctus ágjætt, segjandi af
hjarta Amen, lof, heidur, þrís, sæmd, sómi
vís, sé Drottni veitt og framinn.

18. Lof sé Gudi sem glada von, gaf ofþ
í raunum vöndum, hann lét sinn elskulega
Son, soipta ofþ dandans böndum. Hans
andinn fjær, er alltid nær, öllum sem þján-
ing líða, vér skulum því, þreyngingum í,
þreja, vona og bíða.

Einn einn

V æ n a r S á l m u r,

eignaður

St. Hallgrími Péturssyni. (Þess þ 6.)

Lagid: O Jesú! edla blómi.

Elisfur fridar Gadir! flýjum vér nú til þín,
einn Gud og þrennur það er, þú einka von-
in mín, leys vanda, ljós blindum, ljós send-

Lat þú renna ljúfa Leken-son-leigfa o. n. p.

íð, víð tendrun, flíð endið, reið reindaun,
í ríð tað frá þín.

2. Geymi að ofð og gjæti, Guðs hjálpar
að höndin jófa, Herrann í himna sæti,
hann veit vor allra nöfn, hlíf veikum, ves
nófinn, vos tákist af sekum, gef líka líf
sjúkum, leid í góða höfn.

3. Eg hafi svo illa brotið, af dýrslum
dýgða-síð, drag mig á dýrdar-flotið, Drott-
inn! veit mér þá líð, náð veiti, naud bæti,
neyð þrjóti, fríð heiti, Guð mætur! greið
þrautir, gefi líf og fríð.

4. Svo er' eg syndum hláðinn, sem fugl-
inn síður ber, maklegur straffs í stáðinn,
stýr því Drottinn! af mér, Guð hæðstur,
lýð leyfi, leid flesta, fríð = æðsti, þitt besta
blóð, Kristí! bót ágætust er.

5. A minni andláts = stundu, ó Jesú!
eg bíð þig, þírm mér í þinni undu, þar
gledur sál mín sig; mér veittu, dýr Drott-
inn! dúr réttann, er stýttir, stór = söttir, héc
hættar, til heidurs stoda mig.

6. Tað mig í tjaldbúð þína, trúfasti
hlífðar-múr, annast þú öndu mína, ó Jesú,
bróðir trúr! með gjædum, gled lýði, Guðs
náðin, naud eyði, þá leid um hlíð hæða,
harma = stormi úr.

7. Heiðrum vér Herrann Kristum, hjarta og tungu með, hönum svo hjá vér gístum, hann er vort réttlætis; verð synda, verð kændur, virðandi hjörd tinda, á jörd sendi, ord Anda, og allar heilur með.

S á l m v í s a

Úf. nokkrum greinum þess annars
Kapítula Syrach's bókar.

Lagid: Jesús Kristur! á krossi var.

Þjón Guds ef réttur vera vilt, við freistingu þá bú þig stillt, vara þig, veiklast eigi, að efi fái þig heimurinn hilt, Herrans í burt af vegi.

2. Gjarnan þig fast að Gudi haldt, gef þig til hans, fram yfir allt, frá vilja hans víf þú eigi, styrkvari víst þú verða skalt, von þín svo hressast megi.

3. Gjervallt hvað þér geingur á mót, gjæflega ber og flap þitt brjót, þenst best um þólinmæði, í allskonar hrygd þér birtir bót, blefsun og margfeld gjæði.

4. Treystu Gudi með trygd sem ber, trúlega mun þá hjálpa þér, vondann þinn veg að rétta, vona á hann og vel þig ber, valdasta ráð er þetta.

5. Vænti sérhvert af Gudi góðs, sem gjöra vill honum ei til móðs, huggun og náð þá hlítur, hvort ei vonar Guds sæta fjóðs, sig til grunns nidur brítur.

6. Heilög dæmi hofsi þér á, þinna gömlu, og merkid þá, svoddann með sonnum rétti; mun nokkur að flomma ordinn sjá, er á hann von sína setti?

7. Og hver mun hafa yfirgefian, af honum verid nokkurt sína, er í hans ótta lifdi, eða forsmáður aumínginn, ef hann til hjálpar krafði?

8. Af því náðugur að hann er, og mistunfamur sem reynum vér, syndir vill fljótt forlata, í neyðinni heill og hjáskod tór. huggandi þá sem gráta.

9. Gefasemd forði oss nú Gud, athuga vora harma og naud, minnstu missunar þinnar, þokkysi voru legg þú lid, lát oss svo yfirvinna.

Uppvafningar Sálmar.

Um Guds varðveislu og forsjón.

Qvedinn af

Er. Gallgrimi Péturesyni.

Lagid: Eins og sitt barn.

Heira Jesú! mín h'ífo ertu, þó heimurinn

viltu ei láta, einka von mín, er öll til þín,
þú þoldir þá, þér vil eg h'ldni jata.

2. Afhaldid heimt og audlegd seimt,
allrei mér lotid hefur, til frids þó er, minn
Gud! í þér, og unni mér, með það sem þú
mér gefur.

3. Líf mitt og ond, þér ljúft á hend,
legg eg nú, Gæðirinn blíði! þín hjálpin trú,
mér blífi nú, Herri Jesú! hörmúng þó á
mig stríði.

4. Lúðan mín öll, á láði snjöll, leifur í
valdi þínu, hvað viltu er þinn, una hag-
inn minn, í hvort eitt siun, hjartanu
gédjóst mínu.

5. Gjæðskan þín víst, mér gleymir
síst, gláður því vil eg þreya, bidlundar
bid, eg bíst þá við, bleskan og fríd, yfir
mér muntu segja.

6. Rík:ómfins hér, ei óska mér, or-
byrgd lát mig ei þína, mitt daglegt braud,
mér gef, þú Gud! en andar aud, aldrei
lát þú mig tína.

7. Jesús með dád, Jesús með náð,
Jesús í lífi og dauda, Jesús mín blíf,
Jesús mitt líf, við Jesúm eg blíf, Jes-
ús er bóttin nauda.

8. Mín sál við þig, mun halda þig,

mörg þó mig syndin særir, þitt blesað blóð, er borgun góð, það bætur möð, bróðir minn, Guð ástkjæri!

9. Veröld, veröld! þitt vald og völd, vel máttu öðrum léna, aflegi eg þér, að minna hér, hef heitid mér, hærstum Guði að þéna.

10. Ráð mér, Guð minn! á jöð um sion, öllum svo löstum hafni, minn mér þíns liðs, og ástar = ils, svo er eg til friðs, í Jesú Krísti nafni.

Þænar Sálmar.

Qvedinn af

Sál. Sigurði Gíslasyni.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Sú edla þíða eilíf víst, unni og gleði há, og huggun blíða Herrann Krísti, í himnaríki að sjá, hrindir þunt qvíða hugar forst, og hjartans rauna þrá; hans hefur blíða blóð með lyst, brotin grætt stór og smá.

2. Jesús þjóð leyti löstum frá, lækaði veikleik minn; með guddóms hríft gjörði slá, til grunna óvininn, upp hjá oss reisti ríki þá, réttætis kóngurinn; þennann treysti eg eslaust á, í honum fognuð sijn.

3. Guðs Föður's hærsta gjæðslan sú,

gef hann mér Soninn sinn, mín gleði. Stærsta mest er nú, maður er Gud orðinn, í himininn glæsta, helst fyrir trú, hugurinn reifar minn, í dómi stærsta, Drottinn þú! drag mig í hópinn þinn.

4. Um æfi mína eg þig bíð, eilíff réttlætis = sól, veit þú mér þína vernd og líd, vor Gud, og hjálpar = skjól; þín heilög þína fékk mér fríd, þó firtist heimans hjól, eg mun stjána við hægri hlid, hjá heilögum Lambsins stjól.

5. Reið mig á fætur, Drottinn dýr! úr djúpri synda = þín, minnstu ágjætur minn Gud stír! missunar orða þín; svo opt sem grætur seft og flýr, syndugur miðgjörð sín, honum forlætur Herrann hír; huggar það öndu mín.

6. Drottinn mun ystla degi á, táma veraldar rann, úr foltu lystafagrann þá, framleida líkamann; önd mín þá fyrsta fær að fjá, Frelsarann Gud og mann; allt hvað eg mista Adam hjá, í Jesú aptur fann.

7. Um eilífd alla Englum hjá, eg vil Gud príska hátt, á kné framfalla og fagna þá, fengin er fríd og sátt, mun þjóð hin snjalla það lík tjá, þrenning í hvörri átt, og

Herrann ákalla: Hósianna! horfin er sorg-
ar = nátt.

8. Ríttlæfis Kjaer þinn skrúdi mér, Kjöli,
nær deya á, ó Fadir Kjaer! í fadn á þér,
eg fel minn anda þá, eilíf fróbær í Engla-
her, end singur Gloría. O Jesú! fær mig
upp að þér, Amen, Hallelúja.

G o m u l B æ n,

Utlögð af

Hr. Gudbrandi Þorlákssyni,

Og í saung: vöin snúin af

Þorvaldi Magnússyni.

Lagid: Líknarfullur Gud og góður!

D þú skapari allra manna! uppsprettu-
brunnur dásemdanna, hæðstur Gud allrar
huggunar, heitir þú svo til eilífsar.

2. Þinn þjón David um þig svo ræð-
ir, að þolinmóður og góðgjarn bæði, firtu,
og lífa líknargjarn, sem ljúfur Fadur við
sitt barn.

3. Og þú reidist ei æfinlega, enn þó
vér flyggjum þig daglega, endurgældar þú
oss ei frekt, eptir misgjörda vorra sekt.

4. Syndanna þúngi sárt mig fremur,
sergbitin end mín til þín kemur, í þó

trausti þú aumum mér, ei muni flúsa burt frá þér.

5. Þ'atur með bligðan fell eg mína, fram fyrir mi'da hátígu þína, í Jesú nafni álit mig, eðli bið eg mí lítills þig.

6. Með þri þú ert af mistun ríkur, að Majestat finest þér einginn líkur, mildur syndugu mannfyni, miðillrar náðar gjafari.

7. Sökum þess nú þig sól mín biður, sig við forþénað Jesú flidur, mikinn velgjörning veita sér, vægdar leitandi nú hjá þér.

8. Ad þín fædurleg mikla mildi, mér ángráðum tilgæfa vilði, öll mín afbrót sem eru stéð, orðum, gjörðum og þaunkum með.

9. Í mínum beinum finest ei feidur, fjöldi synda mér þrífir nidur, sem ángur og gamall eg hefi drýgt, ofbiður mínu hjarta slíkt.

10. Und mína gyndir illar. qveija, ó-mögulegt er þær að telja, iunna, barátta, ytra stríð, aumka þú svoðdaua qvöl eg líð.

11. Blin-leikans þverúd brjóstid villir, verast ad stundum þánkar illir, þá svoðdarn amar allt ad mér, ó Gud! lát mig ei fleppa þér.

12. Syndir þær allar end mín biður, ad þú hyltir eg soðvoir nidur, (svo aldrei verði augljósar) í afgjunn þinnar mistunar.

13. Stór er mín bæn því sárt vill
 svida, syndin, og fast á hjortad stríða,
 því ein sú minnsta í hjá mér, eilefra, quala
 vertug er.

14. Minnstu þó samt á, mildi Gadir!
 hvað miklu stærri verðkaup það er, sem
 Jesús lagdi út fyrir mig, enn öll mín synd
 sem stygdi þig.

15. Þá hans helgasta holdid fríða,
 blóðid benjum varð allt að svida, sáusinu
 dauðans ofraun af, þá Anda blesaðann
 sinn upp gaf.

16. Hugleid nú þetta, Gud minn góð-
 ur! gjordist Jesús minn trígda - bróður,
 þá hann bær mína synd á sér, sekum því
 vægdu, Gadir! mér.

17. Eit ei hans blóð og beifla þínu,
 er blesaður leid á holdi sínu, á mér verða
 til ónæms, af öllu hjarta bíð eg þess.

18. Láttu mig, Drottinn! nú þess njóta,
 og náðuga oflauna hjá þér hljóta, tak
 mig í sætt, eg tilbið þig, tröpta þó ekki
 í bræði mig.

19. Allt þíns Torar ógna þínu, er
 hann stránga réttlæti þínu, fullnægju gjörði
 fyrir mig, fram til dauða hlýðinn við þig.

20. Þar hann saklaus fyrir sekann

bætti, svo að eg hóspinn verða mætti, hvörninn kannaðu þá, Herra! mér, heinda í burt frá auglýn þér.

21. Þér minn Jesús í ofraun nauda, eilífarn hefur smaðað dauða, og svo réð deya uppá það, allt væri bætt og fullkomnað.

22. Er þá mögulegt, svo eg segi, að Sonur Guðs Jesús framar meg, í sínum lim, sem eg nú er, eilífa líða qvöl á sér?

23. O nei, minn Fadir náðargjarni! noudstoddu væg mér þínu barni, réttlætis einninn minnstu míns, mildasta Jesú Sonar þíns.

24. Hugleid það, góði Herra mildi! haun þá fyrir mig líða vildi, og beifileif þíununnar bárdist í, það hann um vægd á straffi þvi.

25. Þó vildi samt þitt ástar-eyra, ekki í það sinn bæen þá heyra, bæenheyra svo þú mættir mig, og mína lífa, þá bidja þig.

26. Ad vægd á straffi synda sinna, í Sonar þíns nafni mættu finna, blessað eyra þá opnast þitt, andvarp bæenheyrir þeirra og mitt.

27. Líttu nú í hans andlit fríða, ekki ós-

níttu hans hlýðni blíða; sem hann til þauða
sýndi þér, að syndanna tækist gjald frá mér.

28. Evo allt hvað flygdi eilífu þína, ást-
leysi mitt við þig og mína, og illindi minnar
aðhafnar, ei reiknist, mér til gletumar.

29. Þá eg hugleiddi, hjartans Kadir! hvað
þýrmæt edla farsæld það er, samvitskan góð
ósaugud hér, sýnda qvittun og náð hjá þér.

30. Því meir lángr mitt sorgfullt sinni,
sæti Gud! eftir huggun þinni, ó þú bles-
aða lífsins - lind! lifga mig þína flepnu-
find.

31. Svola nú þorsta sálar minnar, af
sætleiks - brunni náðar þinnar, láttu hana
og lífa mig, lífsamann, Drottinn! finna þig.

32. Það verður þér nú vegsemd mesta,
og verdug sigur - hrósan besta, að þú með-
tefur aumann mig, eilífi Gud! í sátt við þig.

33. Það verður einninn Englum þínum,
og útveidum sam - bræðrum mínum, ord-
sof til þess að þacka þér, þvilífa náð sem
veittir mér.

34. Þagran lof - saung um aldir alda, út-
valin Guðs bern munu þar halda, yfir
þeim öllum ósamt mér, er aumastir fundu
náð hjá þér.

35. Þennann lof - saung með þeim að

sýngja. þar sem himnestar raddir klíngja,
um allra tíða eilífsdir, æðslur Drottinn! það
veittu mér.

Ydrunar og

V æ n a r v e r s,

Ordt af

Þorvaldi Magnúsfyni.

Lagid: Gud þann Engil sinn Gabriel.

1. Drottinn minn! eg aumur sinn, afbrot
og syndir mínar, það ángtar mig, eg flýgti
þig, og flý á nádir þínar, um vægd eg bid,
legg þú mér lid, lífusami mildi Herra! þína
reidi lát þverra; eg er fullviðs, forþénað Krists,
afbrot mín vest, öll bætti best, sem braut
eg þér á móti, vonandi þess, í huga þess,
hans eg blóð = dropa njóti.

2. Sjá og hugleid, þá sáru neyð, er Son
þinn ástkjæri holdi, hann þegar fyrst, í ver-
aldar - víst, voru íflæddur holdi, hafði ei það,
sem hófði að, halla bleðsödur kynni, í sárri
fátækt sinni; hann felldi tár, hann gjörðist
sár, hann þíndur vor, hann krossinn bar,
hann með galli dýrskjadur; deydi svo hár,
hann sem þó er, heilagur Gud og matur.

3. Mitt æfi = ffeid, þín bidslund beid, betr =

an lífs eptir minni, og gaf mér tíð, þín gjæðskan blíð, Gud, svo eg snúast kynni, frá syndum mín, og svo til þín, fyrir sanna yðran breina, er þinn vilji alleina; syndarans deyð, og sára neyð, síst ghyrist þú, það er mín trú, misskunar = Gadirinn mildi! heldur að hann, sem hrasa kann, hjálplegur verda skyldi.

4. Eins bíð eg þig, bænheyr þú mig, af bleðsadri gjæðsku þinni, auk mína trú, og yðran nú, efi mig í gudrækninu, að syndast, mig sjái við, svo þig ei framur stöggi, heldur þar glögt að hyggi, að eg sem best, það aðhillest, að þjóna þér, það eptir er, af æfi = dögum mínum, svo heppnist mér, nær hédan, fer, að hvíla í fadmi þínum.

A g j æ t u r S á l m u r,

Um nyttsamlega íhugan Kríсті þínu.

Orðtur af

Er. O l a f i E i n a r e s s y n i
að Kyrkjubæ í Múla S.

Lagid: Mikillei farsæld mættir sá.

Sungsa þú maður, hverja stund, um Herrans miklu náð, sem að hann út af ljúfri

lund, á láði hefur þér tjáð, sakatur varstu synda þjón, seldur í dauðans þín, en burt refium frá Guðs blíðu sjón, fyrir brot og illverk þín, þá fann hann uppá þetta ráð, þér svo að veittist hjálp og náð, elskulegasta Sonum sían, af sínum fadmi gaf, huggari svo að heiti þinn, og hættu þig leyfði af, þar fyrir honum þakir inn, og þetta í minni haf.

2. Hugfadu hvørsu hríggva þín, og hardann krossins deyd, græðarinn fyrir gjerdir þín, góðfúslegana leid, svikinn var hann af sínum þjón, og seldur Gyðinga lýð, fyrir Biskups leiddur bundinn sjón, barinu þar lánga tíð, hæddur og littur breinn og skjær, hræktur og spíttur, Guðs Son fjær, þinni kórónu kríndur með, er framdi hörundid bjart, á harða krossins heingdur tréd, hværgi svo jörðu snart; ei hefur nokkur heyrt né sjed, hardari píslar = art.

3. Reifara midt á millum héð, meðal-gangarinn svo, þá sem að versta sótkid féð, af fúlum verkum tvo, einn og væri æðslur hann, í öllum þretta-síð; banvænligur og blindur mann, er breitti helgum fríð, þó var sú grímdin þeirra mef, þegar vor Guð á krossi lést, létu ei nægja leidir sér, að lífi

sviptyr var, heldur og einn með hvassa fer,
hermannsins lensu snar, í sölna Drottins
líðu flér, sjeft vatn og blóðid þar.

4. Þegar gjörir um þetta nú, að þeinkja,
kristinn mann! hvað fagurleg var fórnin þú,
er frið þér kaupa vann, láttu þér falla fyrst
í gét, fárlega misgjörð þín. réttláta Drott-
ins reidi með, og rammið vitis þín; þar af,
ólíf þessi fjör, þjón Guds að lifa í himna-
her, ellegar fylgja óvin þeim, eyndum hláð-
inn og deyð, sem veraldar allann villir.
heim, og vefst í hærstu neyð, frá dýrstum
Föðurs dæmdur seim, í dísinn pífla breið.

5. Sporna þú nú við synda = sid, og
saurgan, kristinn mann! þar til svo reittir
himna = smid, að hann ei stillast kann, ut-
an með svoddan sætri fórn, sem að var Kristi
þín, hver að ofsj gjörir Herrens börn, ef
helgan lífs ei dvín, einninn trú þú efunar-
laust, eins og þér segir Drottinn traust, að
Sonur Guds með sinni þín, af syndum
hafi þig leyst, og bætt fyrir alla bressi þín,
betur enn sjálfur veitst, þar fyrir honum þack-
it sýn, og þessari qvittan treyst.

6. Þó að í hærstum heilagleik, eð hlýðin
Engla = sveit, æ hafi lifað all = óv:ik, eg það

sannlega veit, þar til að einnig allir menn, eilífum Drottni hlýðt, af hjartans innstu bræring, enn helgasta nafn hans þriðt, þá hefoi ei svo hughast það, hinna Föðursins stórrí náð, sem það hans edla einka Son, í augri fundinu synd, Guds að vilja hann gjörðist þjón, og gekk í píslar-mynd, hlýðinn Föðursins helgi = trón, og hélt á krossins grind.

7. Gistadu Gud af öllum hug, er unni þér, svo heitt, þá þú sjálfur í synda = bug, sást ei hjálpræði neitt; að þér Soninn einninn ves, einasta hirtur þinn, sem veitti þér ljúfa lífsins gjof, og leidir í sælu inn; heilagann Anda hér tilbid, hreina trú senda styrk og lid, að svo lifir þú allann tíð, sem ást þvilífri ber, heldur óþreittur heiri stríð, við hvörn þinn óvin hér, svo heimfor verði hæg og blíð, hédan þá burtu fer.

8. Lifandi Fadir! lof sé þér, fyrir lífa og missur þín, sem að til lausnar sendir mér, þinn Son í dauðans vísu, þegar eg enn var óvin þinn, aungva flumandi bót, að fríða mig við Föðurinn, og fordælt verkin ljót; nú bid eg fyrir nafnið hans, náðugi Gud og Fadir mami! að þú ei látir óvininn, mig

optur hreimma til sín, heldur eg megi heidra þig, hér um lífdaga mín, og eptir dauðann æfínlígr, mér efskin veitast þín.

9. Heidur og æra hæðsta sé, minn Herra Jesú! þér, svo aldrei verði á því hlé, annars heims bæði og hér, fyrir þá heitu hjartans ást, sem hafdir þú til mín, þegar fordæmdann fallinn sást, fró þér í vitið þín, að þú mitt ofid uppá þig tókst, og fyrir synd mína þífl þér jókst, Góðurinn stílltir, féðst mér líf, feldir óvina mátt, míktir og allt mitt eynda-líf, en upplaukst himnagátt, dýrkæptum mér nú, Drottinn! hlíf, og dragast ei frá þér lát.

10. Sé þér um aldir sómi og dýrd, sanuleikþíns Andi hreinn, af hjarta og mumi hveru dag stírb, helgun þú sendir einn, þín hefur smurning þessa fórn, þæga Góðurnum gjört, sem fyrir allann veifleik vorn, var offrud stjær og björt; kom þú nú, Herra! í húsið þitt, helgadu saurgad brjóstið mitt, svo að eg megi segja þris, Syni, Góður og þér, sifellt meðan lífs setst eg og ris, svo sem rétt = kristnum ber; fram yfir allt eg fríð þinn kís, Grelsarinn Jesú, mér.

V æ n a r v e r o,

Ybrandi sálar,

Ordt af

Sr. Olafi Þinargsyni.

Lagid: Ad yðka gott með æru.

Hórd virðist hrígdar þína, hjartkjærum hlut
 Kiljast frá, sárt er að missa sína, sæla vint,
 jörðu á; meiri neyð, mun fá reyna, midt í
 deyð, sem skal qveina, langt frá leid, læknis
 allra meina.

2. Flýjum því fyrst til handa, frægstum
 kóngi himna-rauns, ógn kann þar eingin
 grauba; auga hefur sjed ei manns, dásemd
 þá, dýid og sóma. Drottinn á, flær þeim ljóma,
 hans lof má, hver manna þar róma.

3. Sem hjörtur harðt kann flunda, hel-
 þyrstur í kalda lind, flý eg til þinna funda,
 frelsari minn! þín veflug lind, svala mér,
 brunnur best, brjóstid flær, þorstinn mesti,
 slittu þér, því fariun er mannleg hreyfði.

4. Þín bod og heitin blidu, bæði kása,
 Drottinn! mig, og svo ángur með stridu,
 að tilbidja jafnan þig; kom til mín, mæddi
 maður, eg mun þín, þér létta hráður, lof-
 gjörd þín, lát í frammi gláður.

5. Þetta eru þín heiti, þar með skipun,
 Herra minn! að eg þín aumur leiti; aldrei
 bregðst mér stírkur þinn, send þú mér, sann-
 leiks- anda, syndum ver, lát mig standa, í
 trúnni hér, við tjóni hlíf og vanda.

6. Dövinna úngdóms bresti, afpláni, Drott-
 inn! mistun þín, og míná marga festi,
 meðalgángarans fórnin þín; á hægri blid,
 Herra! þinni, hjálpa við, sálu minni, hún svo
 frid, hans í borgun þinni.

7. Sjá þú af syndum mínum, sanni Gud!
 eg beidi þig, en huggleid harða þínu, Herra
 þess, sem dó fyrir mig; svo mun þín, sefast
 brædi, sála mín, huggast bædi, og frá þín,
 ædstu slutt í gjædi.

8. Haldt mér í helgan þinni, himna-
 fadir! á ládi hér, snú hug og mínu minni,
 til mesta lofs og dýrðar þér; orðid þitt, er
 mín hreyfði, ángrið mitt, hjarta leyfði, synd
 er qvitt, en sætnar trúar neifði.

9. Húf mig í ædstu dýgdum, Andi Guds!
 með frapti þín, en forða flærð og ligdum,
 fyrir míns Herra Jesú þín, alla tíð, æfi
 minnar, ástin blid, náðar þinnar, sigri strid,
 sérhvert andarinnar.

10. Fædur og míná móður, mig lát elska,
 Drottinn! rétt, systur og sérhvörn bróður,

svo mun falla starfð létt; ástin brein, ángri mætir, annars mein, vin ei fjætir, góðvild ein, gjarnan naudsýn bætir.

11. Beit eg nú víst án efa, við það stillist sorgin mín, að systkyn mín, er sofa, séu nú öll í fadmi þín; þángad mig, Herrann hefur, hjálpsamlig, náð mér gefur, að end við þig, sér haldi, hold þá sefur.

12. Gef þú mér, Jesú góði! gleðilega dauða = stund, af hættu heimsins flóði, hvíldar veittu sætann blund, við hér best, búinn falla, brotin vest, og misgjörð alla, í djúpid mest, Drottinn! hafð lát falla.

13. A mínu dauð = dægri, Drottinn! veittu aðstod mér, mið þú með hendi hægri, hörmúing þá sem brjóstid flér, ei lát mig, í freistni falla, fast við þig, hlífðar hella! haldi sig, sál, þá syndir hrella.

14. Heidur og hvörðskyns æra, himna Guð! sé jafnan þér, best kánn þín bleskan næra, brjóstid það sem hörmúing flér, verndin þín, gjörla gjæti, götu mín, raunir bæti, ódur dvín, aldrei samt þín mæti.

Bæn.

Bænar ves.

Um Guds vernd og varðveislu.

Af S. E. S.

Lagid: Hæyr þú Jesú lafnir lýða.

Náðugasti græðarinnu góði, Gud hæðanna,
Drottinn minn! gveina eg fárt af traunk-
um móði, framins hjarta í hvört eitt sinn,
hollri vernd og hlífð oss sonnum, þefur þú
lofad fristnum mönnum, uppá sömu ord og
trú, end mín mænis til þín nú.

2. Hjálpa mér úr hættum öllum, heims
og Djöfuls véum frá, drepsóttum og sjúk-
dóm svellum, svo ei megí til mín ná, fyrir
ótta og fári verndan vísa, viljir jafnan
mér anglísa, um daga og nætur, leynit sem
ljóst, lina þú allra óvina þjóst.

3. Uppá hverja helst þeir stunda. Hart
að leggjast síðu mér, við þeim öllum virdstu
hrinda, vel svo mætti eg finna hér, þína
guddóms hjástod hærsta, en háleitt lof af
megu stærsta, í andanum færa alltid þér,
eins sem Gudi og Födur ber.

4. Elstu Gud á himnum hýri, hjartans
Fadir! eg flý til þín, með óttablendni ást-
ar nýrri, alleina í minni þín; blíðlega frelsa
barn-kynd þína, sem ber fram fyrir þig ánaud

sína, ólúðunni vænd í fró, ei lát glötun grimma flá.

5. Geyma lát mig gleðinnar anda, góðir Englar, í allri þín, athöfn mína svo vel megi vanda, við og haldist nauðpurft þín, þeir verndi mig fyrir flömmum, fláða, fljæðri hröfum, villu og vöða, svo allir mínir óvinir, náðirtrödnir verði hér.

6. Stóra, smáa, meiri, minni, mindaða anda illa og menn, hulda, ódulda, í hendi þinni, hefur þú gjæðskan ein og þrenn; lát ei óþjóð limsku - lista, líf né sálu sundur nista, veldis dýra valdið þitt, veri skjól og athvarf mitt.

7. Allsmæltugasti hæðstuhæða, Herrann Jesús Gadir hjær! bljúga vörðstu barn kind græða, blesudum anda fíll og nær; að eg mætti af heilu hjarta, halda um þig með elstu hjarta, og láta eigi lausann þig, Lausnarinn! fyrir enn bleskar mig.

8. Hjálpa og upplis sólar sala, sælu hirdir! barns - gæð mitt, svo rétt eg viti við þig tala, og verdugt þekja nafnið þitt, bænhæyr andvarp, qveinan, qvída, qvalið minnar sálu stríða, stattu hjá mér í stórti neyð, stíð á fanna líffins leið.

9. Með sögnudi mig frelsa hreinaum,

og færðu dýrðar heim til þín, heims frá
 öllum hrygðar meinum, hjartans er sú óstin
 mín, unn mér lífs eilífs uppsetta, á hitta vel
 tafmark rétta, til sáluhjálpar frelsis sem
 fyrst, fara fyrir Jesúm Kríst.

Bænar og ydrumar

S á l m u r,

Orður af Prófastinum

Sr. Stepháni Olafssyni.

Lagid: Dags ljómi dýr upprennur.

D Jesú edla blómi, einasta vonin mín, þyrm
 mér á dýrðar dómi, og drag í hóp til þín,
 mettandi mitt yndi, meitt lyndid hátt vendi,
 hætt synda sótt endi, sútt og Bítis = þín.

2. Sjá þú á sálu mína, særða af
 Bítis neyð, hana vill plága og pína, pið-
 inn og sýnir deyd; bætt vestu lút lasta,
 lát mestu sútt fasta, grát brestu, bót hafa,
 bili heljar = feid.

3. Eg er sem annar saundur, eltur á villi-
 mörk, ei veit nær út af daudur, illfinnum
 fell í qverf; tak hyrdir, vaf verdu, vaf,
 birði auk herdum, mál stírdana, strjútt mörð-
 um, still hinn svella verk.

4. Eg fell í þitta þælu, peningur Guds
 úr fjód, atadist aur og svælu, ógyldann
 skorti hljóð, slýs sundri vas vandar, víð
 höndin ljós tendri, glis randar, rós mindi,
 centi mintin góð!

5. Eg er sonur svallandi, sálar þeim besta
 aud, blaupinn úr líffins landi, lep draf,
 þvíf skorti braud; gáng móðum, faung fáuð,
 fáng bjóð, og hring ljáuð; síng gládur,
 lóngs klæði, kalin hilji rand.

6. Eg er á kalda qvisti, kúrandi fugl-
 inn sár, er hæli og hreidur misti, hrædist
 mjög veidi = ár; slit snurdu, fit særdu, fét
 hrærdur, net reirdann, bót verði, súr særð =
 um, sæl um eilíf ár.

7. Eg fell' í roð ræningja, reikandi
 særður mann, eynd téði, oddum sínga, af-
 klæddann lífs víð bann; vín = feiti, ben
 bæti, ban = þrota, væn klátum, ljón = bitinn,
 bein skotinn, ber í værann rann.

8. Eg hrekit á hrófi öldu, hridlómum
 sjeft ei sært, mót = vindi knúður koldum, kof
 birgir landid skjært; þverdrifnum stír skafni,
 stór þofni, úr drasnar, byr = ofnum = hór
 hafnar, hrind á sundid vært.

9. Þá verð eg kublí kólgu, kámugum
 sviptur bráðt, og svartri sjáfarólgu; sól

þerdann lítir fátt; qvöl þrauta tel teitur,
tál þrýtur, hæl flotar, sál hvítum, sál mæt-
ir, sigrar dagurinn nátt.

10. Þar er dýrd, sigur, sómi, saunglæti,
þerrud tár, flínandi Gambsins ljómi, lífs-
tréjns neptslan flár, dvín veikfi, laun lúk-
ast, lán eykst og heun flækja, vín-lækja
væn vöfvar, veig hin drjúgu ár.

Sögur Frosö quедja

Dg endurminning Krísti þínu,

Ordt af

Er. Stepháni Olafsfyni.

Njær Jesú Krísti! kom þú nú til mín,
frumburdur fyrsti, frída flépnú þín, sem í
synd og dauda, soekfin nidur lá, þér helg-
um hirtir sauda, horfin langt í frá, þig
létst fæda frída mey, fátækt mæda, flulda
og hey, af böndra flæða orbirgd ei, er
audsþjen tign þín há.

2. O Jesú eina, aðstod mín og hlíf!
af þýngslum margra meina, þín mæddist
ond og líf, kríng þú gæðst og græddir,
glæpafullann lýd, á fagri kénning fræddir,
fólk þitt lángaun tíð, hér ei náði hallast

ad, höfund á láði í neinum stað, sveifa fljádi
veröld vaf, úr voutri myrkra flíð.

3. O Jesú! illum, ofurseldur lýð, af
Júða vondsku villum, þú veifst í dauðans
stríð, hvört til þranta þreittir, þrykti hjart-
ad móðt, og bleskudu blóði sveittist, á
bæn um dæva nótt, þú varst fleginn,
hrjádur harðt, hraktur, dreginn, bundinn
snart, spíttur, hleginn, hörund hjart, var
híðt af grimmi drótt.

4. O Jesú! enni allra fríðast þitt, á
þyrni - frónu réð féna, hún feird var á
það miðt, af höfði dundi dreiri, um dýr-
ann líkama þinn, hröktur hordum reyri,
þig huldi purpurinn, af unda fossi hýðum
traust, undir krossi mæðast hlaust, sálna
hnöfð úr benjum braust, svo blíknadi hin
fagra kinn.

5. O Jesú! öllum, þér af var flæðum
svípt, hrjádast heiptar göllum, þitt hörund
eins og dríft, skarinn þrennur þandi, þig á
hardann kross, göddum stáls með grandi,
og geistum sára - föf; Gud og maður
hengdur hátt, hraktur, spjádur, tándir mátt,
galli dríðjádi þig fölkíð flátt, þér flítti að
hjálpa öf.

6. O Jesú! anda, þar efst á krossi hékst,

helgra Fædur þanda, hirtu geymslu séðst,
storkinn blóði beigdir, til bjargar fólnum
lýð, háls, og signað hneigdir, höfud á
sanri tíð; með oddi síða opnuð flód, þar
út nam líða vatn og blóð; hættu qvíða
og heljar = glóð, þitt hepti dauðans stríð.

7. O Jesú! eg stríð, umdir fætur þín;
heims = flóðin veg víð, vilti mig til sín, á
hverri sárum færði, Satan líf og ond, í
myrkra fjotur færði, og ferleg synda bönd,
eg gyrrist klára gjæðstu und, geisti sár, á
þínum fund; flúur tárast, bregða blund,
mér bjóða efvín vönd.

8. O Jesú! eðl mín, andar þvoí sár,
lit = raudust laug þín, og lífs hid hæfsta
fár, fjöldin fjör = ráðs þanda, fast
sem reirdu þig, slíti fjotur þjanda, og fáng-
inn leysi mig, mitt sé líf þínn dæpur deyð,
dauðlegt lífid lausn úr neyð, sára þfing
sæla greið, en svidinn rauna = hníf.

9. O Jesú! eg mig, í undum þínum
fel, sú vistin vegleg, veikur sorgar el, þín-
um fyrsti klæddur, kann eg þrúði fá, og
blóði þfir = blæddur, bleskan allri uá; þér
sé æra, heidur hár, hvar sem bærist landa-
skjár, og vegsemd skjær, um eilíf ár,
Amen, Hófanna!

S á l m u r

Um frapt og verkan Gud orðs.

Qvedinn 9f

Sr. Stepháni Olafssyni.

O Jesú Guðs hinn sanni Son! syndugann heyrdu mig, allra trúadra ertu von, og aðstod fœdurlig, upplýst þú mína sálarþjón, svo að þinn ætíð horfi þjón á þig.

2. Dimmar í heimi, Drottinn minn! dagur á enda fer, syndanna myrkur unnum inn, til allra þrengja sér, geisli Fœdurs ei lisa linn, ljómandi orða fraptur þinn ei þver.

3. Dvínur manna orku stór, eslir nú útlit sitt, frá þínu flíni á flugga spor, flélfa vill hjartad mitt, Jesú! sem aumkar esnin vor, orðid að trúa gíf mér þor á þitt.

4. Lampi er það og lýsir mér, lát mig þeim halda á, í myrkum stad þá ljósið sjer, leifir veginn að sjá, Þausnarinn sjálfur leid sú er, til lífs í trú hvörjum sem fer hér frá.

5. Eldur er það sem íanra brann, og itra furdu björt, elstunnar hita esla kann, útrímur myrkrid svart, úr lífsins flugga og rauna : rann, raunar þó flundum ami að manni margt.

6. Speigill er það og speði gjör, sem spillið innra manns, sálin bannvæn og synda-
ör, sýnir, að græðarans, leitum, svo auma
andar = fœr, allir firrumst sem hýða vor-
um hans.

7. O Jesú! þín er stífan stjær, stin
bjart í öndu manns, hvær sem í frú til
hennar nær, hittir í augnvann stans,
Drottinn! ert þú í dag sem gjær, drag of
til himna menta, og fær til lands.

8. Þar sem sú fagra fridar = sól, Fadir
og Andinn hár, ljóma á dýrðar stírdum
stól, og stílla vor augnatir, æðstur of
léna eiðst stjól, hvar elskar þrást enn
aldrei kólnar klár.

8. Þó mér hafi-blessud birta, hér boð-
ist og lagst í léu, en eg tíðast, sem illa fer,
elstæð syndir í gjen, himna = ljós! þín líka
ei þver, lífid eiðsa gíf þú mér, Amen.

Sálmur Davíðs. XCI.

Uf dœnsku útlagdur,

Uf Gr. Stepháni Olafosyni.

Undir sínum dœnsku nótnum.

Hver sfer fast heldur, við Herrann dag
sem nátt, og hreidrað hreldur, hans undir

flugga mátt, hvern segir: Gud mitt bæli er, troð, gæð og þrautir, þó komi að höndum mér, þó komi að höndum mér.

2. Hann vil eg heitra, hans er eg fjærsti Son, við brögðum verja, verndar mig sinn þjón, einneigin lífid leysir vel, frá dauð sem dreifir, drepsottar næmast hel, drepsottar næmast hel.

3. Hans barn eg heiti, og hann vil falla á, þvi vernd mér veitir, veidimanns snorum frá, þó drepsottir eyði lönd, frá þeim mig friar, Frelsarans völdug hönd, Frelsarans völdug hönd.

4. Ottast þú eigi, þvi undir fjöðrum sínu, fái þó fl-yi, Frelsarinn gjrtir þín, gíf þú þig súð í hendur hans; hlíf, hella og skjöldur, hann er rétt-trúaðs manns, hann er rétt-trúaðs manns.

5. Þér ógni eigi, offjórir myrkurum í skjæð stot á degi, stöda ei, þú ert frí, enn þó drepsottir eyði lönd, þvi þínu lífi þyrmir hans völdug hönd, þyrmir hans völdug hönd.

6. Þótt þúsund manna, þér uppá vinstri hlid, hel hljóti kanna, og hægri síðu við, tíu þúsund, þú frelsi fær, blutfallid hætta, hina ránglátu flær, hina ránglátu flær.

7. Allsherjar Herra, hlíf þín og skjól

er sá, þig gott ei þverrar, þegar hann
fallar á, hvörri sem þú fyrir höndum þer,
ógjæfu allri, affstýrir hann frá þér, affstýrir
hann frá þér.

8. Singla sveit sinni, sjálfur gaf hann
þad bod, úti og inni, að hún þín styldi stöð,
og bera á höndum þvar þú fer, að minnsti
ei meida, megi steinn fót á þér, meida
steinn fót á þér.

9. Þú þótt æðir, orma, drefa og ljón,
þig samt ei hræðir, þar af hið minnsta
tjón, Guð vill í hættu hjálpa þér, því
hans nafn þekkir; þetta óbrigdult er, þetta
óbrigdult er.

10. Hann vill þig heyrja, þá hærst, er
sorg og þín, líkvar ljúfu eyra; leingir hann
æfi þín, og sitt hjálpræði þínir þér, um
eillsd alla, í æðstu dýrd hjá sér, í æðstu
dýrd hjá sér.

Annar Sálmar.

Jeg raoder fast ó Heire!

utlagdur af

Er. Stepháni Olafssynt.

Undir því danska lagi.

Uf hærstri neyd, ó Heira! hræpa eg nú

til þín, náðugur vörðst mér vera, og veita beidni mínu, legg við þitt ástar = eyra, ávallt nær frið og þér, af hæðum vörðstu hebra, hvor mín grátbeidni er.

2. Ef þú villst gamni að gæfa, glæpum sem drýgðum vér, oss meðan annst að lifa, eingiun stendst fyrir þér, á þig tæystendum þýdur, þú ert í raunum mitt, að óttist allur lýdur, æru og nasnið þitt.

3. Þágar meir, enn kann mæla, mig til þínu, Herra Gud! ord þitt sem ei kann tæla, er mín huggun í naud, lángsemi lír mitt hjarta, Þausgara minn að sjá, víst meir enn vænta hjarta, vöfu = menn daginn á.

4. Ísrael æ sig reidi, uppá Guds hjálpar = ráð, og lífa sem altrei eyðist, er hann af stærstu náð, yfir sinn lýð úthellir, heuni græðariun trúr, með hverri hann öll fellir, ill verk og tára skúr.

Þ æ n a r S á l m u r ,

Qvedinn af Prófæstinum,

Er. Stepháni Olafesyni.

Heyr þú, Zein! læfir lýra, lifandi skjól og venin mín, til þín mæni eg millum hríða, meðan blóttir andár = syn; klæfjabirdi

veigdur undir, bæði um dags og nætur
stundir, þrálega flóinn þrauta = knif, að
þotum er komin orð og líf.

2. Fögurum gleðinnar stríddur strúða,
steitta eg eði um þig grand, enn þeim
svarta synða = dúða, safnaði eg um byggju-
land, hepti dofinn hjarta = rætur, hendur,
augu, sýn og fætur, allur léður heimsins
hátt, við holdid gjóða eg leika dætt.

3. Hér fyrir nam þú heitust reidi, himna-
Fadir! að gvikna skjótt. Þú linadir mig álfs-
ins fleidi, og létst minn réna allan þrétt,
huggun sviptir, hrelling færdir, hend af fipt-
ir, sál ei nærdir, freisting spenti mikil og
morg, hjá mönnum fannst ei skjól né
björg.

4. Þegar eg lá sem líum í stríði, lág
mæddur af beiskri þrá, i ænustérdur, en
kaldur gvidi, framid hjarta stríddi á, yfir mig
leit þú ássín hira, og augun sá'ar gjörði
flíra, svo að eg næði að þekja þig, er
þannig hafdir færðann mig.

5. Nú er eg kominn úr doöku djúpi,
dimmra nauda, landid á, fögurum gleðinnar
huldur hjúpi, hédan af fladar ei aldan
blá, Jesús færði sjálfur græddi; sigurinn
færði þeim hann hræddi, og lífið dauð-

um lénti um síð, en landi á flóttu
heljar = níd.

6. Hvað skal greiða, hverju launa, hvað vill
hafa Jesús minn? hann vill leiddann flækja
kauna og framinn anda í hvert eitt sinn; heita
bæn af huga fjótum, hér með lof af tungu-
rótum, og betran lífs um æfi ár, eptir
gróin ranna = sár.

7. Bid eg þig nú af brjósti heitu, þú
hjargir mér á lífsins flód, en ford-
ir synda fullri veita, fyrir þitt runnid hjarta-
blód; svo að eg liggi í síðu þinni, og
svölun þiggi öndu minni, firdtur sturlan,
fári og neyd, svo fer til himna verði greid.

8. Bægdur frá mér illum anda, sem æ
vill sturla hjartans sýn, svo að eg mætti
stöðugur standa, og stríða undir merkjum
þín; brynjadur með blóði þínu, blessaður
Gud, í hjarta mínu; sé það vöðvun særtri
önd, þá sundur slitna holdfins bönd.

9. Lát mig vöðvann lífnad bæta, og
lifa vel svo þóknist þér, útbreida þitt orðid
fæta, og öðrum kenna rétt sem ber, firdtur
vöndri lasta = línu, lífi eg svo undir skjóli
þínu, að rétt = truludum verði víð, víst með
þér í Paradís.

10. Vosi þig himnar, lopt og sjórinn,

lausn, grös og blómstrin megn! lofi þig
 hægð, hrím og snjórin, hjela, vindur,
 þösa, regn! lofi þig Singlar, manna mindir,
 málmur, dýr og hvad sem syndir! losa skal
 eg þig, Lausnari minn! að lifi eg enn fyrir
 fræptinn þinn.

Andrunar Sálmur.

Eama Authoris.

Med sama lag.

Geir þú, Jesú! hátt eg kalla, harma burt
 úr djúpri þrá, í þér hefi eg unun alla, eyra
 þitt ei bueig mér frá, andar = gleði af orði
 þínu, eykur fögnud hjarta mínu, sálin mjög
 af sorgum þjáð, sjer ei annad hjálpar = ráð.

2. Argrar mig af öllu hjarta, að þér
 gjerdi syndga á móti, í auglýn þinni illa
 skarta, öll mín verk og glepa = hót; hvad
 mun verda helst til ráða? hver vill mína
 sálu náða? einginn nema eini sá, öll vor
 brotin tólf sig á.

3. Evi í burt frá sauda húsi, sérlega
 er eg villtur nú, ángurs trú eg öldur brúsi,
 ástríða vill hörmúing sú; hættur eru, hvor
 sem reika, helst úrræðin vilja skeiða, ólmir
 vargar ýfa sig, optur, Drottinn! sæktu mig.

4. Haf mig upp á herdar þínar, heinn

aptur til sauda ber, eg vil klaga eyndir mínar; aungvum nema fyrir þér, síðan til mín fjer þinn fraptur, svo að ekki villist aptur, í sömu eynd og synda = bad; sæti Jesú! heyr þú það.

5. Skarti lífs og stírnar klæði, skúfad hef eg í burt frá mér, er því von eg eptir klæði, aumlegana naftur og ber; heitin öll eg hefi rofið, í heimsins list og glæpum jöfið, samvitstán er ordin aum, einö og vakni af slæmum draum.

6. Sá eg ei hvað mikid misti, minn Gud! þá eg stígdi þig, setið hefur Satan bisti, sérlega um að fella mig, sem hann tældi fedgin forðum, sláráður með limsku-ordum, og aðra fleiri eptir á, óslángt er að telja þá.

7. Hvað mun aumur eg þá standast, allar jörur véla hans? ótal svif í einu blandast, augum fyrir syndarans; en eg spyr, hvað eyndum veldur? óhlíðninnar sképnar gældur, því villt er Drottins vegi frá, svo valla aptur finnast má.

8. Hefoi eg orði hlíðinn þínu, Herra! verid á castu tíð. ekki munda eg ángurs-þínu, í þessa ræðad fyrr og síð, enn því verr! eg ekki gáði, eilífi Gud! að þínu ráði, því.

er eg einś og Sonurinn sá, sínum Födur
veif í frá.

9. Enn sem neyðin á hann knúdi, óhlíð-
inni lét hann af, húngurs- plágan hjartad
lúði, hann því át med svínum draf; síðan
tók hann ráðid rétta, reipa vil eg einninn
þetta; ansa Drottinn aumum mér! eg hefi
syndgast móti þér.

10. Fátinn breid þú mér á móti, mig
svo takir fjærri í sátt, aptur eg med elstu-
hóti, ætíð vil þig losa dátt; hringa drag
á hendur báðar, hér med einninn sálu náða,
aptur flæð mig einś og var, ætladann þér
til vegsemdar.

11. Angist þín og ógnar = pína, einninn
fætast hjarta = blóð, endurnæri öndu mína,
um það dreifist hyggju = flóð; dropar þeir
sem dattu af fótum, dragi mig frá synd-
um. ljótum, að vegi réttum verði eg á, en
vondum aldrei finnist hjá.

12. Sakleysi þitt svo mér skjóli, sæti Jesú!
alla stund, að eg ei um aðstod vili, athvarf
mitt þín síðu = vnd, þar að deyja og lifa
lífa, lýsting sálar held eg rífa, unn mér
þess um alla tíð, æ fyrir þitt dauða = stríð.

13. Þattu mína von þó veifa, verða ei
til flæmnar mér, gef hún ekki gjöri að

Steika, greitt þá sorg að höndum þer, þú veitst einn af meini mínu, mildur Drottinn! valdi þínu, eg það fel og annað allt, æfinlega mér við þig haldi.

14. Öffrid bænar þetta þýða, þrenning blesud hefri nú, af mér sviptu öllum góða, en margsaldist ást og trú, sálar og líffins umsjón alla, aldrei láttu nidurfalla; en, þá stundin eynda þver, eilífa gíf mér víst hjá þér.

15. Allt hvað hefur anda í munni, eins á jörð og himna sol, og sænd korn hvert á sjáfar - grunni, semji af Drottins lofi tal, aldrei svo um æfi dvíni, os þú í hjá hans lofgjörð skíni, að um síðir audnist þús, eilíflega í Paradís.

Sagur Bænar Sálmar.

Undir Authoris nafni.

Lagid: O Jesú edla blómi.

Jesú! af meinum mæddur, missun þína eg þýs, til þín hrópa eg hræddur, þarna-bót ertu víð, lund sollna synd hrellir, send heill við grand gvilla, bönd galla, greind öllum, gefugur af mér leys.

2. Önd mín er yfird lúin, amar að

nærsta morgt, verð þú til verndar búinn,
veit mér hjálp þína snart, Guð Drottinn!
stríð stytta, stöð veittu, naud hættu, greið
bratta, leið léttu, ljós þar vísar hjart.

3. Nauda = hret synda = fára, svidur um
byggja þel, blöð Jesú þenja klára, brædi
það kulda = el, frost lasta geist gníflir, gjörft
veitslu brest, Kriste! ást hæðsta, ljósti, lystugt,
ljáðu þrúður vel.

4. Gengid þef villur vega, vesæll sem
ferda = mann, hættur lífs hryggilegar, hitta
því fyrir vörn, orþjádann úr naudum (er
mæda) þyr leið inn, fjær fædir! heyr hljóð-
in, hjartans burt af rann.

5. Villu = myrkvanna móðu, máðu af,
Guð minn! hreint, lángmæddum lífs á flóðu,
lýs mér svo rati eg beint, hrott þreittum,
þrótt bættu; þitt létti mátt = stuttum, líf
þrúdt; mitt dauðt, Drottinn dáða, græð
ei seint.

6. Dag láttu skjærann skína. Skír eptir,
Drottinn minn! vísa mér virdstu þína, vega
til líffins inn, fát ranna lát lína, ljót réni
þraut meina, bætt búna brot bana, blíður
græðarinn.

7. Mér lífast mitt líf þítt, marklitlu skipi
því, -er sjáfar = öldu rífi, ó = góðu velkist í,

sjór rofa er æfir, er flisa bír hneisu, nær
röfult far flasar, föllin hrella ný.

8. Vendir um ossa straumur, yfir loft
ganga vill, stjórnaft lítt stýris = taumur,
steipir formennskan ill, Gud náða géd gód =
ur, græð naudir, lid þrúdur stad = blíðu, bíð
hradur, bílgju ólgu stíll.

9. Naudstaddann lát mig lífa, landinu
meiga ná, höndin þín hjálparrika, höfu
lífsins stýri á, orþreittum úr hættu, er ótta
stór bitti, tár láttu, dýr Drottinn! dragast
augum frá.

10. Drottinn um aldir alda, eg gládur
lofa þá, misfun þína margfalda, mér sem að
gjördir tjá, gláðlyndur liffundid, leid fénda,
uad senda, stod reynda, stríð vanda, stíllt
eg þrifa má.

11. Sárum þins sælls Páusnara, sála
mín, fel þig í, er frá illu forsvara, að buir
hræðslu fri; með bestu blíð ástun. bjóðast
gríð, ófosti ást Kristi, stod stærsta, stíllir
hóll á ný.

12. O Jesú! misfun mæta, mér virdstu
þína tjá, þitt dýra blóð lát bæta, brotin
mín stór og smá, ráðhóllur græð galla, greið
villu, þrúð heillum, með öllu, Gud! gjörsla,
glötun slít mig frá.

13. Nær sem að dætur dvína, dagur
hervissar fer, sál mína, Gæðir! finar, fel
eg í hendur þér, deyd þrjóti, ár blíð bætist,
bjóð súttir við flitist, gleði sætur Guð veiti,
gífti æðst hjá mér.

Huggunar og bænar

S á l m u r,

Tilsendur

Halldóru Sál. Guðbrandsdóttur,

Af Sr. Guðmundi Erlendsyni.

Lagid: Aví aví! mig aumann mann.

Lausnarinn, ljúfur minn! þú lít til mín, helst
af þér, í heimi hér, mér huggun stín, hjart-
ans ángur og hugarins þín, í hvorju sinni.
mitt þá dvín, er eg hugsa heim til þín, heim
til þín.

2. Eg er nú, sem að veitst þú, ángri tvíft,
hrygd á knér og hjartad lír, í heimans
víft, fyrir gleðina. þá mitt gæð hefur mist,
eg grynist ei nema Jesúm Kríft, heim til þín
er hjartad þrýft, hjartad þrýft.

3. All mín tár og sorgar sár, þá segi
eg bætt, eg sje þig þann minn sálar mann, er
sút fær græðt, þú veitst best hvað mig hef-

ur mædt, mína önd og hjarta grætt, og
hvað opt eg hési hvarma vætt, hvarma
vætt.

4. Heimans skraut, þó hverfi á braut,
eg hyrði ei, það er allt, að vísu valt, sem
vallar = hey, ást mann sjelann einn eg þrey,
(eðli quæð eg þar, við nei), það mun bæstast
þegar eg dey, þegar eg dey.

5. Hvað skal mér, eg hermi þér, frá
hörmum mín, það er óvalt, að veitstu allt,
að vilja þín, ángrið-mitt og innsta þín,
eins og ljósið fyrir þér stín, nær sem þessi
naudin dvín, naudin dvín.

6. Um hitt eg bíð, mér haldir við, um
hrigdar = sig, það mín trú ei þverri nú,
við þrouta = soig, þú átt, Jesú mildi! mig,
og mín vill sálin eiga þig, í raun þar hún
á reidir sig, reidir sig.

7. Hjarta þitt, er hælid mitt, eg held mig
þar, undir því eg bíð og bý, sem blóðugt
var, það gefur fyrir mig nóglegt svar, Guðs
míns reidi, og syndignar, í þarri quæl með
quíða bær, quíða bær.

8. Hjartad þitt, við meinid mitt, svo
mjög vel á, því ástin flír, þar inni bír, sem
eg vil ná, blízleg náð blóðinu hjá, sem bljúg-

sinnada hugga má, þetta vil eg feigin fá,
feigin fá.

9. Hjartad það, sem hriggdar = bad, og
hrelling lír, þitt Jesú, er heilagt hús, hvar
þú bír; kom þú hínagð, Drottinn dýr!
dýrðar brúðguminn sætur og hýr, svo mun
verða sorgin rír, sorgin rír.

10. Lindir mér, að líkjaft þér og líða nú,
okid þitt, og ángrið mitt, sem að viltu; hald
þú mér við trausta trú, til mín þér í raun-
um snú, miskunfami minn Jesú, minn Jesú!

11. Þó gráti eg hér, þú geymir mér,
minn gleði dag, mæðan hvör og mótblástur
er mér í hag, ei nú leingi undan drag, ok-
ar himnesta samfélag, svo að linni súta
plag, súta plag.

12. Jesú minn, Jesú minn! eg er þín,
stittu mér, stundir hér, og flöðva þín, sæti Jesú!
sálar mín, fíkur, húnang og svo vín, Jesú
góði! eg er þín, eg er þín.

13. Þángað til, eg þreya vil, og þolin-
mód, bíða þess, í brjósti hress, að bætic mód,
mín aleiga einka góð, edla Jesú! fyrir þitt
blód, gled mig því eg gjörift hljóð, gjör-
ift hljóð.

14. Þá sálin mín, ber sútar = þín, á sorg
er gjörn, er það ein, á alla grein, mín edla

vörn, þú grætir áður enn gleður hvörn,
gjörir þú svo við öll þín börn, það skal
stöðva tára = tjörn, tára = tjörn.

15. Hald ótæpt, enn harla gjæft í hönd
á mér, rata fá, úr mæðu má, sem með til-
sjet, Gud! þitt orðid, brands þá ber,
beitta egg sem hjartad ver; dóttir taktu
þína ad þér, þína ad þér.

16. Dsjón treg, þó ætti eg, um æfi hér, heim-
inn fá ad horfa á, sem hættur er, heldur
vil eg hafa á þér, hjartans augun, til
yndis mér, hvörnir sem um hitt nú fer,
hitt nú fer.

17. Andann þinn, í sérhvört sinn, mér
send og gef, sem hjálpar mér, ad halda þér
medan hér við tes; í þitt skjól og skaut
mig vef, skaplega síðan burtför gef, þá
híð fyrsta sætt eg sef, sætt eg sef.

18. Orðid þitt, er yndid mitt, í allri þín,
það trigða-bréf, eg hjá mér hef, með heit-
um sín, hér, medan ekki döslin dvín, dag-
legana vænti eg þín, sefast af því sorgin
mín, sorgin mín.

19. Einn sem hér, ad höndum fer, mitt
hvíldar-mund, sýn þú mér þitt síðu lér,

Þá sáru und, þar vil eg sofna síðsta blund,
svo er eg kominn á þinn fand, blesðud veri
sú blíðu = stund, blíðu stund.

20. Náttúran, og höld hédan, ei hugsa
fljótt, þau verda að þjást; og mjög svo
mást, að missi þrótt, um bærillega bana-
sótt, bið eg þig og góða nótt, taktu mig í
fadmiru fljótt, í fadminn fljótt.

21. Eja! eja! eg snart finn, alla þá,
sem eg vil sjá, það er Gud minn, og hans
fætasti Sonurinn, og sæti Jesú! Andinn
þinn, og allur himna herstari, herstar-
inn.

22. Eg samgledist, og af sætleik sedist,
með sjálfri mér, að ást = menn þeir, eg unni
meir, enn öðrum hér, æðsta fengu yndis = ver,
því allir deya hljótum vér, sæll er sá sem
fyrstur fer, fyrstur fer.

23. Heim þágang, úr harma = stad, er
hugurinn; árid þvert, mér bendir burt, eg
beint það finn. Kom þú, ljúfi Lausnarinn! lífið
mitt og brúðguminn, Jesú góði, Jesú minn,
Jesú minn!

K r o s s B æ n ,

Þá Gud dregur undan hjálpina.

Qvedin af

Str. Eyriki Gallesyni.

Lagid: Övinnánleg borg er vor Gud.

Miskunar Gadirinn mildi Gud! minnist eg orða þinna, í minni lángrí lífams-naud, létstu þau mér svo finna: áfalla maður mig, þá mæðir hörmúng þig, eg skal ástúdlega, eflaust þig bænheyra, en þú skal mér þakfir inna.

2. Bæfala Gudi vel þinn veg, vona hans náðar hótá, hans dygd útréttir hjálpsamleg, hvað sem eitt þér til bóta; áhyggju í allri naud, á þinn varpa þú Gud, ei lætur alltid hann, eynd haldinn voladann; réttláttra raunir þrjóta.

3. Vonid ætíð á Herrann hjört, heidarlegt fólkið góða! útausíð hjörtum þdar skírt, fyrir einka hjálpræðid þjóða, þú hétst að heyrá mig, hvað opt sem bæði eg þig; gudhræddir gjarnan fá, hvað gyrnast þeir að ná, lángrí lífi og lucku = gróða.

4. Þeir sem í hörmum hrada sér, hjálpar til Guds að leita, þeirra til skammar aldrei er, andvarp né bænin heita, hann gjarnan

gyrnið mín, gefast skal hjálpin mín,
hann þekkir nafn mitt nýtt, í naudum skal
því freitt, hans óstir vil eg veita.

5. Hjá skal eg vera, honum í naud,
og honum burtu svipta, hans leid skal
honum heilla greið, og hvörðkyns audnu
gista, hvað gyrnast gudhræddir, gjarnan
vel framkvæmir, ljúfur Lauðnari minn,
lofar, ef Födurinn, biðjum; óðs blesðan stipta.

6. Eynandi dæmi sjáanda, sinnis illra
dómara, og edfu naustaddear biðjanda,
undan þó vildi fara, hann mæddi henn-
ar bæn; hvað frammar Drottins væn, eyrun
og hjartad hjrt, hjálpræði senda dýrt, þeim
hann med ljúfu lada.

7. Náðar = Fadir! svo er þitt ord, aumur
þá réði kalla, Drottinn heyrði med greidri-
adgjörð, græðandi nandsyn alla; nálægur er
hann er, öllum sem neyðin stér, hjálpanði
hörnum frá, huggandi alla þá, sem hugar
í hrelling falla.

8. Einatt réttlátur maður má, margt og
þúngbært hér líða, en Drottinn frelsar hann
öllu frá, illu svo þarfeir quíða; augnabliks
áfalli, yfirgefinn þó sé, med mætri mistun-
send, mun hans þó vara fremd, rénar
Guds reidi stríða.

9. Aví, naustaðbra náðar = Gud! ná-
qvæmi gjæðsku = Fadir! mig létstu rata marga
ánaud, mitt líf með hrygd flamtadit, mín
stund andvarpan er, augna = ljós feilar mér,
mín æfi mér er laung, minn þil eg harma
saung; æ hvílit þrehan það er!

10. Velar þú, Herra! aumum mér, af-
innlega að gleyma, og ávallt birgja and-
lit hér? á þá mín sál að sveima, í dímri
daudans sorg, dragandi þingslin mörg?
himnesli Herra minn! hugga þú þjóninn
þinn, virðstu hann vel að geyma.

11. Eða er náð þín öldungis, affögð og
gjæðska þrotin, og fyrirheit fléd forgéfis,
fridar fáttmáli brotinn? má reidi meira þá,
enn mistunsemdin þá? viltu ei völdugur,
vera mér náðugur? eg er af eyndum
flotinn.

12. Aví, minn Gud! Aví! eg má, um-
bera þetta og líða; hvortja gjöra mun hönd
þín á, holla endíng og blíða? eg þrepi eptir
þér, ó Drottinn hjálpa mér! mín æfi er eynda-
söm, ei lát mig verða að flómm, heldur
blesunat víða.

13. Ó Drottinn! þú ert ávallt trúr, of-
reynast lát mig eigi, heldur tilsjá, mín
harma-flúr, haglega endast meigi, almáttug-

ur þú ert, allt gétur hönd þín gjört, hún
missir aldrei megn; má þér ei standast
gægn, nokkur á nótt né deigi.

14. Herra Zebaoth heitir sá, að hærsta
tignar-nafni, mikill í ráði, og makt hans
há, mest er í hverju efni; Ísraels einka
traust, athvarf vanmáttarlaust, því viltu hina
voldugi, vera eins og framandi, gífur, sem
hjálpa hafni?

15. Þú hagar þér sem hetja allt, hólm-
gaungu burt af vegi, eda kempa sem frægd
hefur felst, og framar kann hjálpa eigi;
medal vor þú ert þó, þar fyrir gíf oss ró,
æ Gud! oss ei forlát, aumstaddra heyr þú
grát, til vor þitt hjarta hneigi.

16. Eptir svo góðum ordum þín, og
edla fyrirheitum, sér bidur að verði ísala mín,
í sorgarefnum heitum; náð og hjálp nú eg
þigg, naudstaddur, þar eg ligg, mælendi
mjúkt til lids, fyrir misfunar dýrum Guds,
í aumjúfum eptirleitum.

17. Send þú mér huggun, hjálp og bót, í
hvörðskyns neyd og vanda, sætasti Drottinn
Zebaoth, sannur Gud himins og landa! svo
vil eg virding þér, vanda, hvað leingi eg er,
lofsóffur færa fríðt, og fagnadar qvæði þíðt,
med mínum munni og anda.

Bænar Sálmar.

Um fanna þolinmæði í hörmúng og mótlæti.

Er. Þiríks Gallefsonar.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hriggist þú.

Gud þolinmæði og miskunar, mikills trúleiks og gjæðskunnar, eg veit þín voldug mækt, hefur nú á mig hyrtíng lagt, hris þad gjördu náðugt og spaft.

2. Gaturslaukt er þá hríð þitt, hjartab og sal þad finnur mitt, því hvörn sem hirtir þú, þann elskar, Drottinn! er mín trú, eptir á lifgar deyðandi nú.

3. Er þad sann reynt og augljóst mér, undorlegana Drottinn fer, með sína mæta menn, ádur enn kénur al-batinn, undan gánga vandræðin.

4. Hverja sem Gud vor gledja vill, grætir ádur, þó þíki ill, mannrauna mörgun stund; hann agar fyrst með ljúfri lund, en lifnar þó í hentasta mund.

5. Himneskur Fadir hefur sett, hjartanu mínu fyrir rétt, þann spegil þolgjæðis, sinn einka Son, svo eingin flis, orki eg fari hans hjærleika á mið.

6. U mig illonn og aumann þjón! ei er mér noðurð frammar von, enn mínum

meistara, hvor fyrir þínu hardsófta, í himinian vildi innganga.

7. Jeg vil hjá þónum fála far, og fyrir margar hörmúngar, Guðs með börnum inngá, í signaða Drottins sælu þá, sem mér leikur hugurinn á.

8. Svo staltu þeinka, sál mín still, sá sem í Kristó lifa vill, varlega bæði og vel, sára óstöfn og sorgar-el, sá má lida fram undir hel.

9. Eins og Faðir vid eigin barn, er Drottinn trúr og vægdargjarn, þó stundum stríki hart, hann ber ástar hjartad hjart, hugfar goft með veudinum margt.

10. Faðir! náða mitt forstand blekt, fæ eg ei þína missun þekt, svo vel sem vera skal, óþolugur opt ótal, er eg í þessum tára = dal.

11. Gladur þar ætti að vera í von, vitanði að Jesús María Son, of sitt mig álagði, athugandi mín æra sé, undir að ganga fagnandi.

12. Hugfandi, þó sú hirtíng róm, hjartanu verði mæðusöm, ávort ber ágætann, og þeim sem sínar þrautir vann, hjá þér er vordveitt Róronap.

13. Þess vegna bið eg þig, minn Guð!

um þolinmæði og stírk í naud, að eingin ángurlemd, í freistingar mig felli skéud, svo fyrirheit þín séu úr brjóstinu stefnd.

14. Hórmúg eingin svo hamli mér, heilög orð þín að rækja hér, byrjandi bæn og trú, og óþolinmæði sigi sú, sem opt af greifjast Belíals hjú.

15. Mig láttu þér ei mögla á mót, mjög þó skenkir þá bestu rót, þryck mér ei heldur hardt, veirst þú afminni vanmáttis art, sem veift er lauf, en stál ekki hardt.

16. Jesú minn Biskup blíðasti, bóli mannlegu reindasti! meðlíðing með mér haf, náð þína lát minn stírktaf - staf, svo stadið gæti eg mannauna - kaf.

17. Mistun þín blessud mjúf og þíð, mér reinist best í ángurs-tíð, skjálfaði hrestu hönd, öll bætanði efnin vönd, einninn sléttu dandanð bönd.

18. Seigdu mitt hugveikt hjarta við: hér em eg Róngur þinn og Guð! þú ert Guð mæðdra megn, athvarf, þá dinur eynda regn; einn fluggi, qualahitanum gégn.

19. Ef það er, Drottinn! ljúf þín lund, leingur eg þjáfast nokkra stund, og svælist sörgum með, allt sé sem vill þitt elstu géd, ianra í Krísto þó mig gled.

20. Evo þolinmæði þrauta = tíð, þessa vinni, þó Satans nið, veröld og hennar hjú, fagni; samt ei mín fatist trú, né fagurs figurs barátta sú.

21. Heldur að vari hentugar, heilagur dygdir loflegar, sérhvörjar sömi breint, umfram gull í eldi reint, sem ógudlegir þesdu ei meint.

22. O þú heilagi Andi Gud! eitt gleði-balsam í hjartans naud, fagrann mér fognud gveif, þó mín náttúra mjög sé veif, og mædd í þessum dauðlegleif.

23. Þjós þitt í mína legg þú trú, lífs eilífs gleði að sjái nú, við hverja ekki er, saman berandi sorgar = fær, né sútt það neitt í heiminum er.

24. Yfirhvílist Guds Andi sá, öllum frómum sem raunir þjá, einn herlegheita Gud, öll vor neyd er afflómud, og endast sú í besta fognud.

25. Gud! minni sorg í gleði snú; Gud, minn kross heidri-fegra þú, Gud tak mér forsmán frá, Gud mér hjálpi minn Gud að sjá, Guds í nafni eg vona þar á.

Bæn.

Vænar Sálmur.

Um stundlega og eilífa velferd.

Ejusdem Authoris.

Lagid: Gud er minn hyrdi.

Umáttugasti, eilífi Gud Fadir! audmjúkt eg þacka allar þínar dádir, fyrst það þú létst mig fyrir Son þinn Kristum, finna þá finning í falli Adams mistum, þig svo eg þecki, þínu eptir orði, og sanntrúadur sálshólpinn verði.

2. Þar með gaffstu mér, þinn Son Jesúum kjæra, fyrir þá velgjörð, sé þér eilíf æro, hvor mig fordæmdann frelsadi úr dauda, náð hef eg feingid fyrir blód hans ránda, forlát mér allar framdar mínar syndir, fyrir hans nafn og heilögustu undir.

3. Allt til síðustu, andlsts minnar standar, trúi mína vartveit tálloust sem þig grundar, þinn edla andi upplýsi mitt hjarta, að í þinni finning efloufst megí Þarta, gjörandi hvað þér, góði Fadir! lyndir, hatandi Þjandans flærd og allar syndir.

4. Kjærasti Fadir! lýs eg návist þína, gott þitt musteri gjör þú sálu mína, vartveit þú mig svo vel án allrar rírdar, í heigun og sóma, himnestrar til dýrdar, and-

lega þessa ypparlega gáfu, staðfest þú vel og styrk mig að eilífu.

5. Framvegis bíð eg, Gædir! í Jesú nafni, embætti og næring allt í blessan dafni, þeni með trúlap þinni tignar = gjæðstu, haldandi trúnni breinni með samvitstu, veri til friðs, með vel afdeildann mælit; þeim sem sitt nægir, í þér fannojörast scelit.

6. Réttfengin eiga, ríðleg þó að þífi, er betri enn allt góð ógudlegra mikid, Drottinn vel þekkir daga góðra manna, þeirra fémurir sinna blessan sonna, aldrei til skammar erlegir menn verða, ógjæfu tím- ar að þá vilja herða.

7. A hallæris tímum hella næring finnur, hærstum velferlum, brein gudræfni manna, mannlegri hröjun mjúka uppreisn veitir, burt kastar ei né bráðar þefndir þreitir, þeirra í vanmegnau þeim við síðu stendur, mest þá áliggur mildar réttir hendur.

8. Augu vorð Drottins eru yfir réttlát- um, vel þeim hann óttast og vona í huga látum, svo þeirra sálum sviptir hann úr dauda, sedjandi þá á tíma búngurð vanda, þetta eg þacka þér, minn ljúfi Herri! óstændi mér svo einninn viljir gjörð.

9. Griegaði Gædir! frómu yfirvaldi, og

fodur = landi, friður þinn viðhaldi, varðveit
 eis fyrir fólki þínu kenni = lýði, drepstótt, hall-
 æri, dýrri tíð og stríði, húsi, qvinnur, börn
 og hreinskiptna þínara, og alla samkrifna
 með æru og góð bevara.

10. Láttu þinn eingil leida oss og geyma;
 óhreinum varna, óndum sem víðt sveima,
 Djöfli og hauss þrælum; Drottinn móti
 standi, framleid þú þin börn, ó Gádir, Son
 og Andi! eg fei oss undir elsku Jesú vængi,
 um allar stundir, Amen hjartad singi.

Þænar Sálmar.

Um eblíng og framför í frístilegum
 mann = dygdum.

Qvedinn af

Er. Þirífi Gallsfyni.

Lagid: Með hjarta og tungu.

Meistarinn Kriste! minn Jesú besti! láttu
 mig nafn þínt njóta, send mér þinn anda,
 sannleik kinnonda. svo söguð mætti eg hljóta,
 og sælu sanna, sannhelgra manna, trú og
 fjærleika með von ó = veika, svo heimi
 frá hverfi, en á himnum erfi eilíft líf.

2. Í Gudi ríkan, Guds börnum líkan,

gjördu mig, Jesús sæti! til ydrunar brad-
ann, andlega voladannu, með hjartans lín-
læti; er það sú sæla, sem ei kann tæia,
þolinmóða í gæði góðu, gæfðu eg hreppi,
þó heims audlegd fleppi, eilíft líf.

3. Gef þú eg gráti, og gljúpur játi. forg-
legt þann synda minna, svo aptur fagni
edla gagnu allra velgjörda þinna, huggun
svo nái, þó í hörmum sái, af útlegdar
hördu, óngri á jerðu, í gletinnar veri, gef
eg uppstæri, eilíft líf.

4. And minni stýri, Andi þinn hýri,
litinn í líking dúfu, svo af þér eg læri, ó
Jesú fjörri! að vera með lindu ljúfu, hóg-
værd ræfjandi, en heipt ei grandu, minn
dagfari, meðan eg hjari, svo andlát ei saki,
en að erfðum taki, eilíft líf.

5. Þjá mér náð þína, tvo lángi sál minna,
eptir því helga hnóði, þínn réttlæti, sem
þú, Jesús sæti! uppfíldir einn á krossi;
húngur og þorsta, til helgra mann = kosta,
þinn máttar = andi, sé mér aukandi, sæla
gönd sedji, svo síðar mig gledji, eilíft líf.

6. Gud! þinnar mildi, eg gjarnan vildi,
lífs bæði og líðan njóta, virdstu mér
stýra, svo velfemd hýra, ei gjeri af mér
brjóta, heldur hug hneigi, á hígðar = degi,

til lífnar þjáðum, að þínum ráðum, gott af mér gjöri, og úr bítum beri, eilíft líf.

7. Greinfertugt hjarta, - sem helst kann skorta, í ástar = augliti þínu, virdstu, hjær Kriste, hjör = vin minn besti! að bevara í brjósti mínu; af syndasouri, samvitfsu klári, þíns hjarta = dreiri, Drottinn minn hjæri! svo sæll eg þig hjái, og fríd í þér fái, eilífs lífs.

8. Unn mér bleskadur, að eg fríð = madur, reynist á réttum vegi, svo Guði og mönnum, í Guðs ótta sonnum, hugnist á hverjum degi, að einn megi eg reiknast, og af þér teiknast, í tölu Guðs barna; eg grynist gjarnan, fara í fríði, að forsjældar máði, eilífs lífs.

9. Þó eigi eg að líða, og ángur = stund bíða, í þínu náðar = nafni, hjálp þín mér veiti, að hjarta mitt gæti, brósad hreinu málefni, svo vel lundodur, í voninni gjáður, heilagra lífi, í himnanna = ríki, eignist í anda, eptirfomanda eilíft líf.

S Á L A R = u n n.

I saung : vísu sett,

Af Er. Þiríki Sallósyni.

Lagid : A-þér, Herra! hef eg nú von.

Upp til fjallanna eg augum lít, ofan sem kémur

hjálp mér nýt, Jesú minn blíði bróðir! ó-
maklegann ei af þér lít, ó Jesú, Jesú
góður!

2. Bangvæði gjörvöll veitstu mín, vol-
adur kóm eg nú til þín, Jesú minn blíði
bróðir! undir krossburðar oki þín, ó Jesú,
Jesú góður!

3. Vatnid dauðans og vöð - hver, vill
endilega dregja mér, Jesú minn blíði bróðir!
ei er hjálpin utan hjá þér; ó Jesú, Jesú
góður!

4. Fyrst þú mig kœptir, Frelsari minn!
fyrir helgasta dreyra þínum, Jesú minn blíði
bróðir! er eg ótrúngis óþvíginn, ó Jesú,
Jesú góður!

5. Hvörstu veitur sem eg nú er, aldrei
skal eg þó sleppa þér, Jesú minn blíði bróð-
ir! eilíf blessan svo audnist mér, ó Jesú,
Jesú góður!

6. Þess vegna stíla okkur að, ómogu-
legt er nokkrum það, Jesú minn blíði bróð-
ir! almætti þitt er óraflað, ó Jesú, Jesú
góður!.

7. Í hörmúng minni, Herra minn!
horfir míu sál á krossinn þínan, Jesú minn
blíði bróðir! elstu míns Guðs eg á honum
fínn, ó Jesú, Jesú góður!

8. Húngurður eg fæðu finn þar mér,
fögnuð og svölu þóðan þer, Jesú minn blíði
bróðir! friður og skjól þar eilíft er, ó
Jesú, Jesú góður!

9. Enkist mér svo grnd og þreyan þá,
þig í eilífri dýrd að sjá, Jesú minn blíði
bróðir! eg vil þess gjarnan ósta og fá, ó
Jesú, Jesú góður!

10. Stíttu nú minna stunda þrout, stírdur
mér rétta sigur - brout, Jesú minn blíði
bróðir! inn í þíns friðar eilíft skaut, ó
Jesú, Jesú góður!

11. Allann mig fel eg á þitt vald, ó minn
Jesú, mitt lausnar - gjald! Jesú minn blíði
bróðir! elskan þín sé mitt ununarhald; ó
Jesú, Jesú góður!

12. Friðar mig tak í fadminn þinn,
friðar höfðinginn Þausnari minn, Jesú minn
blíði bróðir! leid svo í lífið eilíft inn, ó
Jesú, Jesú góður!

13. Þar vil eg gleði - sætann saung,
sýngja þér eilíf dægur laung, Jesú minn
blíði bróðir! um þinnar dýrðar yndis-gaung,
ó Jesú, Jesú góður!

Sagnadar og bænar vers,

Trúattrar sálar.

Utr þýska útlagt

Af Sgr. Jóni Þorkélsyni.

Logid: Rís upp mín sál og bregd nú blundi.

Jafna'yndis glet i, kird og hjæti. Hjæri eg mér og held, sem best, ást Guds og Jesú eptirlæti, því ossir mér i huga fest, heilagur Andi upp'hjær, og ord Guds sagrað fegnud lær.

2. Eg bíð fullhuga ángurs-hritum, á hólm, því barn Guds víst eg er, Satan, veröld með synda-ástríðum, finn herði krapt á móti mér! eg held við Gud, hann er mér allt, eg hafi Gud, og þá' gjörvalt.

3. Sorg þó eg hrepti, sviptur hjæti, og sendist hel i stöðinn lífs, það mig ei hendi, að þvílíkt græti, því Gud einn gjerir enda alls lífs, hvað minn Gud vill, það vil eg með, vel til þolgjæði, er hressir gæð.

4. Ut þannig bíð eg öllum sorgum, allar taki þær Gud að sér, himin veltist með haudri og borgum, hitt er mér víst að Gud mig ber, nær eg hafi Gud Herrann minn, eg hræðist ei deyð, né Djöfulinn.

5. Sinnisfar þvísti Gud mér gési, til
grafar minnar, þess eg bid, hvort sem eg
bæli eða blíðu hafi, bestan gíf þar til and-
ar = fríð, að áncægdur eg ætíð sé, eins líf-
andi sem deyandi.

Annar Sálmar.

Um heimsins forætt og laungun
eptir eilífu lífi,

Qvedinn af

Þorvaldi Magnússyni.

Lagid: O Jesú minn eg finn, álitur héc.

Drottinn minn! þjón þinn, þreytandi
héc, lángr til þín, lífsstundin mín, teidist
svo mér, nær eg fæ þig finna, fegurst ljós
augna minna, þá er eg frí, þeirri sælu í,
þar eg óhultur bý, eðfært kann ángur mig
upp frá því.

2. Veröld er flj, við henni að sjá, vanda-
samt er, og hennar bærn illgjörn, ætíð í
vært það fæ, Saton svifa fljædur, sér á
marga brædur, net sín ljóst og leint, leggur
árla og seint, svo mörgum, verði að meist,
Drottins menn hafa það daglega reint.

3. Bernstur er hann, við heim þennann,

hug festir sinn; hans velköst hál, hégóm-
legt tál, í hjarta manns þrúfast iun, þeir við
sinn Mannmon þreya, þeinkja ei um að deyja;
ef ættu ráð þar á, aldrei mundu þá, víkja
veröldu frá, meðan sinn ásgud fyrir aug-
unum sjá.

4. Þégnnd ósvif, og farfælt líf, fylgist
síst að, því hún er flæm, til slísa næm,
að slíta í burt það, hvað margur hedan
deyði, á hálsandu æfi - steidi, allstjalsdan fá,
ellidaga að sjá, edur rósemi ná, ef yfir-
ráð hefur óvættur fá.

5. Sú ond er suand, soðin í and,
sem þann veg er, innlifud heim, okri og
seim, ei lætur nægja sér, Achab's þugsótt
hefur, holdinu værd ei gefur, þrúinglast nær,
að þegar flær, ást rífdómsins fjær, ef allt
sem grynist uppsvelgt ei fær.

6. Það líf best, þarflegt mest, þess
manns eg tel, sem lán Guds hér, lætur sér,
lynda og nægja vel; hann hreintrúadur, í
hrygd og fátækt gladur, audlegd vísa á,
æðstum Drottai hjá, þó heimi falli frá, fé-
ssjóð þeim granda mólur ei má.

7. Herra Jesús, til hjálpar fús! heyr þú
eg bid, álfunnugt er, ó Herra! þér, hvørs
eg þarf mest við, gjæðska þín vel mig

geymti, Gud minnt í þessum heimi, fyrir Baals bilæti, heigja lát mig ei kne, tíðum þó tíðkad sé, af þeim sem mjög elska það fallvalta fé.

8. Þá sælu = víst sem fyrst, Son Guðs hjá þér, frá eyndar = dal, í dýrdar = sal, Drottinn veiti mér, og um aldir alda, eilífa sambúð halda, himnum á, útöldum hjá, auglit þitt sjá, bænheyr það Herra! Halelúja.

Bænar Sálmur,

Um farfælauna dauða.

Wer weiß wie nahe mir mein Ende,

Utlagdur af

Sgr. Jóni Þorkélsyni.

Vagid: Rís upp mín sál, og bregd nú blundi. Hver veit hvæær sé æfi endi? á burt fer tíð, næægist hel, bana = sótt hversu bráðt að hendi, bera kynni eg veit ei vel; Gud! fyrir Jesú blessað blóð, eg bíð þig, veit mér afdrif góð.

2. Móttin fyrir enn mig náir hulja, négleg yrði umbreitingin, frá þús sem árla var að vilja; vís er oss jafnan lífs = hálf-

inn; Gud! fyrir Jesú blesað blóð, eg bid þig, veit mér afdrif góð.

3. Drottinn! veit eg til dauðans muni, daglega, og þá hann að ber, sál fela í Jesú sárum kunní, sonn og finnist vðran hjá mér, Gud! fyrir Jesú blesað blóð, eg bid þig, veit mér afdrif góð.

4. Húss míns ráðstofun hjálp að gjöra, sem hæfir og í rétttri trú, láttu þau ordin af mér heyra: ó Gud! ráði mér stjórni þín blíd; Gud! fyrir Jesú blesað blóð, eg bid þig, veit mér afdrif góð.

5. Himininn gjör mér situr sætann. en, sem gall, beiskann heimans hátt, að eilífð-luni gíf mér gjæta, geingur þá margt á móti brátt, Gud! fyrir Jesú blesað blóð, eg bid þig, veit mér afdrif góð.

6. Hil, Fadir! með forþénustunni, Frels-arans allor syndir mín, í trú þar lífa eg vil inni, öruggur flýa á náðir þín, Gud! fyrir Jesú blesað blóð, eg bid þig, veit mér afdrif góð.

7. Í Jesú blóði og benjum sætum, bed fjöri eg værstann mér, andláts á tíma all-ógjætu, eg þar finn, og þín bestu fjör; Gud! fyrir Jesú blesað blóð, eg bid þig, veit mér afdrif góð.

S á l m u r,

Um eptirlaungun eilífs lífs.

Gr. Stepháns Olafssonar.

Lagid: Atrid nýtt gæfi gott Gud.

Simna = rós, leid og ljós, líf og velferð, svölun minnar sálarinnar. Son Guds, Jesú minn, eg sem' finn, jafnt að ætla ó, tára = föll, endar öll, Hallelúja.

2. Líttu við, líúft og bíð, lífs í ánaud, að mig geymi, hér í heimi hönd þín, hræðist eg, hrekkja = veg, hans að umgá, tára = föll, endast öll, Hallelúja.

3. Hér er stýggð, hneirli, hryggð, hætta margföld, ósamlyndi, eðfært yndi, umsorg; enn hjá þér, allt gott er, eja! eja! tára = föll, endast öll, Hallelúja.

4. Kís eg hitt, fjörð mitt, fjæmi sem fyrst, upp að leyja og á burt reiða, úr eynd heimis, heim til þín, hjálpin mín, hvar eg vel má, og tára = föll, endast öll, Hallelúja.

5. Þú þá víst, því sem fyrst, þigg eg inn-gang, Jesú góði! mein og móði, mig ver, lángr mig, lambid þig, ljómandi að sjá, hvar tára = föll, endast öll, Hallelúja.

6. Er þá fild, upp mín vild, er eg sjáfa, þína þryði, og lifandi lýði í lífsþöll, þrenni

Gud! í þann sefnad, þú mér innjá, svo tára-
föll, endist öll, Hallelúja.

7. Kominn mér, undan er, uppá lífs-
braut, hugur og sinni, úr heims-vísinni,
hér því, yndid halt, er fallvalt, og endast
stjótt má; tára-föll, endast öll, Hallelúja.

8. Ean hjá þér, eilíf er, yndis full gnægd,
mig nú þáנגad, mest því lánget, minn Gud,
í þitt skaut, undan þraut, og eyndunum
frá, tára-föll, endast öll, Hallelúja.

9. Mig tilbú, minn Jesú! og mállegann
gjör, æðstu að njóta, yndis-hóta, um eilífd;
í dygd hjá þér, dæmast mér, dægurin stutt
þá, tára-föll, endast öll, Hallelúja.

S á l m u r,

Um afneitun veraldlegs hégóma, og
laungan eptir eilífu lífi;

O Blindheit! Bin ich dann der Welt.

Utlagdur af

Sgr. J. P. S.

Lagid: Verdi ætíð hvað vill minn Gud.

O hvada blindni! hvert er eg, í heim til þess-
eins fæddur, að eg hann ræfi á allann veg?
er eg þar til sjón gjæddur, að gapa á fæd, og

grynast það, með glaum og fýin er kinní,
líkama og sál, við lasta = þrjá, leida í
vístis = inni.

2. O Gud! þú hefur gjörðann mig, til
gleði lífs dírmaða, er það mín trú all = örugg-
lig; enn það má heldur græta, að öndin
mín, sér upp til þín, ei fær svo lípt sem vildi,
né meðan er, í holdi hér, haldid til þín, sem
skyldi.

3. Heimðins = augna = og holdðins lyst,
hrind þú nú frá sál minni; eg þekki eitt
betra, það er víst, því einu er skylt eg unni;
Herra! til þín, hefst önd mín, með hærstu
gleði og hjæti, þú ert mitt ljós, líka sól og
hrós, og lífs míns eptirlæti.

4. O, Gadir! lát þitt auma barn, ást-
þína jafnan stunda, heimur er gufa, heim-
ur er skarn, heimur vill í smán lenda; enn
þeginn þinn, þreiti veg sína, til þín, síns
einka Herra; minn þorsti í náð, þína og dád,
því skal æ sami vera.

5. Þá frosð og mótgángs megnid strídt,
mig sæfir, veit, eg ecki, örvænti, því má ord
þitt blídt, orka að hryggd ei hnecki, eg veit
eg á, vudi þér hjá, og líf æfinlegt hreppa;
ó þú mitt ljós, og þægsta hnofs! því skyldi
ei um slíkt þeppa?

6. Hvað er þó froð, hvað allskyns hól,
hvað er þó gjörvöll þína? hvað sorg, hvað
sótt, hvað sárlegt hel? í svip þá æfin dvín-
ar; eg þegar sjör, í hug því ber, þann dag-
inn dýrðar stærsta; laus frá veröld, lít
himna = fjöld, og Zíon, stad þinn skjærsta.

7. D' borgin glæst og Guds mín's
hús! ó glædi = bygd inndæla! af heimi burt
eg ferðast fús, að fái eg fjed sól sæla; það
ljósid tært, þitt auglit skjært, þú allra hærsti
og besti! og víð Drottinn, alleina minn, eg
trýgdir þá full festi.

8. D! nær mun þá unnausti minn, á
mig svo vilja falla, úr feni heims, á fund-
ian sinn, flýtja til himna hallar? nær léttir
ok, nær leyfist þref? nær legg eg þunga
birði? edur hvænær, opnast mér skjær,
unun Guds húss og dýrðar?

9. U! nær fæ eg þitt auglit fjed? ó
Jesú minn sætasti! nær leiptra eg þínu ljósi
med? ó ljóminn anda besti! ó vænasti, ó
ástríki! ó! nær verð eg burt numinn, tíð-
inni frá, til þín að ná, og taka dýrð-
ar = himin?

10. Hvar ráfa eg dal hrygda í, og
hvarfla = sem framandi, þar syndir qvelja og
forga = stý, og smánir óteljandi, eg fer burt

fús, því Födurhús, fagurt mér biðst að
biggja, sú staðfestan, sæld veita kann, sem
hver má bestu þiggja.

11. D! mætti eg aumur frelstur frá,
fári, syndum og qvíða, í þinni dýrd, þig
smæða og sjá, þú sætleiks yndid blíða! ó
lífs vofvinn, Lausnari minn! ljá þú mér þyrl
þíuð Anda, svo gét eg, sem hetja ótreg,
sigrad höld, heim og Fjanda.

12. D! væstu borg! ó besta ljós! ó
blesðun, sætannenda! ó fridur, yndi, athvarf,
hnoðs, að taka mig þér skunda! ó gleðin
best! gíf eg leysist, greidd burt úr mæðu-
landi, eg er víst þinn, og þú ert minn, því
qvæð eg heim fagnandi.

Þ æ n a r S á l m u r,

I þúngri sótt,

Er. Gudmundar Erlendssonar.

Lagid: Þá linnir hér mín líkamans víst.

Þjádur og lúinn ligg eg hér, lít til mín
náðin skjæra, líkaminn veifur orðinn er,
ei kann sig leingur hræra, góði Fadirinn!
græð þú mig, gjæðstu Herrann, eg beidi þig,
til Födur-lands mig færa.

2. Blesðadur vil eg þó bíða þín, með

bæn, og þoliumæði, þar til þú virðist vitja mín, og veitum senda hjálpræði. Fadir! mig hér forlengir síst; Frelsari minn því lifir víst, heill mín og hugaun bæði.

3. Hvornin sem særíft húð og hold, edur hroð því vill granda, á efsta degi aptur af mold, efalaust mun upp standa, og í sælu Guds barna setjast inn, sjá þar og skoda Lausnara sinn, með andlegd öllra handa.

4. Efalaust hef eg óhætta leid, aungvu þarf því að gvida, sú liggur langt frá loga og neyð, í land Canaans fríða, Lausnari minn linadi þraut, lagdi um rauda hafid braut, við hel þá hann réð stríða.

5. Um þeimann veg vil eg sem fyrst, vonargóður framganga, himnaríkis fæ haldið víst, heims eptir ánaud stranga, fagnardi hédan held eg heim, hét mér Lausnarinn arfi þeim, sem útoaldir allir fanga.

6. Því stíl eg fús við heinsins hátt, hugraun ber eg nú falda, lifna mér, Gud! og lít við brátt, lausn minni fannstu valda, mig langar úr þessum dimma dal, Drottinn! til þín í himna - sal, einn Gud um aldir alda.

7. Þess mig nú burt þá lífar þér, laung svo að þverri þína, sál mín til þín, vill fátta

fér, og samveru gætnist þína, lof þiga þú, frídi Góðir minn! frægd, sæmd, virding, mátt, sigurinn, og heidur, fyrir hérvið mína.

8. Himna Góður á hvörri stund, honum vil eg fús gjalda, æðst lof og þæð á ölla lund, fyrir elsku og ráð margfalda, hjálpaðu mér nú, Herra Krist! og himnariðis gæfðu víst, með þér um aldir alda, Amen.

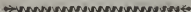
Umþeinkning um dauðann.

Janibundin í fáum-ordum.

Af Gr. Þorsteini Jónssyni.

Nær eg sem blómstur visna verð, edur veifast strá og falla, blóðið ís - kólnar, en banaferð, húm er mér; þá falla, vil eg til þín, vægd sýndu mér, veitstu eg, Jesú! treysti þér, burt ref þá ángist alla.

2. Danda þá skjálftinn skjálftir mig, skjálfti þinn, qvöl og dauði, veri mín styrking völdug-slig, og vörn nóg í þínu blóði! eðert annad fyrir augun mín, eg vil þá beri, enu ásjúnd þín, æ Jesú elsku góði!

Síðari Parturinn,

innihaldandi

fáein ljóð-mæli, út af heilagtri Ritningu,
sámt aðstílanleg andleg qvæði til læt-
dóms, uppvaðningar og síðbóta, þeim
er nema vilja og eptirbreita.

Rímur af

Bileams Sistoríu,

sem skrifud er í Tímeri bóke, sem er
fjórða bóke Mósis í Áttum Kapítulum.

XXI. XXII. XXIII. XXIV. og XXV.

Qvednar af Er. Jóni Magnússyni.

Syrsta Ríma.

Þó forlíst tungu mælsu máttar, og minnid-
taki að þrjóta, samt skal fróðleiks fogur þáttur,
fram af munni þrjóta.

2. Mér hefur aldrei geingid greidd, greina mál
ad fjalda, nú er gédid gamallt og þreitt, glóð:
unar sal ad tjalda.

3. Upp frá því menn elli: þreitt, á sér taka
ad finna, það er allt góðra gjalda verr, hvað
gamall fann ad vinna.

4. Aldur hnignum ætla þarf, allra til líkinda,
svo honum sé ei stofnad starf, stórra óhæginda.

5. Fleira enn færra fyrir hann leggst, forsoll
má það reikna, stírdum fíngnum staurlega tekst,
stafi á blad ad teikna.

6. Vilur lífa brúna: rós, bækur í ad rína,
þá bríðljós dagur og badstofu: ljós, þyrta litla
sýna.

7. Hungurinn verður hér af tregur, hagarðin
ad finna, hinn elli: móði þur dregur, engu gair
ad finna.

8. Af öllu þessu aðfénning, á mig tekur ad
leita, er því nýrri orðhendíng, ekki hægt ad
breita.

9. Til flestra hluta er sísnin sljó, í fyrning
vorra krapta, þeir larast eins og lasid hró, með
lyst og þryði tapta.

10. Eptirstöðvar eru þó, opt í mannsins þánka,
af því sem fyrir í brjósti bjó, bragna viti til
ránka.

11. Mér eins fer um málstað þann, mærdir

þó eg nefni, tvístrað mýg um ræturana, ritad
hróðrar efni.

12. Þessinn þri ætla eg mér, einu í brag að
snúa, fáorðt enn þó fallegt er, fyrðar meiga því
trúa.

13. Finnst í Mósís fjórðu bók, fróðleiks saga
þessi, hverri eg mér fyrir hendur tók, að hreisa í
sónar : versí.

14. Illt sem hryggir, og gott sem gledur,
góða menn á láði, innir þessi annáll teður, anda
Guds af ráði.

15. Það illa er áform Andstotans, sem all
um hreðvísari, stérda vill heidur Elaparans,
stadsús mannhatarí.

16. Svegja kann með svíka : hand, sumu menni
til villu, hvetur, svo að gjöra grand, góðum,
þá ena illu.

17. Enn gledur oss fegur Guds umsjá, sem
grandi kann að varna, sveida lætur háskann hjá,
hópnum sína barna.

18. Andstotans þó úslan róm, allra vilji
freysta, Guds er hlífðin gjæðsfusom, gott er
henni að treysta.

19. Efnið það sem eptir fer, oss gjörir hér
um fróða, heilagur Andí hjálpi mér, heilagt
mál að ljóða.

20. Í þann tíð sem Ísraels lýð-
ur, sá á Moabé völlum, og við Jórdan bú-
inn bíður, enn burt af endi = fjöllum.

21. Blíðir sínar höfðu hjá, heidinna manna
bygðum, mæddir, hvar ed mættu þá, mærg-
um rauno = stjöldum.

22. Þriggja Kónga maktin megu, mót
þeim rísa vildi, ákafur við odda = regn, illstu-
lýðurinn trildi.

23. Kóngurinn Arad kysfu stóf, Ganaans
grímt affpreingi, af fólki Guds til fanga-
töf, fylkir nokkra dreingi.

24. Ammoritanna fjóli sagður, Sihon
brá og vígri, fyrir uppreist varð hann undir-
lagður, aungvum stírdi sigri.

25. Gilmir þessi í Hesbon sat, brepti
stótann dauða, og hét þridji, er eðli gat,
Ísrael stefnt til nauda.

26. Gud gaf sínu fólki fremd, fram yfir
heidna lýði, blót = menn goda bíðu féind, bana-
en eidda prýði.

27. Borgir þeirra, bygð og lönd, blesbada
fólkid brepti, og á því festu eignar = hönd,
sem illstu = lýðurinn slepti.

28. Til forna var því fyrirheitid, for = fæd-
ur þeim enum svinno, þín börn stulu eignast
borgar hlíðid, blóðs = hatara sína.

29. Þegar Balach Siporsion, svadd-
ann féck að spyrja, sér meinti ei:ga sigursönn,
þó sófnir vildi byrja.

30. Af Mósis þykning mikill stóð, Móa-
bitum qvði, því Ammorítanna endd var þjóð,
öll í fyrri stríði.

31. Við Madian's Presta mælti þá,
mígutinn hjarta blandi, flokkur þessi, er fer
hér hjá, fyrðamun o's andi.

32. Eins og þegar urar grös, þrjá burt
af fróni, svo mun grátug grúa ös, ganga
öf ad tjóni.

33. Þeirra kóngur Balach biftur, bjó til
grímt illræði, í Israels barna þrúgan þyrst-
ur, þrúnginn heipt og bræði.

34. Utsendara með hatur's hams, hann
lét fara að bragði, burt til fundar Bileam's,
og bódskap fyrir þá lagði.

35. Stallið til mín konstra = man, og qved-
ju berid slíka, án allrar dvalar eg bið hann,
á minn fand að vífja.

36. Dg seigid honum að hofstur her, sem
hslur andlit jardar, af Egyptalandi að kom
hér, um það miklu vardar.

37. Ad kufiarinn með konstrum sín, sem
kunna margann tæla, hvatlega komi hér til
mín, her þessum formæla.

38. Má, sá lýður meir enn eg, eda meing-
id það eg stýri, en óbæn kann sté ógnar-
leg: andnu þeirra ríri.

39. Kunni eg síðan með föppum mín,
foma þeim að grandi, og með ummælum
þúngum þín, þessa feira úr landi.

40. Bænir þínar og bjargvæn trú, með
blefsan margann frýndi, í banni er sá sem
bolver þú, bragda madurinn ryndi.

41. Móabita maftar = lid, af Móðian
þeir ellstu, létu á ferdum lítillid, lidstjór-
ar = menn helstu.

42. Spakir tóku af spíru = bót, spáfar-
ar = launin kláru, gjæðingar í glæstri fót,
gérsemarnar báru.

43. Hittu síðan Bileam's bigg, og byrtu
Kóngs erindi, en hann vel þeim tók með
trögd, þó tæring var í hendi.

44. Þér flulud hjá mér þreya í nótt,
þreittir komnir af veigi, eg vil eptir hlara
hljótt, hvað mér Drottinn feigir.

45. Arla flulud þér andsvör fá, eptir
þó eg merki, Guds kímur mér góð forspá;
gíftu þeir svo hjá klerki.

46. Í svefni kom til sagra = manns, á
sömu nótt hinn stjæri Gud, og spurdi glögt
til fanns, gíftir hans hverjir væri.

47. Bileam Gudi byrti frá, Balach's
Kóngs erindi, mitt vill orða fullting fá, og
fyrir það hínagð sendi.

48. Fylkir þessa fer á leit, með formæl-
um eg grandi, ófunnugri hta = sveit, sem á-
ir í Móab's landi.

49. Ego útrímt gæti þjóð = her þann, sem
þeim af ótti stendur, er hér þó með allann
fann, ekki neinurn féndur.

50. Blíður Gud gaf Bileamans, Balach
sættu eigi, gæð og ei með gorpum hans,
grímd er á þeirra vegi.

51. Ad bolva lífa banna eg þér, brögn-
um þeim eg unni, því sagður hópur sign-
adur er, sjálfs mín's út af munni.

52. Arla dags þegar blundi brá, Bileam
upp nam standa, við sveina Balach svaradi
þá, seigid fylki lands:

53. Himna Drottinn hepti mig, Herra
ndvarn sinna, því má hverfa hver fyrir sig,
heim til bigða sinna.

54. Móabita hettar heim, hvarfu skjótt
ad bragdi, fundu Kóng með fréttum þeim,
fyrir þá spámann lagdi.

55. É annad sinn þá gjörði gramur,
gefugri menn til ferða, með erindi sему einka
tamur, í áræði sig ad herða.

56. Þessir lífa fóru á fund, forvitringjins meika, og sögðu honum á samri stund, síðlingss beidri sterka.

57. Þetta lætur Síporsson, síðling Mósabsetta, seigja þér í senntri von, svoddan máttu bættu.

58. Kjæri! þinni komu ei dvel, að freinkja óvini mína, ég skal gjöra við þig vel, virðt og æru sína.

59. Svad þú æstir vera skal veitt, og vináttu minnar njóta, fái eg þig til fúsann leidd, fótí þessu að blóta.

60. Bileam gaf þá svoddan svör, sendimörnum tiggja, eðl eru hjá mér öll þau kjör, sem yðar vill Kóngur þiggja.

61. Þó Hi'mir gjæfi mér hús sín full, með handorðsteflin sína, og annað slíkt með edla gull, í eigin léti mína.

62. É mér finda eg eðlert megn, ordi Drottins hærsta, mæla neitt eða gjöra í gégn, svo gagn þess hjái þíð smærsta.

63. Blátt stóð flulud hafa þó hér, og hvíld svo od eg meigi, gá að, hvört nú gégnir mér, Gud, ellegar eigi.

64. Stíttist bragur en stírna hljóð, stendur svo á tíma, endost dagur og einninn ljóð, úti er fyrsta tíma.

Önnur Xíma.

Unnad sinn vid orda:spil, enn verd eg að hætta til, koma á nafni og qveda vid tón, fappar hlýði á mærdar: sön.

2. Efti qved eg til afhalds mér, óþandadur þvi bragurinn er, heltur að fræða fávitring, með fróðrægt sögu lítlegging.

3. Hér má heyra hvor sem vill, heidinna manna samtök ill, sem í villu hafa geingid geyst, góðum sig á móti reist.

4. Og þar sem tveir sig til samans, tótu í nafni falsarans,, millum þeirra myrkrærefur, matráður þá ferid hefur.

5. Aðill að tveggja illum ráðum, er And: skotinn og stjórnar báðum, einn þar titlar ann: ann til, illt að gjöra honum í vil.

6. Vikur sækir líkann heima, líft var mörkt með báðum tveim, sem heita máttu hálf: nafnar, hverigur mikil af øðrum bat.

7. Veraldar skjónskan var þeim léd, vildu fara dukt þó með, sýlir þeinkti að frida sitt land, með Þvítons krapci og hvössum brand.

8. Hinn var fróður í Þvítons ment, Gjandinn hafði honum leingi ként, í svartastóla sjálfur var, sat hann æftur leingi þar.

9. Enn laðusnand sú listin er, að lesa og

Þrifa galdra : qver, sálum voða sínum þar, Satans heita meistarar.

10. Gamla Hoggorms geggliri, gíðar þann sem legst þar í, flókinginu að flíka hér, og fræðdar þar með leita sér.

11. Þó er allra þingsta þann, þegar það hendeir fríðinu mann, Guds stórmerkja að glata gaum, og gefa Satan lausann taum.

12. Hrapadur er sá himnum af, þeljar myrkra ofan í kaf, þvæna er á einkis manns, útför góðri, þó sem hans.

13. Afsjudadýrkari er sá mann, og allir þeir sem heita á hann, því galdra styrfinn gófgameir, en Gud óbedinn láta þeir.

14. Þó þýfir að fljóta eigi það, í annara þors sé rúna : blá, til heilsu : bótar, lucku og lids, eða lýðir meigi vera til fríðs.

15. Í sömu meining setja þar, svartaletur meistarar, saman við sinna sögna : tál, sálma : vers og heilagt mál.

16. En Víleams er það bálvan líft, og þann sett líft að yðfa flíft, villa er eingin verri manns, enn vinskaf gyrnast Andstötans.

17. Andstötian vill eingum gott, að þeim dregur hann niesta spott, sem ætla uppá aðstod hans, er það stærstur skæði manns.

18. Djöflinum eingin dád er hjá, dugir þá

síft er liggur á, fullur upp með fals og ligð,
færst hjá honum aldrei tryggð.

19. Þó meinvætturinn magni seid, og mænn-
um stofni fát og neyð, ekki kann það orka hót,
ef orðid Guðs þar stendur móti.

20. En seid:madurinn hálfur er, í jálar-
hættu þegar hann fer, til fjölkings í fjanda-
föll, fá vlll Sathan verka: toll.

21. Galdra:madurinn gjörir sér ant, að gæfa
Djefli sál í pant, þá hann risir rúnirnar, eða
raunar þeir særingar.

22. Og hvert sem tófrar framgáing fá, eða
feil kann þeirra list að flá, launin skammtar hálf-
ur sér, jálar: tópun manns þad er.

23. Ef madur manni bálva bíður, bálvunar er
sá rétti uidur, þó hann gýenist tvöggja tjón,
tryldur fordæmingar þjón.

24. Eingu betri enn Balach, var, sem
band til fé og vörðingar, vitringnum að vinna
meið, en vildi mörgum bál og gvein.

25. Þeir ed túlka tófra: menn, sem til kann
dæmi finnast enn, að gjöra øðrum galdra: sting,
og gæfa þeim til þess foræring.

26. Þeir munu bera Balachs frægd, en
blesönnar finna eingu nægd, utan gjori yfíbbót,
á-þeim þeirna laganna hót.

27. Þrilla má vís hjörtun fróm, að heyrta og

vita um fristinnóm, forneskjurnar frambar sé, fyrirum sem í heidninini.

28. Spottleg var sú speking's list, er spáði um fyrirheitinn Kríst, en jafuframmi til feitta fór, fjoltunnigur í Baals : fór.

29. Skammheit sönnu hendir hann, sem heldur sig fyrir fristinn mann, Saton leggur lag þó við, og lærir af honum heidinn síð.

30. Gárúngar í grekssöpum, gjöra sig opt að blót : vörgum, og bálva þeim sem blessadur er, bannsett villa sýnist mér.

31. Evoddan orða ófögnud, alvarlega hefur bannad Gud, eyturlegar óbærir, einginn flýði teinja sér.

32. Brúkar hver af bálvan valdur, Bileam's þann rétta galdur, Gudi hlífð má þakka þá, þó hann ekki hríni á.

33. En svo sem það ber til sannlega opt, að sá er varpar steini í lopt, hjálfum homum í höfud hertur, hvers svo sinna óska úttur.

34. Fyrir alla veraldar æru og fé, ekki er það til vinnandi, vilja Guds að brjóta á bág, enn bera sig gjöra mönnum þág.

35. Afstýri Gud þeim ósöpum, sem alla leidir af stór : glöpum, svo menn varist samtök ill, en sjái við því sem þúfinn vill.

36. Blessadur Gud sem bálvan hans, til bless:

unar snerti í náðan manns, hálvan tafi oðs burtu frá, en bleðsaninni láti ná.

37. Í fyrra brag var seinast sagt, að sendi-menn af Balachs makt, í annád sinn með orðsending, enn heimsóttu forvitring.

38. Þó hann svörin tedi traud, tigg-jamonnum gýsting band, í meining þeirri hann mundi kít, ef mælti Gud við sig sem fyr.

39. Þá þad fléði, að inn kom hljótt, Engla = Gramur á þeirri nótt; við Bileam sagði, bústu á stig, ef Balachs sveinar kalla á þig.

40. Enn þó flattu annann veg, eðlert gjöra enn tilsegi eg, af Bileam síðan blundur rann, í bitíð reis og flæddist hann.

41. Sína öfnu sódla nam, sér til reidar Bileam, og af stad með flíti og fúm, fylgdi Móabs höfðingjum.

42. Enn hans reisa á þann veg, ei var Gudi þóðnanlig, Ritning segir að reidi strid, rinni á hann í þeirri tíð.

43. Til mótsæðu Guds fram gæð, góðs

ur Engill heidnum reð, þar hann einn á ösnu reid, undirfatar fylgdu á leid.

44. Og það fléði að asnan só, Engil Guds þar leiddin lá, standandi með brugðinn brand, sem bardaga mann í sinni hand.

45. En asnan útaf veiginum veif, varð hún svo fyrir Engli smeif, í afvik sig að afdró, allt þar til hana Bileam fló.

46. Gæf þá Engill Guds í eitt, gardshlid, það sem ei var breitt, hjá vin-gardi einum var sú flód, veggja tveggja á millum flód.

47. Enn sem asnan Engil só, upp að vegnum hún sér brá, þreingdist gardi þá svo nær, þar við krepstist Bileams lær.

48. Bileam þar braut var mjó, beyflaðyr enn optur fló, því honum þétti hún þver-reid mjög, þar með líka áfram treg.

49. Engill Drottins enn þá gæf, áfram leingra á veg fyrir reð, þar sem mjótt var einstig eitt, svo afvik fannst þar ekki neitt.

50. Þegar nú asnan Engil leit, einflígs þess á miðjum riet, til jardar niður fell þá fram, fælin undir Bileam.

51. Reidi flúttist reðbins ond, reiddi upp

staf heiptar = hönd, með arvið grimm og ein-
in snögg, öfna sinni greiddi högg.

52. Þíndi Gud þá sérlegt spil, sem síð-
ar og ádur ei bar til, öfan munni upplaut
hann, svo öfnan taladi þá við mann.

53. Hvað hefi eg, sagði hún, þér gjort,
að heiptugur þú svo við mig ert, grimm-
lega með þúngann þjóft, þriðvarfinaum til
mín flóft.

54. Víleam svarar: eg því fló þig,
þú hefur illa hæddann mig, og væri nú
hjórt í handi mér, til heljar skyldi eg fleipa
þér.

55. Ástian spurdi í annað sinn, er eg ekki
gripur þinn, þeim þú hefur um þína tíð,
þrálega ridid fyrr og síð.

56. Hvenær hefi eg, herandu mér, hopað
þannig undan þér? orðum dýrs hann ansa-
réð, aldrei hefur það fyrri fléð.

57. Hían almáttugi upp lauk þá, augum
þess er skyldi spá, svo Engil Guds hann
sannlega sá, sínum vegi standa á.

58. Víleam leit og beint til sanns,
bruggid sverð í hendi hans, felmtsfallur á
frónid midt, fram laut þegar á andlit
sitt.

59. Drótti síðan orði á hann, Engill

Guds og herma vann, því vildir þú þrisvar slá, þína ösnu? en eg til sá.

60. Sjáðu að eg útsendur er, sannlega að standa á móti þér, þvíad reisa þessi þín, þófnast ekki augum mín.

61. Þessi asna því var sméif, þrisvar sinnum frá mér veif, heimst þó væri hneigdi fig, hennar augu sáu mig.

62. Ef hún hefði ei opad sér, út af gotu burt frá mér, þér hefda eg ekki látið list, enn list þinnar ösnu hlíft.

63. Eyrlands klerkur svo þá quað, við fendiboda Guds í stad, Hví! mín eru upp-
töf blind, óvarlega dríga eg synd.

64. Ekért víssa eg af þér, að þú stóðst á móti mér, eg vil smíta aptur á veg, ef mín reisa er gagnstæðleg.

65. Guds Engill gaf svoddan svar, með fendi = monnum veg þinn far, en ei skal brjóta ord af þér, utan þau sem koma frá mér.

66. Eptir það hélt ferðum fram, með sp'firð = monnum Bileam, allt þar til fyrir utan grand, inn var kominn í Móab's land.

97. Þá Budlúng spyr til bragda = manns, að Bileam var í land = eign hans, inn-

kominn fyrir öfka = hót, Þóling stefndi honum á mót.

68. Enn hvað ed fleira í fréttum var, þá fundi þeirra saman bar, greint mun síðar glögt til sanns, en gömlum verður orða = stans.

Þriðja Ríma.

Þegn eg sit í þriðja sinn til þægðar meingi, því sem grynist Guddóms: anda, góða ræðu að undirstanda.

2. Þúngillid er þetta mál í þeinkling vorri, Biblíu þarf fyrir þænum þíða, bati er ei ank: ars á að hlýða.

3. Bileam fyrst þá bedinn var að helva lýð: um, fridars Gud honum forbannadi, að fara með það sem yedi af stadi.

4. Í annad sinn þá ányð var erindi sama, farar: leifi af Gudi góðum, gésid var þá manni fróðum.

5. Enn flýðdi hafði Skaparinn þó í skíkan þeirri, að hann eingin álög segdi, vinnur enn þau sem Gud til: legdi.

6. Því valdid er Guds þó vilja íllann vöndir hafi, ekkert sér nema í hans leifi, þó ógott margt sér víða hreifi.

7. Þitradið því völdugur Drottinn véla : manni, aptra vildi illu ráði, en ölla því hann góðu spáði.

8. Ef nokkur hefur góða gáfu af Gudi þeigð, sem góðþægileg er Gudi sonnum, en gagn má vinna frestnám monnum.

9. Hennar vegna umíðst opt einn illstúðreingur, áminn svo sem eldis : kálfur, en ábyrgjast þó má sig sjálfur.

10. Valach treyllur allar árar úti hafði, að heiptar áformi hann framhjæmi, hafa ein nokkur þáð hans dæmi.

11. Þjand : monnum þegar fatast flögur í fyrsta sinni, í annann tíma átöl herða, allt til þess að við vill verða.

12. Enn Guds vandlæti gremur sig yfir glæpa : áformi, er hann svo síð þess illa að letja, sem óvinurinn þar til hvetja.

13. Þess heidna spekinge heimanferð var hinna : Kóngi, ógægileg í margann máta, munur hans þó gjörði að játa.

14. Því hrossun þá er af henni leiddi hann sjá fyrir, sem síðar verður sagt í qvæði, svo sem greinir Mosis fræði.

15. Enn uppá það að Þessur þur hinn dragda : teiti, ofmjög treisti ei þroft sinni, alvátte hefði Guds í minni :

16. Stýrir : hinna stríðs Engil einn sterkur ann sendi, á veg fyrir hann með brúðnum brandi, sem Bileam varð þó ekki að gandi.

17. Mótsæðann honum sýndi sig, sá sendibodi, manns augu á mjófum veigi, máttu ófjæðum varast eigi.

18. Asnan heimskust allra dýra, í þann tíma, olli því að Engils : vegur, ei var flerki fladsamlegur.

19. Margvitugur mátti þar sitt megnid þekja, er síðt féð grylt með sjónargrjóti, sjálfur þann honum stóð á móti.

20. Valla kom honum vitid í hald á veigi sínum, eptir því sem innir letur, asnan réði þá langtum betur.

21. Var honum sýnt að valla mundi hans vera færi, á blessað fólk með hólvan herja, fyrst biladi sjálfs síns líf að verja.

22. Hjá múga þeim þó manni : hjálptinnar mínka kynni, Engla Drottins fylking stríða, fyrir og með því mundi stríða.

23. Sýndi Gud því tákna þau tós þeim tófraræki, Engill Drottins ástóð veigi, sem asnan sá, en Bileam eigi.

24. En Bileam hann drá þá á sig bósa : hætti, þegar sem þuss í þöfn stardi, þrisvarsinnum öfnu bardi.

25. Ekap:illfur er það skémdar:bragd og skálka:æði, málleysing að buka og berja, sem Bileam gjordi á ösnu herja.

26. Engill Drottins að því fann og ekki þótti, sömi heinn á foringja finum, fénadi að mis:þyema sinum.

27. Mýtur madur nðist allðrei á noktri sképnu, blesan Guds oss bestur lénar, en best:an vorri naudsýna þénar.

28. Andvarpa þær allar undir oki vorn, ó:dreingfapur er þær þína, átt naudsýnja, og heipt þeim sýna.

29. Grip sinn aumkar góður madur sem gagn af þesur, hinn fer eins og Bileam bift:ur, í bræði sem hann tíðum listur.

30. Grumhigginn ef Guds fyrir engli gjötir sig lágann, er skíri þeim í sðdli situr, sjer ei vög en þykist vitur.

31. Englinum leitst þess asnan verðug, að hula lifði, þar eð Bileam banad væri, bíð eg menn þessa meinsng læri.

32. Um villu:menn er vitanlegt, þó vitflu hrósi, þeir margir verr enn asni og upi, aðhafist og lífa hugsi.

33. Sagðar sképnur samlega verða safará:berar, villu:dólgnum, er vitloft_eigi, í vidurvið Guds á bómadegi.

34. Þá allir hlutir, aðsúg gjöra illum mönnum, mest og flest af makt og seimi, sem misbrúfudu hér í heimi.

35. Illskiptinn sér Eingil Guds á yfir höfði, hverjum helst sem hann er á móti, heilla er lítil von hann njóti.

36. Nema sú asnan, heimskan holdleg hofmód lægi, og sálar opnast sýn á vegi, svo að madurttan hjálpast meigi.

37. Eins og Bileam bata fékk af birting augna, er Eingil Guds með ásján hvíta, öndverðann sér gjörði að líta.

38. Maut þar vondur gjæðfu Guds að gljúpru þræði, og hræðsla sú honum héldi í skordum, svo hepti sig frá vondum ordum.

39. Játadi hann þá sína synd með sinni smeiklu, aptur sula einnig skyldi, ef það hærstur Drottinn vilði.

40. Ef Bileam hefði ei brugðid af, að blífa í hlýðni, við almáttugann Eingla, gjæti, æðlast hefði hann himnesk mæti.

41. Því vísðóms; anda háfann hafði hann í brjósti, sem lént hafði honum Skaparinn skjær, skynjandi margt þó heidinu væri.

42. Verða má í veröld sinnist verri madur, hjá villu; fólki var hann í heidni, en vardist Rónga að spilla heidni.

43. Er þess vísni esnið það sem eftir kémur, þá fundur varð að fyrsta bragði, fylkir svo við Bileam sagði.

44. Til þín senda eg tignar-bod af trausti stækfu, hvar fyrir vildir heidri þínum, hafna og lífa fundi mínum?

45. Eða ertu svo óframshyn um audlegð þína, veitstu gjörla í vedri hæru, veitt gat eg þér stóra æru.

46. Sipors syni sjáandinn þá svara gjörði, horfð nú á helst til fríðar, hér er eg kominn á fundinn yðar.

47. En einganveginn þó einhlýtur í ordum mínum, því eg má eðfi mæla fleira, enn munur Guðs mér seigir í eyra.

48. En Balach hafði búið sér til brennifórnið, asgudum sínum, or til handa, ollturin lét þar til vanda.

49. Bileam gæð á Baals hæð, á hjörtum morgni, móabitslum meður tyggja, er makt á þessu þótti liggja.

50. Mátti þaðan meingi sjá, til Mósis tjalda, að ytstum hluta er vér kolum, Ísrael lá á Móabss-vellum.

51. Sjáandinn, sem síður var til, að sikk-

ing heimti, að svo öllturu setja léti, og fíð-
an skyldi hann offra fjöti.

52. Ura og hrúta áqvarðandi, til offurs-
gjörðar, eins marga sem öllturið væri, og
öðlings = fórnar hátíð væri.

53. Róngurinn svo sem Bileam bauð
lét breita þessu, vjd öllturið báðir í fenna
stöðu, og offurs = stíckjum nidur hlóðu.

54. Spékingur vid sprota = njót þá spjalla
gjörði, upp yfir stattu offri þínu, eg geing
burt að ráði mínu.

55. Er til vonar æðstur Gud muni enn
mig finna, eg skal þér svo undirvísá, allt það
hann vill mér auglýsa.

56. Fjött svo burt frá fylkir gæð, sá
forvitugi, mildur Gud að mættu bragði, mætti
hovum, en Bileam sagði:

57. Gaudi og naut eg sæfa lét og svo
öllturu, uppbyggja til offurs = gjörðar, eru þær
fórnir mikils verðar.

58. Komid var að því Alrekurinn skyldi
kóngs vild þéna, mál þá Gud í munn hans
lagði; milding hermbu hvað eg sagði.

59. Hvær svo aptur á hæð til kóngs og
herra = manna, stolltur þar sem stíllir og meingi,
stóð upp yfir fórnarreingi.

60. Bileam hóf með munni mál og

merkur sagði, af Eýrlandi lét Siporð = arfi, sækja mig hinn mehtar = djærfi.

61. Frá austur fjöllum eg var heimtur að æðlingsráði, bedinn að ragna besta meingi, svo budling á því sigur feingi.

62. Þeirri eðressu Ísraels ætt vill hta-gramur, Balach þessá bálva láta, en bön hans þeirri eg ei kann játa.

63. Hvörninn má eg hardmæla með haturs blóti, eða hrað = spá þeim sem heiptug bálva, er himna = Gud vill ekki bálva.

64. A hóp þann fagra horfi nú af hæðum þessum, sjá það fólk mun sér í lagi, en samlagast ekki hrekkja = tægi.

65. Hver kann Jacobð dýrðlegt dýpt fyrir Drottni að reikna, telur valla sinnast fróðar, af fjórða parti Ísraels þjóðar.

66. Mæli eg' til að mín sál fái mjúkann dauða, svo æfilokni í allann máta, eins féu mín og þess réttláta.

67. Þá Balach heyrði að Beorð son svo breitti máli, hóskur spurði hví vilt haga, hegðan þinni mér til бага.

68. Þét eg þig um lánga vegur leida hingað, óvinum mínum að formæla, en í ordum þínum gjörir þá sæla.

69. Sjáandinn þá sitlings orðum svo réð

ansa. Skal eg það ekki halda og hjala, sem himna - kóngurinn vill befala.

70. Jöðru sinni upphóf gramur erindi sama, svo of þér fái eg aunnad svara, í aunnann stad skalt með mér fara.

71. Eoo auga komir á þessa þjóð, en þó ei alla, og þú eg þar þá barni hrællir, og bálvan þína yfir fellir.

72. Mislúng á einn njósnar - hól hann náði leida, og honum sýndi Ísraels sveitir, af því fjalli er Þíson heitir.

73. Eins morg voru þar ellturin sett og ádur furri, sjö úrar og svo gemlingar, sæstir þar til fórnfæringar.

74. Allt géð þetta á einn veg til og áður greinir, Bileam að Gudi gjætti, Gud honum þá og lifa mætti.

75. Feggjandi heitum mál í munni, og mælti sjálfur, Balach kóngi þyrstu þetta, ef budlúng spyr þig nokkra fréttu.

76. Kom hann svo, en kóngur stóð hjá fjöti sinu, og hofmenn hans með bljúgu bragdi, Balach spyr hvað Gud til sagði.

77. Beor's son sin birti orð og byrjar þannina: rís upp Balach ræfir lýða, réttvagsinn svo meigir hlýða.

78. Mína ræðu Sipor's son þér set í

minni. og að meiningunni gaum stalt gefa,
á Guds orði hafa eingann efa.

79. Gud er ei líkur fólki á sold svo fals
hann seigi, sonar manns jafni svo ei heldur,
sem með nokru verði hreldur.

80. Skyldi hann fleipra og fylla ei það
sem firrum sagði, ellegar nokkud uppkátt
gjöra, sem ekki vill þó láta vera.

81. Húgað er eg af honum hafdur hátt
að blessa, þeirri eg ekki blessan breyti, né
brigða hans ord að neinu leiti.

82. Menn sjá ekki meðal Jacobs mædu
neina, né ervidi hjá Ísraels sveitum, ept-
ir þó vér gjörla leitum.

83. Drottinn Gud er dásamur hjá dýrum
floeki, og lúðrar Kongs með lifandi snilli,
láta fagurt þeirra á milli.

84. Af Egyptstra ánaudar-landi út þá
færði, sem einhyrningss, án allrar veikni, er
hans dýrðar hár styrkleiki.

85. Hjá fólki Jacobs fjölkíngi kann
finnast eigi, né spáfarar málid megnar, meðal
góðu Ísraels þegna.

86. Á sínum tíma sagt mun vera af sveit
þessari, og hverri dásemd dýrðarverka, Drott-
inn þriddi með þá Klerka.

87. Sjáðu að þettað signað fólk skal sig

upphesja, einö og ljón sem eirir aungu, þá
 út kémur af legri þraungu.

88. Fer það ekki fyrri í ból enn feing sian-
 hesur, etid, og að sér dýrid dreigid, dreyna
 þess í hel var fleigid.

89. Sé þeim lof er signað mál af svindug-
 um munni, til lærdóms kunnit öðs fram að
 flýja, fræðagjörð um fyrst skal sitja.

Sjórða Ríma.

Sjórðu rímu sólt læst vilja heyra, reður sá sem
 rómadur er, raula vill fyrir munni sér.

2. Það er verdt að þjáðir heilagt efni, heyra
 vilji í hvorn einn stad, því heillir vorar stid-
 ur það.

3. Af Bileams þessum bókar sönnun þætti,
 til fræðingar taka má, trúarinnar styrking þá.

4. Laganna varid líka má hér heyra, sem varnar
 manni vid illt fást, til verka góðra qveikir ást.

5. Gudlegt mál það gleður kristid meingi, þá
 leitlega í helgri von, hér þó gráti karl og kon.

6. Trúna styrkir trigð Guds og almætti, sem
 blessar sína heims um hring, en hindrar þeirra
 foreidng.

7. Til góðra verka Guds öðs skipun hverur,
 einaman þanngr illvædid, og innbyrdis stiptar frid.

8. Alla menn kunn illt af illu leida, en fróma: ra breitinin sögur {og tjæn, forþénandi sér laun: in væn.

9. Forsjón Guds og fyrirheit útvaldra; gjöra vonar: góða þá, gott sem yðka og stunda á.

10. Ad fyrri tímu frásögu nú skal gjata, í hverri meining heidid líð, handtéradi brenni: offrid.

11. Frá eg þad fléði af sölfsku yfirvarpi, ad herma eptir heilögum, sem hrósudu Drottins stórmerkjum.

12. Og uppa þad ad ytri maana síðir, líkie væru um heimsins hrúg, svo hvergi sæist aud: kénning.

13. Þó dýrkudu heidnir Djöful í godum síu: um, síðvenja þann setningenu, sama höfdu kríðnir menn.

14. Þad sem Elaparinn flípaði sólfí sínu, ad gjöra, sér til gæfgunar, gudlegur leyndar: dómur var.

15. Djöfullinn seim dárlegur villu: api, á þá ytri eptirminnd, eggja gjörði hjörtun blind.

16. Eann mikid hefur á milli borid sagna, sanuleiks: lindin satt fram bar, en Eatan kéndi lígarnar.

17. Upplýstust þeir allir Krífs af ljósi, sem hlýddu Drottins hótan seinn, og heita síð: au kríðnir menn.

18. Þjá heidingjum sem hafa af Satans lígi, bletst og ipillst og blísa enn, blindu flegnu: ir villu = menn.

19. Bala chs : offur blíid vor til af stilli, svo bittari yrdi bálvunin, sem bad hann leggja á Ísraels menn.

20. Því hefur Belial blót : veitslurnar skiptad, að heidingjarnir hétu á sig, svo heipt sín yrdi skadvænleg.

21. En Guds fólks offur og gódir fyrkju = sídir, byrjadir voru til blefsanar, af blefsendum Gudi allsherjar.

22. Þeir sem signudum síðum uppihalda, sáfunum er það signung ný, fyrir Satans blót: um eru þær frí.

23. Og ské þó meigi að skada gódir blídi, fyrir illra manna eitruð völd, og óvinarins ráðin feld.

24. Sem hættir til þá hreift er fjolkinginn, margur holdlegt mein af beid, sá meinvætt: anna áráðs leid.

25. Fyrir Guds umklíðing geingst við flund: um þetta, lífa vel í góðs manns gard, til góða þeim er fyrir varð.

26. Fyrir flægbar : manna flíkt kann ské, tilleitni, þá til er skiptur B e o r s bur, og Bileam er sjálfráður.

27. Það er, þá fé er fjölkunnungum í bœði, og höfðingjanna vinátta væn, hann verður að gégna þeirra bæn.

28. Því er vœði að vera Bileams nóti, margur sá sem kúklid laun, kvaddur er til að fláða mann.

29. Galdra mennina Gud sem vörðir eigi, á vorum dögum að vilji þá, vernda sinni iðrætti frá.

30. Meiri því bíður margur af þeirra völdum, þeir fara á meðan í Sjanda : hams, en sá ei hnekkir Bileams.

31. Eitt sinn stæði það Israels þjóðar vegna, bálvan úr munni Bileams tókst, þessunnar : stæfi mál hans jókst.

32. Gud það optar gétur ef hann vilði, en hann hesur myrkra : maki, mikil opt til leifs lagt.

33. Evi að himn vondi sýnda : mæltir folli, en góður komi í reynslu : raun, og rifuglegri sá laun.

34. Balach þar hann bálvanariunnar krasði, og þar til lagði þrisvar bön, þrífættinn að vinna tjón.

35. Gortí vildi gjarnan þar til kosta, en biftur varð í brjósti og sál, er blesunnar heyrði fagurt mál.

36. Þetta dæmi valda finst í letri, enn þjanda þess er sör á leit, að fyrirkoma helgri sveit.

37. Þeimni er einginn býr til heljar pórtar, enn vondre í hugsun vera þrár, vilja sér og öðrum fát.

38. Og grynast heyra gudlaust og illmæli, en að sér safna illsku og heipt, þá andlegum er málum hreift.

39. Þfundar eldur innan mann þannu sveik-
it, sem ei má ærlegum heyra hjólt, svo hjarta
hans verði ei þar með hjólt.

40. Þann er stórt að búa yfir illu gæði,
en vel er þeim sem vaktar sig, villu veifar eðli stig.

41. Þhræra skal esuid fyrirkaranda, og það
sögunnar eptir er, innfæra í ljóða gver.

42. Sylfir heidnum fanst ei til og
sagði: hverki skaltu hopp né tjón, hér þeim
spá fyrir mína bön.

44. Þinn þá svarar: hafi eg þér sagt það
eigi, eingin gjafi eg á ordum þíll, önnur
enn Gud mér seigir til.

45. Enn Skaparans verð eg skila = bod
að herma, brá sér þá á bön = stólinn, Batach
Kóngur í þridja sinn.

46. Í þridja tafmark þú skalt mér nú

fylgja, ef þú mætti að þitt blót, ekki væri Gudi á mót.

47. Já svo mætti eg fullnád beiðni minnar, betur seint enn aldrei er, af því kom þú nú með mér.

48. Rónguinn leiddi Klerk á hæð þá efstu, Þeór fjallís þar víðsýnt var, vísingur til skodunar.

49. Blásti þetta bjarg víð eydimörku, osturinn sjó á hæðum háum, þarfa vildi Bileam.

50. Ura og hrúta einninn sjó að telu, sandir, naut, og jérhvert eitt, fundrad var og vel tilreidt.

51. Og sem Bileam byrtist það að vísu, Gudi var í þáuka þekkt, það hann sagnadi Jacobs flekt.

52. Fór hann ei til fjölkíngis sem áður, heldur setti augu á, eydi-pláts, þar fólkid lá.

53. Hóf upp brún og horsði á Ísraels blidur, hvað tilbærilega tóku sér, tjaldstæðina kynþættir.

54. Yfir hann þá Andi Guds af hæðum, upplank munni og tók í trý, að tala svo sem hermi eg nú.

55. Þeórís sonur Bileam það segir,

sjá hvers auga opnað er, alltid þegar hann bidst fyrir.

56. Herumir þetta heyrari Guds; sennmæla, sem almáttugs ódlast sjá, opinberan jörðu á.

57. Blómlegar eru búdir Jacob þínar, og þín land-tjöld, Ísrael, ágætlega flarta vel.

58. Eins og læfir útbreiddast um foldu, er tilskyndar eins að sjá, og aldingardar votum hjá.

59. Eins eru tjöld *sem æðstur Drottinn plantar, og hjá Elve-sjen að sé, Gedrus vidar blómleg tré.

60. Greina vatn af hans mun skjólu renna, og ædimiflum lögi lands, líft mun vera sæði hans.

61. Hons mun Rómgur herra enn Agag sitja, stjórna-veldi hans mun hátt, þessa sig í margri átt.

62. Af Egypta-landi út hann Drottinn leiddi, Einhyrningsins áræði, all-líf er hans hugprídi.

63. Heidnar þjódir hann mun víst uppsvelgja, þær ed honum brugga hann, og bera sig að ofsjækja hann.

64. Þeirra bein hann þrjóta mun í mola,

og í smátt með. erum flá, óvini sína niður í strá.

65. Hann hefur svo sem Bjón sig lagt í bæli, eins og dýrs óargur grís, er sá nokkur á móti ris?

66. Þessigadur er víst sá maður af Gudi, blóðlega sem bleifar þér, en bólvadur sá formælit.

67. Þá varð Balach biftur af grimdarreidi, við Bileam, og (sem bólgid svín) bardí saman höndum sína.

68. Segjandi svo: eg sækja lét þig að bóla, óvinum mínum, en þá hefur þú, þessvar-sínum blefsað nú.

69. Hverf nú burt og heim til bigða þinna, ætlaði eg þér ærna-gypt, æru þeirri hefur Gud þig svipt.

70. Bileam gaf Balach and sem forri, þá bod komu fyrstu þeingill þín, þessi voru andsvör mín:

71. Þú Balach hlús mér bringi fullt af gulli, og silfri líka, síst má eg, segja nokkud á annann veg.

72. Gott eða vóndt enn Gud mér fyrirsegir, hærsta Drottins móti mátt, af mínu brjósti neitt fór sagt.

73. En hvað hann tók það tala eg

af hans munni, að þessu sinni og það vil eg nú, þér kunngjera í fullri trú.

74. En sjáðu hvað eg seigi við þig framfar, þegar eg til fólks míns fer, fægur ráð enn legg eg þér.

75. Hvað þetta fólk mun þínu lídi gjöra, á seinustu alda tíð, uppfátta verður það fyrir lýð.

76. Bileam mál þá byrjadi enn að ný, á þá leið sem iunti fór, upplátandi ráðu = dyr.

77. Bileam arfi Beors segir þetta, sá hvörð opnuð eru til sanns, ódul bæði fjónar = rans.

78. Heyrari það hermir Gudspjallanna, hann sem vísdóm hefur með sér, þann hærstut Drottinn mönnum lær.

79. Segir frá þessu sá sem vitran hefur, hins almáttuga uppá sjed, og úrvegada bænum með.

80. Eg mun sjá enn ekki nú þann sama, í nánd er ekki nærstu sá, en nálægann mun þó flóða sá.

81. Ut af Jacob upp mun renna stjarna, og ríkis = spíran af Ísrael ein, er það fægur spádóms grein.

82. Sú mun spíran, sundur kunna að

merja, Móabíta maftar = lid, og minka í heidnum illræddid.

83. Ísrael skal edla sigri hrósa, af Jacob kémur, eg hef grun, upp, sá jafnan drottna mun.

84. Og man borga eptirskodvum eyða, sá óeyrd fyrsta Amalech, eyðileggingar verður sek.

85. Og hann hóf ypp enu sitt mál að nýu, hvort man lifa lýðum með, í landi þegar slíkt fær stéð?

86. Sér með stíldu þeir hálf = nafnar í fyrstu, hvort heimkynnið þittu sitt, bróðrar-minnið stítti eg mitt.

Simta Ríma.

Guma : sveit má gefa hljóð, ef gæmast menn að ut sé lögð, spádóms : orðin sögur og fród, sem fram voru nú í qvæði sögd.

2. Hvort sem stíkur ekkert af, efni því sem honum er ként, finnst þeim allt sem fánýtt skaf, festist eingin hjá þeim ment.

3. Þeim manni er sem hefri hljóan, hljóðfæris eða bjöllunnar, þegar raustin þverrar tón, þá er ei eptir í minni þar.

4. Eða sem fagra sái að sjá, figúru sá er

veit þó ei, hvað það er sem horfir á, eða hverju líft er Contrasei.

5. Hvor sem heyrir á hyggilegt, hvor á skilning eingaun ber, enra þess er eins og trekt, sem allur lögur í gégnum fer.

6. Hæfir því að hafi menn gát, á heilags Anda spafinglum, eins og gagnleg Guds ílát, sem gudlegum halda vífindum.

7. Í sögunni voru settir fram, sagnas þættir berir og einn, sem yfir að vega ekki er vanum, því undirstöfn er málsins hreinn.

8. Herndi Gud fyrir heidinn munn, harla fegur spá : máli, gjorum oss þau í gégnum kunn, gleymstu forðumst ánnæli.

9. Bileam spakur og spávís var, spjöll þó væri á höggindum, heidna trú í hjarta bar, hróplegur mjög af tæfrunum.

10. En fyrst honum lagdi í manninn mál, misfunat gæðsfa Ekaparans, ekki er vorri trú það tál, að taka eptir ræðu hans.

11. Guds ord heldur gjærdum sín, gagnar þeim það meðrefur, þó fram flytji spuda : svín, já ed í einu er ráðvandur.

12. Vid fólk sitt Krístur forðum quað, Pharisískum hlýðis flekt, meðan hann stendur í Mósis stad, en midid ei vid hjálfs hans verk.

13. Ver oss þannig Bileams spá, og blesáun kanna allt í grunn, að þeirri spæti gjörta gá, Gud sem lagði honum í munn.

14. Því Bileams voru ord það ei, andlegt heldur Drottins mál, hver það setur í hyggju : þei, hólpna gjörir sína sál.

15. Persónan sem prédíkar, Prófhetanna mála : grein, viðdóm Guds ei vanhælgar, svo verði øðrum þar af mein.

16. Ef minnur Prestsins mæli rétt, þó meinlega hagi sjálfum sér, ekki sargast andleg siðtt, illskan hvers með honum fer.

17. Klerkur margur fénnir vel, þó klækja full sé breitni hans, hvað 'eg góðum tjónlaust tel, tilheyrendum leskaraus.

18. Ef andagpytt eg orða : snild, elska þeir og ment af fá, en finna með sér fulla vild, fúlum síðum sneida hjá.

19. En hvar fyrir Gud svo góðann róm, gífur í mann þeim vondur er, Herraus falla eg hulinn dóm, hvern ransaka eingum ber.

20. Þá andagpyttin yfir sér brá, arsa kis á sinni leid, tól hann Saul að tala og spá, tungu upphöfðu urðu greid.

21. Gott og rétt að gjöra, og tjá, Gud kann vel fyrir illann mann, sinni dæð til að segja frá, Son Guds hafði Andskotann.

22. Heidars manns því hlíðum á, háris
ord að ósekja, sem Mósis ferti í manntals:
stra, má hér gjöra úr hugvefju.

23. Þegar hin fyrsta sjalli á, sónsfærtingin
þfir fród, tungu vatn tók að spá, til þess ligg-
ur þíðing fród.

24. Þitrungnam svo vel við brá, þá vitfka
Guds kom honum í brjóst, réttann feril sann-
leiks sá, sinnid geimdi engann þjóft.

25. Sómir ekki sagði hann fyrst, að sárgrda
þá frómu hér, í vil við nokurs vonda list, sem
viðir: himna líðsunnir.

26. Þeyri þetta hin heimfku grei, sem
þeiptugt þreita orða: stríð, þýrdu sólti flufu
menn ei, skada þíðja nokurn tíð.

27. Þjófulleg tungu óðyrfd er, í þeim
munni er þolvar þrátt, fríttu blóði, sá mun sér,
til sálshjálpur mæla fátt.

28. Þunvortis þesur eytrad gall, af því hann
hatar líkann sér, ófund, og reidi í honum svall,
íllmælid þar vitni um þer.

29. Og af því hann Þjófli afhendir, eign
sins Guds þegar fremur blót, sínum Drottne ó-
þeill er, en elskar Þjóful þá af rót.

30. Þerki þar til sýnir sá, Satans tetri og
ríki hans, draga vill að, en Drottne frá, sem
þískar verki Skaparans.

31. Sál þess stálks er ofinþög ill, og sál náttúra af hatti stíð, sem kristinn manninn vita vill, í viti heldur enn Guds í dýrd.

32. Ekomin er að bera skémdar : fleck, og skafa sjálfum sér í bann, illt sem manninn út um gétt, með óráðvæðni freuðir mann.

33. Hrekkja : strákar heiptug orð, halda sér fyrir mestu frægð, en það andlegt manns er mörð, munurinn talar af hjartans nægð.

34. Ein hin besta er befalting, að blessa, það hefur skipað Gud, en sérlega að bálva er svörtíðing, af sama anda ferðvinnud.

35. Þyrtir það hinn blessaði, við bróður sinn ef nokkur mann, af úlsbúð seigir, þú afglapi, eld forþéni helvítstann.

36. St. Marinn ekki formælti, formælt þegar honum var, árnæði heldur af ástíemi, óvinum þínum missunar.

37. Í sömu sporum stöðugur stóð, Stephannus þá hann í hel, gríttur var af grimmi þjóð, Gud bad fyrir öllum vel.

38. Þesdi grímunur heiptar : mann, hatur þvíst líft líða átt, eflaust upp með blót og bann, heljad þesdi í himininn hátt.

39. Og forsigur sögt við fólkskr menn, fjandinn sá sem vestur er, yður taki alla þenn, ofan í viti strax með sér.

40. Bilda eg menn sig vendi af því, á vör; um hafa hið sára blót, svo þeir et með Símei, sér til buggi hrafsör ljót.

41. Eina tungu helgi hver, himna Gudi og mæli gozt, en formælnum forði sér, flýi líka brixi og spott.

42. Hafandi í minni hugsvins orð, sem hermt í qvæði firri var, hvornig má eg mein eða mord, mæla þeim, sem Gud blessar.

43. Skirðir forðist heidinn hátt, og halði sér við kristnum þú, er sá sáll sem elskar sátt, og ekki risur flammans gríð.

44. Þar Jacobs dupi í spakri spá, spádóms; mædurinn taladi um, meinti fjölgun mennska þá, er mundi koma af forsedrum.

45. Þjórdúngur af sólki Krists, fyrir fjölda sakir verður síst, reiknadur, sú ræða viss, réttlát; um til gleði síst.

46. Vid' dupi á jörðu Drottins; mál, dýrd; legum fjölda jafnadi, þó liggi í sold þá lifir sál, lifandi manna fjölmenni.

47. Þá vísiuda mannum vitradist, vina Guds þau sæla; þjar, þegar þeir enda veraldar; víst, verða honum að munni þvilíf svör.

48. Sál mín deyí sem sú þjóð, er sann; réttlát af heimi fer, öst var þetta einka góð, eingiun heppni þvilíf er.

49. Mælt margur svo fyrir sér, sérdeilis þeg-
ar blés á mót, enn þeir sem lifa í löstum
hér, leita þess ekki af heilli rót.

50. Þó menn sjálma edur sæta bæn, sýngi
opt fyrir munni sér, útvegur það ei afdrif væn,
ógudleg ef breitin er.

51. Sá má rækja réttlátt fjör, reynast trúr í
viðsiftum, sem æfiloka yndis : fjör, sðlast vill
með réttlátum.

52. En réttlátur hér einginn er, utan sá sem
trúir á Krist, kristinna manna helgur hver, himna
á sér vísa víst.

53. Réttláts dandi er frægðar : ferð, og
fagnaðar sælfi iungangur, í Föðursins dýrðar
segurstu erð, þar sögnuburinn er eilífur.

54. En illur dandi er eilíft tjón, þess illa
manns sein gudlaus er, með honum býrjast sorg-
ar : sön, sútt og eynd sú aldrei þær.

55. Um Bileam eg bresad finn, sem bad
sér veittist náðugt hei, að hann eptir asgáng
finn, ekki hafi farid vel.

56. Því óst, og hegðan ólíf var, ei lætur
Gud hærða að sér, heidid verk og heilagt svar,
hvört á móti sðru er.

57. Blár fram margur bæn þá les, með
Bileam sem hugfar þó, langtum meira um
veicaldar : vés, ean velferð sína og sálar : ró.

58. En fyrst heidnum fór manni um munn, mál um sálar andna : bót, gjörum ofs orðin fjær og kunn, og kúsum þau opt af fullri rót.

59. Drúfi þó einginn Bileams síð, svo blandinn hafí átrúnað, hatid tætra heidid líb, sem heidrar Satan Guds í stad.

60. Verndi ofs Drottinn villu þrá, vífi sllum á rétta leid, svo vatni og anda ausnir á, allir sáum sálann deyð.

61. Í annað sinn þá yfir stóð, offurs : gjörd hins heidna Grams, gaf sig spáin fegur og fród, fram af munni Bileams.

62. Bileam bædi sagði og sá, svo sem horfði vitranen, langt því Gudi er líking frá, hann ljúga kunnir eins og menn.

63. Manna börn sem mæðast þrátt, í marghättudum sútar eym, en eingann-eiginn er á þann hátt, edli Guds hann líkist þeim.

64. Eins og hefði sjáandinn sagt : sann-leifurinn er gudleg art, í hærstu gleði þinn-est makt, heldur sig við ljósið bjart.

65. Skoldi hann losa og enda ei? eitthvad tala og fylla list? þar vid seigist þverlegt nei, það hann hét er öllum víst.

66. Hans að flípan hér kom eg, helga að blefða mannsfíking, af því hún er á allann veg, umgirdt þeirri velsignng.

67. Grandvar maður í góðri stétt, Guds skal blífa við setning, andleigir hermi ord hans rétt, fyrir utan mála umbreitng.

68. Men sjá (qvad hann) mædu ei hjá, meistar rífri Jacobs ætt, útvalda kann ekki að þjá, erfídi nokkud fláða hætt.

69. Andleg hvíld og eilíf með, er í bódi frístnum lúd, mædu sviptir mannlegt géd, miðun Guds á hverri tíð.

70. Ísraels Gud sjá Diottinn býr, býrðar Róngur himna = ranns, hjá sínu fólki sjálfur býr, og sigri gjæddir lúðrar hans.

71. Hér í lífi huggun er, hálaitari ekki nein, enn góðann vita Gud hjá sér, sem gjervöfl bætir manna meiu.

72. Evítanna lúðra hljóð, lúðulega opt brá við, hrafsall kom á heidna þjóð, en hrepti sigur híd valda líð.

73. Prédikun hins qvalda Krists, kóngunglegur lúður er, helgudum til hjálpræðis, en heljar árum flamm sú er.

74. Af þrældóms landi leiddi út, lýð þenn-
ann og svo um fríng, fyrstur öllu fári og súr,
ad frímóð lifur einhirningur.

75. Um einhirninginn svo er sagt, sigrad,
fái gjörvöll dýr, yfirstigur hann eingin makt,
vid óvin sínum ei baki sér.

76. Til hernadar svo hugfult var, úr háða
floppað Jacob's lid, eins og byrta annálar,
eingar þjóðir höfdu vid.

77. Því Gud. var þeirra guldust vörn,
gagnadi meir enn öflid mennskt, sem ein-
hirnings vid harða horn, hvorgi nokkur
stépnar stendst.

78. Þhræddur er vid östur ljóns, yfirbug-
ad þefur hann það, er hann í fylsnum annars.
fróns, ei vill med því samastad.

79. Þjólfingi eðli finnast kann, hjá frómu
Jacob's kynferdi, vottadi slíkt fyrir vitrann
mann, virðkan Guds af hæðinni.

80. Væri nú svo kristnin klár, af kúlli
og öllum særingum, hagar manna horfei
klár, á hättum veraldar oræfum.

81. D-kristnir þeir eru menn, altaris þó
gangi til, sem Djöful med Gudi dýrka senn,
drýgja háðungar verstu spíl.

82. Þrælsi Drottinn fólkið sitt, frá forn-

estunnar hneirli því, þar samvitskunni er síst af fríðt, sálin trandtkann verða frí.

83. Það sem frammar eptir er, í öðrum parti spádómsins, í helgri knikju heptum vér, hermt í þíðing Guðspjallins.

84. Eg bila að raula af Bileams spá, byrgir-glugga norðan = fok, hardindalega horfist á, hér fyrir verða málalok.

S j o t t a K í m a.

Nýjann læt eg samsetning af sögna : inni, stjórta frammi í stjórta sinni, svo eg nokkud úr öllu spinni.

2. Þrúðilega af Presti góðum prédikan heyrta, gleður sál og guðhrædt eyra, gjæða margt því fylgir fleira.

3. Edla tvöföld uppbygging þar er fyrir hendi, mála : gnótt sem munnurinn kénði, mjúklega flitir Guðs erindi.

4. Ef loslegur Prestsins lífnadur er í lífann máta, allvel munu þeir að honum láta, Anda Guðs sem ráðum játa.

5. Tilheyrendur ef téra sig með trú og æru, sem lesarans hæfir lyndi skjæru, og lær: dóms þar með orði skjæru.

6. Kristi berg má kalla þessa Kyrlju og

stífti, þat viðgángaft svo vögleg skipti, vísst þig þat mægum gypri.

7. Enn því er midur að svoðdan sómi sjeft óvída, í Korkum þat menn kénna og hlýða, hinn kólsti vill þad ekki líða.

8. Þó Drotrinnur leggi mál í minn á mescu: klerkum, svo þeir tala af stofni sterkum, þá stýra þeir illa sínum verkum.

9. Gud náði þad þá glappi verður góður Prestur, og eptir þad hann endar lestur, úr hverfist sem skémdar : gæstur.

10. Því er midur menn hafa sjeft í marga stadi, sá var úfur út á hladi, sem innan Korkju vel taladi.

11. Ejer þad vest af öllu út þá Eingill bjartur, ólmast svo sem öflu : partur, á annari stund eða þúfinn soartur.

12. Og latst vera réttur ljósberi Guds, meðan les og sýngur, enn fyrir og eptir frid: nidungur, fer með sig sem ílhvissungur.

13. Er þat Jakobó edla rødd, en Esau hendur, hjá þeim Klerk sem þar er að kéndur, þad hafi að marki tilheyrndur.

14. Sumir Klerkar sullenir eru í sinn ábata, valla fyrir því veginn rata, villusöm er girnd: ar gata.

15. Vona eg að sumir vitji ei húsá vide

um flóðir, sem fræða vilji þeir firða og tróðs-
ur, en sala þó raunar ullarfljóður.

16. Me' illfínnadir arfar maktar ætí ad heita,
sem flæmmunum eins og flarni þveita, fluli
ei bóndinn gémáling feita.

17. Hjá hús; freinum. hnoda þeir út
hnikti ad spinna, prjónles eða þreifur vinna,
en þranga af þíum mergd lambsfínna.

18. Góða Presta eg gjafi ei sneida. er gjata
ad sínu, heldur Vileams brædra línu, er
bjargast á, okri þeigi sínu.

19. Giftust sumir í vols og veig í voru
minni, þrájanlega í þvilik fínni, þeistu glædic
öfna sínni.

20. Sumir hafa sig innkeipt í Sjera embætti,
svo tíundir saman tina mætti, og tolla korn
med sama hætti.

21. Enn eingyannveginn fyrir æru Guds
me' andleg gjæði, vigdust þeir sem sipdust fræði,
en fífti ad bera me'suflæði.

22. Veit allir sem þennann veg og þvi nær
breita, Vileams meiga brædur heita, þó Vibliu;
greinum kunnir hreita.

23. Og hvert það hendur hyrdir þann sem
heitir Sjera, ellegar þá sem bonnet bera, brýgl-
istega þeir sig téra.

24. En svoddann Kyrkja síða; menn þfir

fötunum ríftja, hverjir stundum málid málja, mút:
um þegar þeir eptirsmíltja.

25. Vileam heidni bar af þessum Sonn:
ets þollam, sem Prests eru ecki í hamfi holl:
um, þó hreikt' sér af Kyrkju: tollum.

26. Dóla: meidar brenni: logs sem belgja
fúta, en kyrkju: sperrur láta lúta, litka þil
og veggj stúta.

27. Og þeir sem laupa flæða: hnos með
kyrkju: gjöldum, en metord hafa á meisuhold:
um, mjög ríc, og á lög málsþjöldum.

28. Því er vert, þeir þar fyrir nokkru þorsu
gleyma, á þá rínni einhver seima, ef þá synni
Vileam dreyma.

29. Altaranna og offurs með af sölíng krafði,
og með Sermon alltid tafði, uns hann þad
fyrir sjónum hafði.

30. Marget nú leggst í vondann vana í voru
landi, verda má að grimmu grandi, ef gott
fólk er ei viðspornandi.

31. Einkum er þad aðal: rót til íllra flæk:
ja, andlegir menn af ótrugt rækja, almúgann
svo í villu flækja.

32. Evi heyrendurnar hendir þad á helg:
um deigi, af lestri hyggnaft lítt edur eigi, leid:
réttast svo þar af meigi.

33. Reidast sumir vædu prests þó rétt hann

mæli, og halda að sýnda harðt á mæli, huga sinn með ströffun fjæli.

34. Veraldar sýnir og virta : menn sem völdu in bera, vilja hafa svoddann Ejera, sem mjúkt klæddur kann að vera.

35. Kallast svo fá klækja breitni kann að vægja, en heidur þeirra og hefd að frægja, hvar þeim eptir eyrun klæja.

36. Er þeim ljúft þó andlegir séu í þeim hótum, er fyrri Gud, en fylgi hjótum, formála, og þeirra nótum.

37. Af bræði annars bitast þeir, sem Valach fordum, og sveja í burt með sárum ordum, Ejerunum frá þeirra bórdum.

38. Sútt er að vita, að Ejerar eru í sýnda : grandí. hverja að plíktar hár þó vandi, ef hofkari þeim er tilheyrandi.

39. Eða ef rusti reinaft kynni réttlátari, enn hinn sem þjónar helgu altari, heldur sig sem annar gari.

40. Ekómur er það fyrir skóla : mann, ef stíðanlegri, ólærdur er, og ferils fegri, og fetts um betur rekst hinn megri.

41. Hyggjins manns má hrílla við því hyggju setar, að heidínginn skal hafa sér betur, enn hinn sem lærði frístíð létur.

42. Eða ef findist farlaus þráll með fegri

læti, heldur enn hinn með heimsins mæti, sem hafinn er upp í tignar : sæti.

43. Er þú midur ofgun stítt sig optlega
sýnir, hoggian sínum heila tónir, en heimst:
ur sig til vitstu brýnir.

44. Seidna sidi hermt, hef eg í
hróðri vessa, offurs Kóngs meðan yfirstóð
messa, upphóf klerkur fólk að blessa.

45. Seidnum Kóngi helsta leitist það hefð
og æra, sínum gudum fórnir færa, féau vildi
þar til tæra.

46. Þrjú og fjögur þar til lét í þremur
stodum, eltturu biaggja höndum hróðum, háð-
inn gégndi Prestsins qvøðum.

47. A brøttu fjalli blót : hóf hans hét
Baals Kyrkja, hana gjörði Hilmir styrk-
ja, háttur er sami meðal Tyrkja.

48. En færri eru þeir á fróni hér sem
fast við þetta, Kristi hús (svo kunnur fréttu)
og Kyrkju : gædda við að réttu.

49. Sancti Páll hann seigir þó og
sift að gamni, að hann sé flæmtri heidnum
manni, sem hefur ei vakt á sjálfs síns ranni.

50. Seidur ber þú hús er Guds ord
hljóma iani, bendi eg þar að brag : imid-
inni, Bileam talar í þridja sinni.

51. Þitrings þess er væn ord = ræða víst
aftandi, því orða Guds var áheyrandi, og
vitrunar = skign sjáandi.

52. Málæri þetta monnum kénir ment-
un sína, Guds fólk aldrei gott kann dvína,
Gudi lífst vel á kristni sína.

53. Hennar elskar hann hífýli öll um
heiminn víða, og seigir þau eins og foldu
fríða; er fegur vötn og aldin þrída.

54. Kláru vatni kunna að líkjust kristin
fræði, sem eins eru og þau yfir = klæði,
afur = loud, svo frjófgist sæði.

55. Ísraels ríki upphóf sig yfir önnur
veldi, og optsinnið þau heidnu hreldi, enn
höllum hðum frelsi seldi.

56. Kristni Guds má kallast leidd frá
qualanna grandi, út af dauðans ljótu landi,
lífir í heimi vegfarandi.

57. Þetta Herrans frelsad fólk, er fullt með
hreifri, sem einhírningur er afli treysti, yfir-
vann þann sem móti reisti.

58. Andskotann og illa menn það und-
irlagði, eins og ljón sem fargar slagði, fer
það eins og Bileam sagði.

59. Evi var djúpfett meistara mál með
manvítunni, háleitara hans skilningi, hjal-
aði eptir Guds setningi.

60. Þar með lagði hann Ísaachs óst yfir edla meingi, efa'auft sem eptir geingi, og að því skyldi það búa leingi.

61. Að þá skuldi gjæfu gjæddur er góðs því bæði, en hvor því svæði bols og bræði, bolvædur skyldi í sínu illræði.

62. Dviljandi orti Bileam ord-gnótt þessa, Andi Guds nam fyrir hona mefða, þá Ísraels lýð hann skyldi blessa.

63. Gjölkingifnús formálann tók frá hans munni, svo annað enn gott hann ekki funni, orða um þá sem Drottinn unni.

64. Sjálfur Bileam sagði það við seima baldur, að hinnaríski hátr = alvaldur, hepti með sér allan galdur.

65. Og sett gjæti eingann sermon fram af sjálfs síns brjósti, hverju sem Kóngur breitti af þjósti, eða haturs svip þó á sig ljósti.

66. Af öllu þessu ekkert vissi Ísraels lýður, að Móabíta stíllir stríður, stæði honum svo harðt við sígur.

67. Að hann vildi ónád láta yfir þá stefna, fyrir meðal fjandfæra efna, fyrir enn það gjordi Mósi's nefna.

68. Þýsti hona því hvað Sipors son í sinni hafði, og hverju Drottinn vild, hans vafði, er véla áræðis þessa krafði.

69. Greindi hann svo að Guð hefði ekki gírúst að h'ýða, Vileams á belvanstríða, og bannsetningar sinna lýða.

70. Geldur gjörði hann buslu-bæn í blesan snúa, til sóma og fríðar sinná hjúa, svo þá mætti ugglauð búa.

71. Það sem fleira að þakka Guði þjód áminnti, því hann Guðs að heidri hlinti, og um hlýðni til við fólkið iunnti.

72. Aminning sú öllum skal fyrir augum vera, því óvinir vilja illt ofs gera, opt kann þetta til að bera.

73. Grekviðs bruggar heiptar-ráð á hverjum deigi, á nætur hafa menn náðir eigi, þó nokkud djarsir vera meigi.

74. Andskotinn við alla skirða er jafnvígur, sá flamsfeingnasti galdra gígur, Guði til stríðs að mönnum lígur.

75. Hann vill setja þóð og bann yfir blesað meingi, vél hans þó að víti eingi, vondsku sinnar herdir streingi.

76. Og þeir sem ekkert feingu flás af fjandans flæðum, þeir eiga að þakka guðs dóms gjæðum, og gæfva þann sem ríkir á hæðum.

77. Blesan sú sem klerkar fyrja kórs með

féni, víssulega voru fróni, varnar mörðu
Djöfuls tjóni.

78. Eptir mesðu einginn vilda eg út þvof
geingi, úr Kyrkju Guds af fríðnu meingi,
svo fór = bleskan ei áður feingi.

79. Ekért fár fá óttast þarf sem er
bleskadur, deyr og lifir í Drottni gládur,
Drottins réttur eignar = maður.

80. Sann = bleskadur er sjálfur Gud sem
sína bleskar, og fá í Gudi sem svo meskar,
ad sálir verði í trúnni hreskar.

81. Hinn sem bolvar helgum lýd af heipt-
ar grunni, Belsal fá með beiskum munni,
bolvadur er ad eilífunni.

82. Unni ofþ Gud vor allra góðra vinda
ad njóta, og eingar heillir af ofþ þrjóta,
erinda læt eg flokkinn þrjóta.

Sjöunda Ríma.

Sjöunda talan síguð er, sú skal binda endar
hnut, á það mál sem hóf eg hér, hróðar: gjörð
til lykta fer.

2. Náðt Gud hvert ræðst eg til, rímu ad
semja hédan í frá, við Bileams þegar
þegurnar stíl, þagar margt, eg ei þess dyl.

3. Á fættugs: aldur senn fæminn, þá þylfist

eg ráðlegt mér, um að hugsa endirinn, að apni þóerrar dagurinn.

4. Hvert sem lufan lítt edur vel, latur manni í þessari öld, allta víðast eitt eg tel, hjá eingum sneidir hid kalda hel.

5. Vid því búinn vera sem best, velferd allra áttrefur, en hæstur þeirra hluti hefur, sem hugsun þeirri ei slær á frest.

6. Því er midur að sóltíð sæst, sæst um þessa naudsýn sín, sem þó geingur sálu næst, svoddan þánti í gleomsku slæst.

7. Utan þegar sóttis sár, fríður manni um hold og bein, þá er svo sem nálgist vár, nauds gandi út bæn og tár.

8. Öfjúfum hér ei til finst, sem unnt sér við lufu : faung, ef á dauðann opt er minnst, öfugra svara valla bindst.

9. En svoddann vinir veraldar, viltir flgja Bileams flód, Þeors : arsa er vitur var, en veif frá dögð til ágyrðar.

10. Ránglætis sér kaupid kaup, kom því yfir hann gudleg hefur, fyrir vonðeleg ráð og véla : raus, varð að þeyja sómalaus.

11. Eitt sinn hafði hann æft sér þó, Ísra : els Guds þegar sá yfir lýð, að með honum deya mætti í ró, en Mammons Gud hann þar frá dró.

12. Hreif honum ei þó hræfnis : bön, hefur í

munni og spádóms mál, þar hann gjörðist flæð:
ar : flón, og fortöpunar verka : þjón.

13. Hættast er fyrir helju þeim, sem hræsna
fyrir Drottni þrátt, hugguast vílja herrum tveim,
á himin stunda og veraldar : seim.

14. Þ h a r i s e a r forðum tíð, fóru þennann
Bileams veg, heidu sig fyrir helgann lúd, en
höfðu þó við Drottinn stríð.

15. Andlegum er hér öllum bent, sem eiga að
heita Postular, og Kyrkju ráð eru leið og lént,
og lærðóms : gáfu heilög ment.

16. Andaghytt og embættid, eingann gjörir
hjálplegann, sem ótrútt finst með illadum þíð, elskar
stríð en hafnar fríð.

17. Viðulega því vörðist mér, vandlifað sé
Drestunum, að ei adra svíki á sér, en þálsfir
verði forðæmdir.

18. Margur hefur hröfuna hrept, í háu um:
bodi sem þó stóð, sínu léni og sæmdum flept,
er sig hefur ei frá vondu hept.

19. Völund er sú Bileams art, að blanda
illu saman við gótt, heingsflum teingja hvítt og
svart, við hærsta ráð svo gjöra sér djarft.

20., Þversu hann léf þad hræsnis : spil, heylast
skal í þessum brag, af Mósis bók þad vitna
vil, varðar ei þó hlýðum til.

21. Bileam Prestur bar sig að, bæði Gudi og Kónginum, í senn að þéna, og í sama stad, svo Jhesur Mósi's upp-teiknad.

22. Þegar Gudi þótti vel, og það for-merkti Bileam, að hann mælti ei mein né hel, meingi sínu Ísrael.

23. Til fjólkings hann fór þá ei, fréttu að leita Satans til, aftrækti það vélavei, vilja Kóngsins sagdi nei.

24. En þar hann merkti hann mátti ei við, mátt Guds sem hans tungu téd, og Kóngi ekkert lagt féð lid, né launa síuna til unnid.

25. Þar fyrir misti þeingi's náð, en þjósti mætti og ógunst hans, baust þá til með dygd og dæð, dögling gæfa happa-ráð.

26. Ísrael's þegar hann horfði á her, og Herrann taladi fyrir hans munn, svo sem stægur fróðleiks-ver, fór með helgar spáagnir.

27. Bileam spáði um Kónginn Krist, er koma mundi á seinni tíð, og yrði sjedur, en ekki fyrst, ort var það af sannleiks lyst.

28. Ut af Jakobs ættar-grein, upp kvad renna mundi víst, stjarna, og rísa af Ísrael ein, edla spíra fegur og hrein.

29. Edla vegna ætternis, og upprunans
sem fagurt flein, meyar-sonarins fjæra Ríiss,
qvad svo að í anda viss.

30. Eptir þeirri spurðri spá, spekingur
til gýðinga fólks, byrjudu reisu barn að sjá,
í Betlehem úr Persía.

31. Því sagra stjörnu feingu sjed, fóru á
leit þess unga Kóngs, sem Ísraels spíru
átti með, einn og Bileam hafði téð.

32. Klefurinn heidni komst svo nær,
finning þess sem fæddi mey, í mann-viti
var mjög frábær, en ment hans öll var
Gudi ei fjær.

33. Því viltu hafði veraldar-lund, vík-
janlegur frá góðu til illu, Ísraels Guds
að feingnum fund, fallega spáði á þeirri
fund..

34. En þá messann úti var, annað uppá
teninginn hraut, hvarladi þá hans hugarfar,
heims að leita fordildar.

35. Seo Kóngsins optur næði náð,
næma snöru eigna fór, diktadi snidugt Djöf-
uls ráð, svo Djöfull feingi veidi bráð.

36. Hátla dult hann hér með fór, svo
hans yrði ekki víðgétid, því töfra suemma
trúnað fór, í tilfindingum ekki sljór.

37. Meingadur kom í málum þeim, að

Móabs ætta gvenna lid, Ísrael baud til offurs heim, og allra handa að þiggja seim.

38. Ísraels synir þágu það, þóast tóku heidnar frúr, og asgudanna offurs spád, átu, og frömdu saurlifnad.

39. Þeg á Gudi lýðurinn brant, lét sér sjæma heidinn síð, Baal Þeor bad og laut, Belials lagdi sig í flaut.

40. Þar af gramdið gudleg heipt, og gjörði uppstátt fyrir Móise, að hóp þeim sem sig hefði sneipt, til heljar skyldi í plágu steipt.

41. En höfuds-menn þeirrar háðungar, heingja skyldi á móti sól, fyrir æðstum Drottni allsherjar, óuad hans til flöðvunar.

42. Mósið sagði mér ei líðst, að misgjörð þessi óhegnð sé, heilsláist þeir sem hafa nýðst, á heidri Guds, en Þeor þíðst.

43. Almúginu sig þá illa bar, fyrir utan dyr hins helga tjolds, þóí, bana-söttin þodud var, blygd dró hann til ydrunar.

44. En sumir héldu sömu fram, þó sem geingur einu nú til, þykir að eingri vondska vamm, vilt er sál þó drýgi flamm.

45. Þvo var og þá Simri fór, Símeon's ættar. hefðingi, að ásjáanda Ísraels fór, til ótuftar að drýgja hör.

46. Madianíska mehtar = frú, með sér leiddi í hórunar = stad, Gasbi nefndist. sæta sú, Zurs dóttir með heidna trú.

47. En sem Phineas svoddan fá, son-
arsonur Arons Prests, frá alþýganum upp
nam stá, eptir þeim sig hafði þá.

48. Heiptar greip með hendi spjót,
hórunar gæf svo inn í frá, lagdi í géguum
laga = þrjót, lífi svipti hann og snót.

49. Eptir umíð vöðva = verk, vægd kom
yfir Herrans fólk, vandlætið, fyrir vitrann
flerk, varð ei þadan af plágan sterkt.

50. En þúsundanna tölftir tvær, teldub
látmar í þeirri sótt, vor Gud ekki að vömm-
um hlær, vegna þeirra margann flær.

51. Afgudadýrkun áður tjád, og ósóm-
inn færlífið, hefnd sem kom og helfor brád,
hlautst það allt fyrir Bileams ráð.

52. Bileam gjórdist Belíals þjón, í
blekking þessa illa ráðs, hvar af stýgdist
Herrans sjón, en hans fólk leid af dauð-
legt tjón.

53. Djöfullinn lagði í munn hans mál,
meðan hann þetta ráð út gaf, sem af leiddi
tjón og tál, til skadræðis margri jál.

54. Málbragð, Guds því missa hlaut,

mesta straffi á sig blóð, gagnadist ekki gald-
ra = taut, gjæfan öll í einn þraut.

55. Gud fékk til hans hefndar = hug,
heilst vegna síns eigin fólks, en Satan hon-
um flýtti á flug, að fylla Guds ó-
vina tug.

56. Á esslu Móses æfi = tíð, innti
Drottinn til við hann, þú skalt enn nú
stofna stríð, og stétta Madíaníta lýð.

57. Gefa míns fólks, á þjóðum þeim, og
þar til skattu bjóða út, þúsundurum tíu og
tveim, til þíns fólks svo hverfa heim.

58. Móses bjó út hraustann her, hon-
um lét fylgja Phineas Prest, sem hei-
lög klædi hafði á sér, í hans för voru lídr-
arnir.

59. Madíaníta mættin grimm, Mósis
fólki reis í gégn, málma döggið mjög var
dimm, merkjum fylgdu Róngar fimm.

60. En svo lauk að Ísraels her, allt
forikyns í Madíana fló, krupu og all-
ir Róngarnir, qvinnur og börn að rani
fer.

61. Þar féll lífa Beors = bur, Bile-
am með öll sín ráð, sverds með egg-
jum sundradur, síður enn ekki harm-
dautur.

62. Urðu þau Spámanns æfílot, eðli
dó með réttlátum, dró hér meir með illum
ok, ógóðs danda það var sef.

63. Illa gáfast illfús ráð, eiginnum herrum
gjöra þó vest, en þeir sem lífs hér drá
dád, í danda sínum finna náð.

64. Fagurt bæmi Phineas Prests,
förlingjum til lærdóms stráð, vegna hans
stránga vandlætes, var honum heitid stöðug-
um sef.

65. Sagdi Gud að sinni heipt, frá sin-
um hefði hann sáuid lýð, og hann í frid
frá helju keypt, þar hórunar-blóði út
lét steipt.

66. Fyrir því skyldi ei fridur og sætt,
og fegur fénimannsflapar hese, hverfa
burtu hans frá ætt, því hann Israels
ráð fék bætt.

67. Í heitu landi hvar mun nú, hittast
svoddan vandlæting, í orði eða verki einn
og sú, við ypparlegann mann og frú?

68. Hvar fyrir hjálft það hæsta ráð,
hlítur fléra málum úr, fémur því opt yfir
lýði og láð, landfarfótta hefndin bráð.

69. Sumum dettur svoð á hálð, svo til
fémur og hallærid, af dóms úrskurdi Drottins
hjálfs, því dómurum hér er seint til máls.

70. En þar dádug yfirvöld, illræðanna
straffa lýð, rénar Drottins reidín feld, en
reðfar lífa í fridar = öld.

71. Hér hafa bragnar B i l e a m s =
þátt, barinn fram þó stírd séu ljód, sér =
hver um sinn hegdunar = hátt, hugsa stýlði
dag og nátt.

72. Svinnir menn hafa samjafnad,
syni Rís við B i l e a m, sérhver spáði í jín =
um stáð, sama áttu helfarnad.

73. G a í p h a s Biskup þridji þá, þeim líf =
ur í sömu grein; gudlaus var, en gjordi
ad spá, gjæfu = félag með þeim á.

74. Þessum lífjast lærdir menn, sem lífa
ílla, en vita vel, ypparleg fá embættin, þó
utan við þá sé nafn = bótin.

75. En B i l e a m s. þetta bræðra = lag,
ad breyta illa en vera þó víð, riflar
einkis hátt eða hog, heyrast má það fyrri
í brag.

76. Dpt hefur Satan vísa vilt, vilt =
an fostar minna enn dygd, illa er þar
efni spillt, sem auga er menskt, en hjart =
ad trýlt.

77. Eski allir sem spjalla og spá, spá =
iögn er það Lausnarans, í hans ríki inngang
fá, en þó kalli Drottinn á.

78. Helður þeir sem helga vild, himna-
 Gæðurs stunda uppá, að hún verði vel
 uppföld, með vænnri dögða fagri snild.

79. Og þó sumra sjaríngar, svörtum
 Djöfli hafi rímt, og speði þeirrar spáfarar,
 spennu út sér til hrósumar.

80. A svaranna-deigi svo sem er, sagt
 mun vera um Bileams kyn, á yður
 kensl eg eingin ber, illir vífid burt frá
 mér.

81. Sinnar kristni hefni hár, himna-
 Kóngur á öllum þeim, sem henni stofna
 flærd eða fár, svo fridnum höldum dag
 og ár.

82. Leidi Gud sinn ljóseins her, last-
 varann á rétttri flód, til straffs svo einginn
 stofni sér, flidji þann sem varlega fer.

83. Leidréttri þann viltur, var, vitstu gési
 fátáðum, en fá sem hana í brjósti bar, be-
 varist til velferðar.

84. Haldaft-láti í hverri stétt, há-
 gáfada kénningu, hreinsferduga svo höndli
 rétt, sem helgri reglu til er sett.

85. Unnið Gud vor allra fjör, og
 unni ofþ þegar burt forum, réttferdug-
 ra að reina fjör, svo reisa sú sé frid-
 ar = fer.

86. Alla mína eg brædur bíð, bógum-
um mæla forsoars orð, sannleiknum skal
gæfa gríð, gái hver að sínum síð.

87. Gróður qvæða lætur, lon, lag er
bragar gagurt stag, megni hnigni Magnús-
son, mæltir dælum sælu = von.

Achabs = Ljód,

Utt af

I. Reg. XVI. XXI. XXII. Cap.

Med Ljúsflings lag.

Achab hét Kóngur yfir Ísrael, Amrí
sonur ellsti Jósurs, hann gjörði flest Gudi
til fligdar, alla framdi afguda býrkan.

2. Vigdi hann Baal-bölsfudu-godi,
hús eitt miðid og há-altari, líka plantadi
lund all-miðinn, Baal til heidurs og
badst þar fyrir.

3. Illur Kóngur innan borgar, samdi
þetta í Samaría, færði svo fórnir sílu
flurb-godi, bædi þar, og á Baals-
hæðum.

4. Jeshabel hét Jósurs qvinna, bald-
in og blóðgjörn Baals þerna, offóltur

þau illu hjón bædi, Elíam Spámann og
Micheam.

5. Fleiri og adra fróma sjáendur. örm
hjón bædi illa forrædu, Jesreel hét eitt
Jósurs = setur, þar var Hilmir's höll
harla-reisug.

6. Naboth hét þar noður bóndi, varad-
ist villu, var gudhræddur, víngard átti, vinur
Guds = barna, nærri Hilmir's höll, heim-
liggjandi.

7. Níflung eitt sinn Naboth segði:
víngard yðar vilda eg kaupa, mér lémar í
hug, kálgard vænann, inni honum, einn að
planta.

8. Sel þú mér gardinn fyrir silfur-
peninga, edur fyrir annann öllu betri;
Naboth ansar Níflungs = móli: Gud for-
bjóði, að geri eg þetta.

9. Födur = leifd mína fæ eg aungvum,
móti setningum minna fedra; reiddist Gram-
ur, reikar heimleidis, snarast til hvílu, og
sníst til veggjar.

10. Bar sig þúnglega, brauds ei neytti,
féð honum mikils föst afneitan, Jesabel
fann Jósur stúrandi, hvað er þér Achab?
hún að frétti.

11. Ansar hann vífi ágyrnd qualian: Nab-

oðh neitar mér noðrar bónar, vill mér ei selja vín = garð þenna, sem falad hefi fyrir verðaura.

12. Ansadi bannsett og brøgdum slúngin: andvird þú ei svo Ísraels ríki, að þú bognir fyrir bónda fléttum, gófugi Hérra! gæð til fædur.

13. Vil eg híd fyrsta vinna bætur, Stíllir frægur, á sturlan þinni; fæð þér dugi, og forvitra slúngin, er út refbelg mínum rétt nú fémur.

14. Bréf lét þá Ísrafa bannsett qvinna, undir nafni Achabs vonda, innfíglaði illánn pístil, fátírs meður síngur = gulli.

15. Og í Jesreel öldungunum, einð gjæðingum höfs öllum sendi; bréfed svo bljóðar: bodid fæslu, færð Naboth fyrir dómendur.

16. Tvo ljúgvotta til þar stíckid, sem að seigi sig heyrð hafa, hann hafi Guði og Gram bólfad, hel = grítid svo hal óþeckann.

17. Skrifid kom til skjöldungs vina, gjordu þeir sem gríður beiddi; tekinn var Naboth, til dóms leiddur, færð fallsvitni, feldur að máli.

18. Feiddur frá dómi, laminn grjóti, allt til heljar hinn saklausí; en vífid arma fær

vitund af þessu, seigir við Achab, svo mælandi:

19. Níflung stótt upp, Naboth er dauður, eig þú nú akra hans og vín-garðinn, Níflung gladdist Naboths dauða, fór því á fætur og fæða neytti.

20. Safasnart gæð í Jesreelitans, vœðant vín-garð og vottar eign sína, sannur Guð þá sendi Elíam Tespiter til Tiggja að bragdi.

21. Elías sagði, er Sjóla finnur: Dögling hlíð þú Drottins ordum; hvar ed hundar heitann fleiktu, Naboths = dreyra nú fyrir-skömmu;

22. Þar skulu þeir og þitt blóð fleikja, gramur girugi! gáðu enn frammar, Drottinn mun þig deyða frá ríki, nafn þitt og nidja nidur djúpt kessa.

23. Hundar skulu hvorn þann eta, sem af þér er kominn innann stadar, já, einninn lífa Jessabel vondu, alla upp, ianana Jesreels múra.

24. Hræddist Achab og hrygdist lífa, auðmýkti sig allstórlega, hvar fyrir mildur Guð mýkti svo hótan, að óluckan skyldi mest eytir hann koma.

25. Á þriðja ári þar frá líðnu, herjæði

Achab á fyrrendíka, ræfir vildi Ramoth í Gilead, aptur vinnu af Kóngi þeirra.

26. Baals spámann sœgdu honum sigur, eðli færri enn fjögur hundruð, því Satan hafði í sálir þeirra, innfád því eitri, allra til hópa.

27. Á móti þeim öllum Micheas spáði, því var hann settur í þrængt fangelsi, mettabur braudi mifillrar hrygðar, og þvingunar = vatni, að þeingilebodi.

28. Sagði hann ei ræfir sigur á spjótum, af fals spámanni féð því píustur, Zedechias sonur Chanaana, hét sjá hyrdir heimstvar lýgi.

29. Gilfi fór í gegn fyrrendstum, orusta snarpleg upp þar byrjað, spjót voru á lopti, spentir bogar, emjandi örvar og roðinu dör.

30. Dr lændti þar ein í lífi Achab, Kóngi ógudlegum, pílan á milli Pantzara Kóngsins og sword = reimarinnar sveif í qvidinn.

31. Blóðid á vagninn vass þá nidur, bad sig að færa úr bardaganum, fylkir andadist fyrir jólfetur, svo var innfærdur í Samaría.

32. Ekjætur þvodu fjóðúngs stríðs-

Flædi, en vagn hans virðar við tjörn eina;
hundar fylltust Hilmir's blóði, næsta þat
nærri sem Naboth var gríttur.

33. Enn þegar Joram Achab's nidji,
ordinn var Kóngur yfir Ísrael, þá var
Jehu þeingill smurður, allra synda Ach-
ab's að hefna.

34. Hann staut Joram herða á milli,
með ör einni inn að hjarta, og eyðilagði
Achab's nidja, alda og óborna í öllum
stöðum.

35. Þá var Jeshabel af Joram's
falli, heldur huglaus og hrædd við Jehu,
leyndist upp í lopt, sal noðrum, gélðingar
þeir hjá gríði voru.

36. Lók þar uppá sig tignar = strúða,
og ylmandi smyrslum yfir sig dreifði, þetta
var nærri Naboth's afri, Kóngurinn Jehu
kom að utan.

37. Avgrpar hún út um vind auga,
mann mektugann með þúnglyndi, báud hann
gélðingum bráði að steipa, fyrir múr nid-
ur, megnið háann.

38. Þrifu gélðingar þræl = konu Baal's,
og útráfu um vind = auga, ball á múrnium,
bein klofnaðu, gríttist þaðan á grjót niður.

39. Bein Drottningar brotnuðu í mola,

og endadi líf með æruleysi, fór þá Jehu
fæðu að neyta, svo víkjandi í sal nokkurn.

40. En þegar hallar Hilmiðs
bordun, mælti mildingur við menn sína,
þér skulud jarða þá bálvudu, því hún er
komin af kóngs-blóði.

41. Fóru þá menn til og fundu eð-
ért, af hrásliturs hræi hennar, höfðu þá
hundar harðt upp numid, fljóðs nema fót-
inn og fólstan losa.

42. Heus = skél finna hunds = leif þrid-
ju, í ræðunum var ristill grafinn, þetta
skæði þar harðt nærri, sem að Naboth var
nýðlega deyddur.

43. Já ertu ágrynd afgudadýrkun, en
þrælar þínir þúsund fleiri, röt ertu reidi,
reynd að mordi, systir samféðra svartar
öfundar.

44. Þæfur ert lyga, og lynd hórdóma,
móðir metnadar, meistari ofneytflu, þú gjör-
ir varg úr vellaudugum, þjóf og þússa af
þeim enu vísu.

45. Þ kaupum ertu fjæn sem rebbi, í
nágrenni nadra áfælin, sundrar þú ástir
systlunnanna, brjótandi fjærleik barna og
förelðra.

46. Hór = gétin blóð = faga, hús = for-

Rödu, tálmar þú á þingum tignum rétti; enn
frækir í nasir Rierki fégjörnum, að þér
fílgi til Fjanda seturs.

47. Leidasta drepseft lífi og sálu! verndi
oss Drottinn frá valdi þínu, og gæfi oss
góð dæmi gjarnan að stunda, en varast
þau vondu; vísan er úti.

Noctur andleg qvædi,

Bidviðjandi höfud-greinum vorrar trúar,
og fristins manns daglegri andaft.

Um Adams þunga fall, og arf-syndina
hjá öllum hans niddum.

St. Bjarni Gissurson.

Adam oss bel bjó, og biturlegast hel stríð,
arftakan ill þó, amar vorri lífstíð, ángist
og ó-ró, aumann qvelur heims lýð, árteg-
is og síð.

2. Gændreklur allt hold, Adams barna
há synd, því lífast sem þurr fold, þyrstir
eptir vatna-s lind; uppbyggdist af mold, ein
og sérhver manns-kind, saurug næsta og
sjón-s blind.

3. Flestir nú á heims-hlid, halla vil-
ja menn sér, að þann elsti ósíd, sem fl-

ur Satan með fer, fannast ekki vel við, vöð þann sem að ber, sú tíð sem ill er.

4. Ad fylla sinn sjód, og samandraga mammon, ástundar ell þjóð, endalaus er sá sön, glotunar flétt flód, flisin býr og lífs tjón, hrekkvísun heimis þjón.

5. Guds þjóna hljóð hátt, hljómar enn um vort land, um dag og um nátt, þó illir veiti móttand, mjög er það fólk fátt, sem fúst er í það samband, að gæfa sig á Guds hand.

6. Þor Drottinn veit best, vöð þann sem til stár, hans mildin sönn sjeft, þó synd enn rífi mjög dár, hættulegann holds brest, og hridju = verkin óklár, hana líður hvört ár.

7. Alla vega býr hönd, hans leitast þar við, að mannsins mein vönd, missi ekki sinn freid, sitt hris og sinn vönd, sendir hann í þá bid, að huggast mætti hans lid.

8. Himin, sjór og föld fíð, fálkomlega það tjá, að hann lífnar alltid, og ellum veita gott má, hyrdulausann heimis = líð, og hina sem hann treysta á, alla færdir einn þá.

9. Allt hið góða aðsnýr, ef vér til hans vonum, allt vöndt þá frá flýr, ef fulltreyst.

um honum; orf = syndin í býr, ofs dand-
ans sonum, karli og konum.

10. Allir stu'um vér von, vora setja á
hans náð, glattir þingjum Guds Son, gáf-
inn ofs í hjálp-ráð; úngur, gamall, karl, kon,
lýs eg fái þess gáð, í leingd og í bráð.

11. Synð grátum fárt vér, þýaum Gudi
vor mein, hans náðin nóg er; nægir ofs sú
málð = grein, sem hans orða lýs lýr, að læfna
vilji hann hvör ein, afbrotin óhreir.

12. Þíllaus fé trú rétt, á tignar-Herrann
vorn Krist, þá verður lauf = létt, lífs = tíðar
hér = víst, öll syndin útslétt, enn innþloutud
sú lýst, að sjá Drottinn sem fyrst.

13. Míldi Jesú! mér kenna, að minnast
þín í hvört sinn, mörg syndin íll enn, áug-
ri festir hug minn, Singlar bæði og menn,
æðstann lofi mátt þinn, sem leiddi ofs til
lífs inn, Amen.

Um andlegann

S e r s t r ú ð a.

Ejusd. Anth.

Þegar eg þeikja nenni, þinglega á esni
min, er sem mig áugrið spenni, allann í
fæðmi sín, eðlétt réttlæti á mér stýr, eins
og í sauri sóln, sit eg í eynd og þín.

2. Í minnu holdi auma, ekkert af góðu býr, ljóft er að leggst í tauma, lýstingin dregda rír, ef þú minn Jesú að mér snír, allt vondt í burtu flýr.

3. Andi þinn edla sætur, áhræri brjóstid mitt, ofherðslan undan lætur, öll þá með valdid sitt, grátandi hjartad gét eg þá nitt, glóandi trúnni strídt, Gudi til fórnar bitt.

4. Þá skal eg heimi hafna, hrekkvísun, fyrr og síð, orði þínu innsafna, um alla líffins tíð, ganga svo fús í gудlegt stríð, grímann við myrkra = lýð, gláður meðan eg bíð.

5. Höfðinginn Guðs herbúða! hef eg upp bæn við þig, Drottinn helgum heilkrúða, hvorn dag íflæð þú mig, aldrei svo vinni á mér ívig, út þó að bríngi sig, aðsóknir margvísleg.

6. Hjalminn hjálpræðis mesta, höfuð mitt settu á, réttlætis brynju besta, brjóstid lát einninn fá, sannleikans belti lendum ljá, líast mun einginn fá, sem þessa gjörir gá.

7. Ekjöldinn aldrei má missa, maður í stríði hver, hann er sú vörnin víssa, að venda höggum af sér; trú þetta hrein og

öflug er, sem þúfana þínum hér, þrettvísjum jafnan ver.

8. Begleg af vörum þínum, verjan útgeingin sjest, óvinum móti mínum, megnar sú allra best, hona, Jesú! mér hönd við feit, hrekit þá á flotta flet, Þjandans lid allra veit.

9. Sigur-vopn þetta þýðir, þitt orð sem gafstu mér, annars rétt einginn kríðir, á móti Djöfla-her, utan hann sem í höndum ber, þennann hárbeitta hjör, og hefur til varnar sér.

10. Hafi á fótum festa, fræfian Kríðs-madur stó, eina fálmenntu fösta, þá kémur í hættann sjó, hvar sem að honum freistri fló, af fridarins orði þó, hefur sér hægð og ró.

11. Þessi himnest her-týgi, Herra minn Jesú hjær! hærsta mér vörn og vígi, veri í dag sem gjær; blóð fang þín mér líksemid hjær, ljós er, ef ertu nær, sigur og sóminn stjær.

12. Her-sveitir þínar, Herra! heilnæmt mér sýni lid, um mig svo eldleg kerra, æ sé á báða hlid, helst þó við dauðans hætt atrid, uppláti líffins hlid, og leidi í himna frid.

Andvara Ijóð,

Allra þeirra sem standa og stríða vilja
undir merkjum Herrans Kristi í trú
og sigur = ven allt til dauðans.

Ejusdem Authoris.

Lagid : Morg er mannsins pína.

Málfæri mínu ráði, máttugur Herransá,
sem mér gaf lífið á láði, lucku og bleisun há,
þjæra sál og skilnings vit, svo athuga
skyldi eg aumur mann, ormsins forna bit.

2. Galskur flærðar andi, fyrstu hjónin
vís, úr sögru fríðaríðs landi, feldi í Para-
dísi, umturnaði hann orði því; sem Drott-
inn mælti, og dró yfir það, dimmu og
flærðar = ský.

3. Myrkríð mest fyrir ljóma, mædurinn
þrepti þá, eynd fyrir sælu og sóma, svipt-
ur Drottni frá, og sinni fyrri fegurðar-
mind, undir dauða og Djöfla = vald,
drifinn í qvæl og synd.

4. Altíð af epli fróðu, ei var hjómura
tækt, heit = orð Herrans góðu, hófðu í minni
rækt, síður en Satans svikatal; því kom
dauði, syndin sár, og sorg í eyndar = dal.

5. Hér má hverr mann flóða, haginna
og edli sitt, í eynd og andar = vöða, aum =

lega staddur midt, sauruga hefur hann sál og líf, mót óvinum má hann féc, ei minnstu veita hlíf.

6. Og þó hans aldur væri, yfir þrjú hundrud ár, og hitti á hoglegt færi, heimsins í allar krár, er hann þó samt hvin aumi leir, synda byrði á sárann frepp, safnadi hann meir og meir.

7. Audinn og æðsta geingi, sem enn á heimurinn, olli þó einhver feingi, einð og páfuglinn, glóandi með sitt fjadra = flúr, seinlega færir svoddan góts, syndaflifum úr.

8. Undir = menn einð og herrar, úngur og gamall hver, einð er eðli þeirra og aumleg, synda fjör, öllum báð andartjón, eilífs dauda opnar dyr, og eingin hjálpar von.

9. Glackadi illur andi, yfir svo fellnum lýd, sem hann í synda = bandi, sáru um alla tíð, fangad hafði og fjotrad mjög, hann ætladi Drottinn æðstur fjandi, elagann hjálpar = veg.

10. Enn sem Adams gróði, illur þann = ig leidd, sökturn í synda = flóði, sára quol og neyd, hinna = Róngsins hjarta góð, náð og líknin linadi hans, svo leysla mannfjand.

11. Suggadi hjónin þjáðu, haitið um

gvinnu = sáð (ad því gjörla gáðu) sem gud-
legt vitstu = ráð, fann til hjálpar föllum
heim, það loford Guds sem lifandi blis,
lýsti í hjarta heim.

12. Tóku tímar ad líða, trúadir Drott-
ins menn, á fyrirheitinu fríða, festu trúnað-
inn, sannarlega og jóktu á, Soninn Guds
í manndóms = mynd, ad meiga heyrja
og sjá.

13. Nú er eg einn, með öðrum, Adams-
börnum hér, eins og fuglinn fjödrum, farinn,
þá iæntur er, dreginn niður í dauða og
synd. í mér ríkir, ár og síð, Adams forna
mynd.

14. Hvað mun eg hafa til gjalda, hrað-
ið er allt og spíllt; hugur og hjartað falda,
frá hellegum Gudi; villt; heyrn er fljó en
ordin ill, augun horfa helst á það, sem
heimur og Satan vill.

15. Eldlegar Engla = sveitir, ekki túngl
né sól, ellegar hvað sem heitir um himins
og jardar = ból, eingin flépnar flöpun og
gjörð, sætta funni sjálfann Gud, við synd-
uga menn á jörð.

16. Medal og mótanna byrti, mildur
Fadirinn hreinn, svo aldrei þánkinn þirsti,
þessi ad sturla neinn, hvorsu hann mætti

í himninna gá, að tala þar út við tíginu Gud, sem tafast augvum má.

17. Hægra gjerdi um hendur, himna-
Kóngurinn, ofð, þá hans var. Sonurinn send-
ur, og síðan á hordum kross, borgadi allt
med blóði sín, syndir manna og jekta = gjöld,
í sárri daudans þín.

18. Þúnglega þurfti að stríða, þútur
lausnari vor, kenjar og brýtl að líða, að
borgunin yrði stór, Satan ekki sá þar við,
að Kristur mundi á krossi deyddur, kaupa
út mannfynid.

19. Svípti hann þvilulann anda, sinni fornu
makt, óvini allra handa, undir hefur nú
lagt, fætur sér og sínum lýð, af sigur-
höfðingjans sigri þeim, vér sjngjum alla tíð.

20. Ei skulu kristnir góða, fjer = vopn
gékast nú fri, heims við hreki, að stríða,
holdid og myrkra þý, maktar Kóngurinn
merkid ber, Drottinn Jesús. Dregst á flótta,
Djofull med sínum her.

21. Því lét græðarinn góða, Gudspjals-
lærdóminn, víðt um heiminn hjóða, að hefði
syndarinn sæla trú á sjálfann hann, og yrði
hann laus við daprann deyð, Djofuls og
Þítis bann.

22. Þífllega vil eg nú stríða, veikur

ad fögnu blé. þad er Guds Sonar síða,
færd á krossins tré, gífandi vatn og blés-
ad-blód, sjálfum mér í synda þvott, og
jálar fúrrslin gæd.

23. Vilt þú af vegi ljótun, vandlega,
jála mín, þó venji í vontsku nótum, vini
og börnin sín, heimurinn nú með hefð og
státs, vólfa, þau ecki um Vitis eld, né ver-
aldar aud og góts.

24. Barastu vóndt ad hylja, verfin duga
ei þar, gjætt þú ad græðarans vilja, grát
þú þóndirnar. haldtu trúnni á Herrann Krist,
hans heilaga blód, þig hreinsar vel, og hef-
ur í dýrðar-víft.

25. Fegurðar fyrsta blóma, féðstu í
flinnar-sjá, fjörinn til lífs og ljóma: líf-
andi Drottni hjá, hér um sál mín hugsa
þarft, ad Satan ecki svíki af þér, svodd-
an brúðkaups skart.

26. Brúðguminn allra besti, bænn hef eg
til þín, í teikn og trygga-festi, tak þú nú
ord mín, komandi fram af trúnni traust,
svo ad 'eg, vafi og sosti í þér, sætt og qvída-
laust.

27. Kross þinn, Jesú hjæri! þá kémur
ad hendum mér, gífdu hann hjartad hræri,
hvergi í burt frá þér, gleðinnar sífri sádu

á hann, mun eg drekka í minning þína, myrru biskara þann.

28. Soek þú syndum mínum, í sjáfar-
djúpið inn, dropar af dreyra þínum, sem
dundu um krossinn þinn, hreinsi sál og
hjartad mitt, að mér verði í auglýn Guðs,
æfinlegana frítt.

29. Nú líður að líffins enda, límirnir
votta það, láttu mig hjá þér lenda, Þau-
sarn! sem eg bad, ylmurinn hreinn afund-
um þín, ylmandi gjöri andlát mitt, þá æfi-
þrádurinn dvína.

30. Ur döpru dandans grandi, Drott-
inn leys mig þá, svo meigi eg á lífsins
landi, lifandi Drottinn sjá, og hafa þar
við med helgum lýð, elsta og losa æðstann
Guð, um lífs eilífa tíð.

R e g l a,

Geitir hverri breita eiga ydrandi Guðs
börn í þeirra andlegu volæði.

Ejusdem Authoris.

Eg vil gláður uppváknadur aldrei tíma losinu
Guðs, né láta dvína að leggja það uppá
túngu mína.

2. Hans ágjæta edla sæta ást og náðin,

athugar veifann æfi = þráðinn, oss gífur bestu heilla = ræðin.

3. Hann er svölun, hæli og skjól, og helgra blóminn, Engla og manna, æra og sóminn, vadi, sæla, dýðdar - ljóminn.

4. Þjóf og vegur, vegsamlegur verndar-
Herra, undarlegur, kraptur, ferra, Kóngs-
tign hans mun aldrei þverra.

5. Hann er stigi himins, og vígi, hann er fridur, mildi = brunnur mér og yður, mist-
un veitir þeim sem bidur.

6. Þú skalt vanda hönum til handa hreint reyfelsi, það er sú bæn sem freidinn og frelsi, færir, og brútur Satans helsi.

7. Þú skalt hneigja bljúgur og begja, brjóst og sianni, hans fyrir makt og hátigninni; hafdu þetta í fersku minni.

8. Þú skalt tár í sýnda = sárin, sann-
lega bera, alvarlega svo yðran gjöra, að ángur meigi þitt hjarta fléra.

9. Sýnda flecki áttu ekki auma að gylla, hjartans tár, fyrir hegðan illa, helst meiga Drottins reidi stilla.

10. Þó svo framt að þú, hafir skamt á þínum tárum, svo ervæntingar ógn og bær-
um, ekki mættir í dauða sárum.

11. Heldur trúir, og hvort dag snúir

hjartans grunni, að misskun Guðs, sem öllum unni, áður enn roður bidja kunni.

12. Þrigðar þessu hafðu af þessu hærsta þunti, að misskun Guðs feni meinum þrindir, er meiri enn allar heimans þyndir.

13. Satan villir, synd forgyllir, spikinn þretta, hana gjörir sem lausid létta, þá loðar hana manu af veginum rétta.

14. Þ syndir veiddann, manninn meiddann myrkra - andi, hættilega vafði þrigðarbandi, hún svo að væri óbættandi.

15. Qualirnar sýnir, telur og finir að trú sé eingin, syndin elskud of - mjög leingi, allt fortapad Guðs vinfeingi.

16. Þattu madur lígi - flatur hins leida anda, færa þig hverfi í fát né vanda, friður er víð til beggja handa.

17. Ungvann vafa éttu að hafa, vegg né gvida, á orði Guðs, sem bleissan blíða, breiddir út yfir hópinu lýða.

18. Náðar alla, konur og kalla, qveikir breina, trúna á Kríst og tjáir hann eina, trausta lækning allra meina.

19. Stór er manna synd að fennu, samt er náðin, miklu stærri, og dýrðar - báðin Drottins, og hans Föður - ráðin.

20. Mér bíð eg hlífi og mínu lífi, mildin

sanna, þín, Drottinn! og það mun eg kanna,
þínn á jörðu lifandi manna.

O v æ d i,

Et. Olafs Jónesonar

á Sondum.

Mér væri skyldugt að minnast á þrátt,
minnar sjálar fátækt, og stóranna vanmátt,
hugsa um huginn minn, hvörn dag sem nátt,
því lístina bestu og lucku eg það tel, að
lífa hér gublega og deya hédan. vel, einatt
að vara í ótta Guðs þó ágangi smátt.

2. Sancte Joh. í fjöunda sann- vott-
ar mér, að sifeldann bardaga eigi mannest-
jan hér, veit það og teygir sjá vel þrist-
inn er; andinn er viljugur veift er mitt hold,
þou er á slíka því það er mold, óvina mast-
ta ofurebli mig einatt ber.

3. A holdinu sáð nidur heift hef eg hér,
af holdinu því eg fladsemd uppkér, áverti
slíka mín arf- spadin ber; fátlegar þilur
mér sljúga því að, sá vilja þær sér í hug
mínum stad; völdugur Guð minn verji þeim
og viftist hjá mér.

4. Samt skal eg gládur í sinnið bigd,
sýngja og queda burt alla hrygd; sæla þann

óvin sem fram ber þá lígð, að öll náð sé
tínd sem áður var lýnd. að mér fljúga þau
Stein brínd; stöðugur Guð mig stíður enn
af stöðfastri dygd.

5. Sigur stund góða eg segja það má.
nær sækir mig heim dauðinn, og hér við eg
frá, líkama syndaunnar legg eg af þá, fyrir
við eg andast og finna mína Krist, ean fæd-
ast aptur í þessa heims - vilt, lánar mig
hédan að leyja upp, og Þausnarann sjá.

6. Audnu - stundar eg öllum öfð við, í
andlátinu vör þá hér stjórnumst við, vor söfi
lftin, með værd og fríd, en sálirnar vor-
ar safast að heim, sjálfum Guði sem leyfti
heim, íá mun á tæpum tíma, veita trúnd-
um líd.

7. Kriste! eg bíð fyrir freptum þínum,
qualráðum þag minnum umbót þú gínn,
syndanna ástríðu fára eg fínn, veit þú mér
vægd og hirtíng með bægd, heljar - vína sé mig
frá mér bægd, heilarsættu harðt eigi, Herra
Guð! misgjörning minn.

8. Þóran hefur þú eigi Abraham sett,
Ísaak né Jacob. er lifdu hér eltt,
heldur mér aumum, sem optlega dett, eg
hefi syndgæð míð og margt, Smál væri

komid eg ad gjörði snart; góði Gud minn
Fadirinn, gleym því og gjördu það flétt.

9. Þá vil eg lofa þig um lífs alla tíð,
líknarfull guddómsins þrenningin blíð, kenna
þína gæðskuna fríðnum lýð, svo aðrir synd-
ugir safnast að þér, sem þinnar mistunar
þurfa með mér, þeir sæti þig heim sem
þúngt mædir þrengingar stríð.

10. Þoslegur Drottinn minn, lof þigg af
mér, lofs verdt er allt það þú veittir of
hér, fyrir þig lifum og framleidunst vér,
fagnandi gláður eg fell nú til þín, felandi
mig þér og málefnum mín, láttu mig aldr-
ei, ljúfur Gud minn, losna frá þér.

Um góða

S a m v i t f u.

Ejusdem Authoris.

Guds mín þýra gjöra eg flíra gáfu þá,
nær góð samvittsla er grædd, of missa og
grimmri þrá, jafnan ljúfur í fund er sá, er
líður vel það stríðir á.

2. Því gleðinnar hót, og gæðsins bót,
þat græt til sanns, nær Hertans fríður
þuggar og stíður hjartad manns, andlegur

vermir elstunnar = ranns, allar þóðir sorg-
irnar hans.

3. Þolinmæði er þarsleg gæði, og þén-
ar vel, þviad hún vinnur, þegar hún finnur, *mað*
þranta = el, öllu gulli eg æðra tel, umburd-
ar = lyndi og stöngt þel.

4. Stöðugleifi slífinn enkur í stríði trúr,
hann öruggt mun standa í öllum vanda eins
og múr, þó rigni hardri rauna = skúr, rímir *þ. 201*
hann eigi brjósum úr.

5. Sérhver maður, í Gudi glödur,
hann gurnist á, þvrt að líða, fárið stríða, *má - el*
enn falla frá, hverninn sem honum gjörir að
gá, Gud veit hann sér nálægann hjá. *þa*

6. Þob skal finna, að mig vill minna,
þvi margt hann leidd, leifur fá rómur að
lífði hann frómur í lángri neydd, þó sæi
hann fyrir sáram deydd, síns Guds hjálpar
trúlega beidd. *þvrt 202*

7. Þóseph lífa lúti hin slíka líðan
fár, við þjáningar stundir, hann þolagur *þvrt*
undí þrettán ár, gæð þó út hans gjör- *þvrt*
vallt fár, að gaf hann sig eðli um minsta
hár.

8. Þavíd sýndi-dygga = sýndi fá Drott-
ins þjón, þá undan hann slóði ógna stríði
fyrir Abfalon, þó Saul honum hygði *þ. 203*

sárlegt tjón, hann setti á Gud sitt traust og von.

9. Fleirum dæmum fljótt vér tjæmum í fræði hér; nær traust = hugadur trúar = madur tekur að sér, hvað þonum helst til þanda ber, heilagur Gud hans styrkurinn er.

10. Það gjæða = valdi, gét eg ei talid, né gáfu þá, nær guddóms andi gistir í lyndi, góðum hjá; æfinlega sæll er sá, sem þar aldr = ei vísar frá.

11. Öst mín það er, elstu þadur! að eiga í mér, guðlegt hjarta, sem gjörir flarta og gedjast þér, þegar eg ramar raunir ber, raganá mig lát ei verða hér.

12. Eg grynist hreður, Gud minn heldur, ænn guð og féð, æ þinn frid til verms = tré vid mitt veika géd; þáugar í gegnum þrautir eg ved, nær þícur Gud mér heldur med.

13. Þrettán erindi eg þegnum sendi, í þessum óð, þid eg hann hendi, blidust qvendi og börnin gód; hreinst vora hugarins flód, Herrans Jesú býra blód.

Quæð.

Quæðið

S T a p s b ó t,

Ejnsd. Authoris.

Þó erfíði vífna verja vilji mér falla þúngt,
 enþ eg yðju þessa að afina hregdar-púnet,
 ei veit öldin hár, hvað annars brjóstið lír,
 optlega undan andlegum saung, ángrið
 burtu flír, sitt hefur sérhvört sinni og svo
 fer byggju minni.

2. Þegar eg leingi þegi og þeinki um
 sjálfann mig, þá er sem tregð og tregi
 taki. að outa sig, því gef eg mig greitt til
 hins, gleðunnar anda hreins, að berist ei víð-
 ur að bálfi því, sem brenna vill mér til meins,
 gott er gleðu, sinni, ef Gud vorn höfum
 í minni

3. Því skal ei mig þrepta, að þeinkja á
 breiðleik minn, og gá nær gjört-hef eg reita
 Gud vora Fædurinn, það er lán og lag, að
 lifa svo ár og dag, að gæti mann lyndi við
 gleði og sorg, svo grandifé hans hag, hug-
 þrýði hæfiláta, hafa þarf já í máta.

4. Af heitum hugarins rótum, harma eg fjör-
 soðdan mein, að brestur verður á bótum,
 og berst sem sjór við stein, láta vill undan,
 lítt, lasta sinnið stríkt, endurnýngar aflið.

er v. 11
 4 m. 1/2
 hjær, ei fær hjartad þíðt, hólid og beiskann
 vanda, býg þad mér til handa.

5. Med flóðvum hug eg kalla, Krístur!
 í neyð á þig, því dauðinn með dapran alla,
 daglega nálgast mig, veif er vörn og bót,
 ad voga þonum á mót, blesðadur Guðs Son
 braust fyrir mig hans brodd og heilar spjót.
 því orkar ei ljónid arga, únga þínum ad
 farga.

6. Mýk þú sítir sárar, sem mér auka
 þín, þitt blóð og bejar klárar, byrgi þfir
 lítin mín, eg veit fyrir víðsann sann, ad
 vanta þig ekki kann, viljann, máttinn, vitid
 og ráð, mig veifann ad græda mann, raun-
 ir meiga ei mínar, metast við dýgdar þínar.

7. Haldu á heilgum vegi, hjartans Gæð-
 irinn mér, svo flæmur mig slíti eigi, slægd-
 ar = Djöfull frá þér, hindradu holdid mitt,
 sem hafa vill edlid sitt, dauðlegar girndir
 dafna frekt, því dýgda lífid er slíft, ólm
 náttúran auma, ofmjög legst í tauma.

8. Stadlaus er eg í stríði, staddur um
 margann dag, gjættu ad, Guð minn blíði!
 hvað gjörir ad þjá minn hag, mein mín
 hanci má, madurinn eigi sjá, nema þú einn
 sem nírun sjer, og næst þeim lífa þjá, eg,
 opt á því ténni, ad ángrið hjartad spennir.

9. Þrjöst mitt lát þú batna, og brúðkaups-
flæði ná, saurugar gyndir sjatna, sem að
stríða á; eg falla nú komid að mér qvöld,
sem vonlegt er, dauðinn bæði eg dómurinn
þinn, daglega að höndum fer, tjáir að tessja
valla, því tíminn gjerir að falla.

10. Mitt andlegt stríð um stuundir, stríðs-
lega geingur mér; þófan á bæði og undir, þ
ýmist verð eg hér, bæen er sú mjúfast mín;
miskunar Gadir! til þín, að sigur glímu
sendir mér, seinast þá æfin dvin, svo eg að
lýktum lendi, Lausnarinn þér í hendi.

11. Minu máli eg vendi á, miskunar a
valdið þitt; grípa lát góðann enda, gjörvalt
lífs skeið mitt, þyrn þú mér, Drottinn! þá,
nær þúngt vill falla uppá, líðsend veit mér,
lifandi Gud, svo landi mætti eg ná, stíð mig,
Jesú sterki! að stríða undir þínu merki.

12. Bitlega vilða eg stofna, þó veiklega
gáangi það, svo vel mætti eg sofna, síðan
þér hallast að, vil eg nú vera til friðs, því
vænti eg mér líðs, lýs eg af þér að komir þú
mér til kristinna manna síðs, í Drottins
ötta dafna, og dygða andnum safna.

13. Protid er þetta quæði, pulið á nátt-
ar-tíð, horfinn hugarinn mæði, og huggud
lundin blíð; mergjud er mærdin lítt, því

maðurinn hefur sér! flitt; flaps = bót heitir
bragðurinn beinn, með bögunum hefi eg hann
hnitt, læt eg hér við lenda, lof sé Gudi
án enda.

Þrúnar Qvæði.

Ejúsð. Auth.

Þeg manneskjan aunn! erfíðt mér gánga
vill, máttur er minn lítill, að afma! mín ó-
skop ill, þó líði mín lífs = stund nauma
og nauma.

2. Eva mín elsta móðir aunnlega gjætti
að, þá vord Guds hún yfirtræð, eitt bjó
mér hólíð það, sem léna á allar þjóðir og
þjóðir.

3. Og þó hennar brot bætti, barnið Guds
elífulegt, vill mér samt veita tregt, að ver-
jast synða sekt, fell eg opt farinn að mætti,
og mætti.

4. Syndirnar sárt mig meida, sem búa
mér í hjá, svo hátt í himininn ná, hvört
kal eg slá þeim frá, gjöra þær Gud minn
reidann, og reidann.

5. Sagt er að syndgíft eigi fá, af Gudi
fæddur er, hörd opt þó! hreifir sér, hug-
raun í brjósti mér, tjón eykur mér já tregi,
og tregi.

6. Því eg þar á mót reyri, þúnglegann vanmátt minn, vill hafa viljann sinn, vond holds þellýstingin, vptar enn eg það greini, og greini.

7. Vill mér ei verða að ráði, viðleitni þunur enn sú, flýa með traustri trú, til míns Skapara nú, án minn Gud ei lifur náði, og náði.

8. A ferilinn frómta manna, flýta vil mér sem mest, leggja af lítin flest, en leidd rétta mig sem best, dragast á veg dygdanna, og dygdanna.

9. Heyr mig, helgasti Jesús, hjartad mitt endurnær, þitt blóð þá lækning ljær, að lifnar mín sál og grær, endurlifgun min ertu, og ertu.

10. Meir enn Manna s seð raunar, miðgjört hef eg við þig, hættuleg heljarstíg, heim trú eg sæktu mig, ef löstum mér eptir launar, og launar.

11. Eydt hef eg tíð og tómi, tæplega fjed að mér, brestur á bótum er, bíð eg því hryggur hér, þyrn mér á þínum dómi, og dómi.

12. Náða þú naudir mínar, að naumt er flódd mín sál, fyrir dárlegt Djöfuls tál,

dreft eg opt hrygðar flál, bæti það ben-
jar þínar, og þínar.

13. Eg vil nú illu afláta, og ala minn
aldur flár, hata mín heimsku-ár, en hill-
ast þín bodord flár; þér, Gud minn! því vil
eg játa, og játa.

14. Þitt tekst mín lofan veika, ef líðsænd
þín er ei með, styrk þú mitt sturlað gæð,
stjórn þín mér verði ljed, vll mín heit ell-
egar skeika, og skeika.

15. Evo leingi vil eg því ljósa, sem lif-
er í brjósti mér, að vnd mín eignar sér, ei-
lifa hvíld hjá þér, þín ord mér það ávísa,
og víja.

16. Gud Fadir og Sonurinn góði, greið-
ist þér lof af mér, allt einð það einninn
ber, Andi heilagur þér, einn Gud yfir all-
ar þjóðir, og þjóðir.

17. Evoddan eitt sorgar = kvæði, saung
af audmjúkri lund, maður, sá misti blund,
mjög opt á nætur = stund, minn Gud vor
meinín græði, og græði.

Frid.

S r i d a r = ó s k.

Sr. Jóns Magnússonar,

í Laufási.

Lagid: Gudi sé lof, að nóttin þínin nfi endud er.
 Beglegri gjædi í veröld ekki veit eg nein, enn
 edla fridur og ástin hrein.

2. Ríðerleikann er því Kóngurinn hæðsti
 féndur við, ítem, þann góða edla frid.

3. Frelsarinn Jesús fridarins kallast for-
 ingi, Salómón er hans sann-nafni.

4. Í dúfa-mind hefur Drottinn Andi
 dýrskur sjeft, því honum fridurinn þókn-
 ast best.

5. Eingla-skarinn óflaði jörðu allri hans,
 á fædingar nóttu Frelsarans.

6. Fridurinn góði er Þjandans mesta fát
 og bann, útslöðva vill því allréd hann.

7. Sem úlfur, ljón og eitrud dýr gefa
 aungvann frid, Andskotinn hefur sama fíð.

8. Enn sjálfur Jesús sínum lífir saudi
 við, og óeyrðar meun hann kallar fíð.

9. Eindrægni og fridur er það fagra aud-
 ténni, er sjá vill Gud á sínu fé.

10. Sýrach og Davíð samsaga verða,
 og segja þægt Gudi, og lífa fólki frægt.

11. Ef brædur og hjónin búa ásamt með blidum frid, og nábúarnir geima grid.

12. Hvort ríki sem í sjálfu sér er fundurþíkt, innan skams verður eyðiligt.

13. Þá sveinar Drottins samhuga voru fennulouft, Frelsarinn kom með fridar-raufl.

14. Annars heims hafa þeir útösbu, eilífann frid; hér fyrir eg þig, Herra! bid.

15. Send mér náð fyrst svo sjálfann þig eg sættist við, samvitšan annars fær ef frid.

16. Þar næst bid eg, að þú mér leggir þar til lid, að gétu forlíkast gott fólk við.

17. Einkum gíf þú mér Anda þinn, minn elstugi! að ást-vinum eg samlyndur sé.

18. Vertu á milli mín og þeirra midill fá, jafnt sem David og Sónatha.

19. Um þolugt sinni þig bid eg, ef það til ber, nokkud kunni að módgast mér.

20. Að síst innkomi sárleg, heipt í sinni og brjóst, heldur að gétu eg hrundid þjóft.

21. Mér líka ef við mína kannad misfinnast, fljótt lát ofþaptur forlíkast.

22. Að réni ofþ firri reidi enn midur-rennur sól, valst er vort líf og lucku-hjól.

23. Andskotann hept og illa menn sem opt og þrátt, vináttu spilla og vænni fátt.

24. Þú ill-menni lát mig aldrei binda
ást og trígð, hverjit ei hafa dád né dýgd.

25. Þó nokkur hafi gjört mér grand og
gleyma vil, það legg þú, Drottinn! þeim
ei til.

26. Gef mér og qvitt það góðum
mönnum gjörða og mót, á misgjörð minni
vinn þú bót.

27. Fólk mitt lát halda frið og spekt,
en fordást stríð, burt tak frá mínum
bæ misklíð.

28. Frelsarinn gef eg fram dragi mitt
fríðsamt líf, en varast hatur, hjælu og tíf.

29. Skaparinn gef eg stíðanlega stíð-
jist við, þinn þjón, Drottinn! leid fram
med frið.

B æ n a r v æ r s.

Eignað Lögmanninn

Hr. P. J. S. Víðalín:

Jesú hjartans hug-svölun mín, hjartad
og sálin flýr til þín, ángur af þínari stríðu;
syndin mín þjafar aumri ónd, ótast má
eg þínn reidi-vönd, æ! væg og veit mér
blíðu, Jesú! Jesú! gef mér náð og gef mér
náð, svo glatist eigi, þreing mér eðli frá
þínum veigi.

2. Eg fel sjál mína, æru og líf, embætti og vaf allit þinni hlíf, Jesú, mín hjálpar-hella! augunum mæni eg til þín, ástar = þek vend þú til mín, hvað helst sem vill mig hrella, Jesú! Jesú! frels mig af ljótri flærðar = nótt og þjanda minna, eg skal þér lofgjörð um æfi inna.

S u g v e ð j a.

og Andláts = bæn,

Er. Sigurðar Jónssonar.

i Prest = hólum.

Lagid! Hærsta lof af hjartans gunni.

Heyrdu, Faðir! hátt eg kalla, hjartad mitt á tne skal falla, bid eg þig um aðstoð alla, einkanlega í dauðans tíð.

2. Veit eg Herra! vondstu mína, veit eg einninn reidi þína, veit eg grimm er Bítis = pína, veit eg hord er dauðans tíð.

3. Gjördir mínar í glæpum vandi, geing eg vafinn synda bandi, þvif hvetur mig þinn helgi Andi, að hugsa um mína dauðans tíð.

4. Víða braut í verkum þílla, vondstu lætur hjartad villa, hver svo lifir á sá illa, afgangs = von í dauðans tíð.

5. Eins er eg í syndum sekur, sem þá honann síðrið þekur; þetta fyrst mig þar til vekur, að þeinkja um mína dauðans tíð.

6. Kémur lífa af synda-seidi, sannarlega Drottins reidi, þetta og annað öðs til leidi, að athuga vora dauðans tíð.

7. Í þriðju grein-ef þetta fremur, þar af mikil gagnsemd kémur, hvær sig þar til tíð-um temur, að tala og þeinkja um dauðans tíð.

8. Af því kémur það allra fyrsta, ei mun þig til synda lysta, þetta gagn hjá þeim mun gífta, sem þeinkja oft um dauðans tíð.

9. Svó frá eg að Sýrach seigi, syndga mun fá maður eigi, sem hugsar oft á hvörjum degi, um heimför sína og dauðans tíð.

10. Í lífi sínu varfær verður, vondskubrunnur er nidur fergdur, hjá þeim sem fyrir þetta er gérður, að þeinkja um sína dauða tíð.

11. Gott er það að gleyma syndum, og ganga ei eftir heimi blindum, miklu gagn er manna-syndum, að minnast þrátt á dauða tíð.

12. Vondra augna ágyrnd sedur, að

elsta fæð, það margann fæður, andlegt
góts þann auma gleður, sem eptir þreyir
daðans tíð.

13. Ráð er það að vakna vður, og
vondar gyndir fessa niður, samvitðan
þvo mætti miður, meida oss í daðans tíð.

14. Daði, veit eg, dvelur eigi, daði
er víð á hvörjum beigi, daðans grínd
ei brjóðtið beigi; þíum oss við dað-
ans tíð.

15. Allra vor þesur æfi enda, illir
menn í qvolum lenda, yðran skal þvi und-
an senda, áður enn fémur daðans tíð.

16. Reidi þína, hærsti Herra! heipt
og biæði láttu þverra, oss þvi ángar vort
hið verro, væg þú oss í daðans tíð.

17. Jesú bænið, ást og unbið, allar Jesú
piðlar - stundið, elstuð, þaðið! ætíð grundir,
og aumka mig í daðans tíð.

18. O vor Jesú æðsti góði! ó vor Jesú
þolinmóði! þvo þú mig í þínu blóði, þegar
mín fémur daða tíð.

19. Noðud að þó ama meigi, oss á þess-
um hoððins vegi, góði Herra! gleym oss
eigi, gíf oss hæga daðans tíð.

20. Synda línu og vort hið verro,

virdstu, Jesú! af að þerra, þitt réttlæti, hærsti Herra! hylji mig í dauðans tíð.

21. Syndir ekki minar mundu, minn Drottinn! á dauða stundu, Jesú blessað blód af undum, blæði á mig í dauðans tíð.

22. Öfs þó Satan veida vilji, vegna synda hjartad fylji, modurinn Jesús milli skilji, mín og hans í dauðans tíð.

23. Náviðt Guds í neyð og þínum, náviðt Guds með Englum sínum, hægi og líni meinum mínum, mín þá nálgast dauðans tíð.

24. Á þá dauðans dár vill detta, Drottinn virdstu undirlétta, lét mig hafa þá þöran rétta, og slugga von í dauðans tíð.

25. Réttu að mér hjálpar = hendur, hatarí minn þá nærri stendur, send þú Engla vakt og verndur, reitui sál í dauðans tíð.

26. Og þó nokkud ógna meigi, öfs á þessum holdsinis vegi, góði Jesú! gleym mér eigi, gef mér hæga dauðans tíð.

27. Herrans Jesú hold í braudi, Herrans Jesú dreyrinn raudi, Herrans Jesú hardi dauði, hægi mér í dauðans tíð.

28. Öll þau sár og eynda = birði, öll

þan tít sem Jesús sýrgti, 'öllumreigin að mér gírdi, í andláti og dauðans tíð.

29. Náðar = brunnur er fírdar fundu, ferstör er hann á hvortri stundu, hann þvi renni út Herrans undum, um hjartad mitt í dauðans tíð.

30. Sjádu ei minna sýnda = galla, sál- at minnar óvini alla, láttu, Drottinn! fángra falla, en frelsa mig í dauðans tíð.

31. Athvarf mitt og einka hæli, ertu Jesús, bróðir sæli, ílt þín sárin frá mér sæli, en frelsadu mig í dauðans tíð.

32. Nær sem dvínar nauda = títtra, nær sem æfi = stundir þverra, sé þá bæni mín, sæti Herra! þitt síðasta ord í dauðans tíð.

33. Dáudinn þá fyrir byrunum stendur, og dagur minn er úti og endur, Gæðir í þínar fríðar = hendur, sel eg sál í dauðans tíð.

34. Láttu híngráð, hærsti Gæðir! sem til hinna er eru sofnæðir, hédan sörum hjarta glæðir, þvi hættulaus er dauðans tíð.

35. Allra handa eynd og þínu, álit þú á barni þínu, og lát þægjast meini mínu, mín þá nálgað dauðans tíð.

36. Trúi Þadur! heyrdu hljóðid; brópar til þín Jesú blóðid! vors elstu Föðurs unda flóðid, sé ossur mitt í dauðans tíð.

37. Sædu aldrei augum þínum, í frá Jesú bróður mínum, blóðid hans með hórðum þínum, hjálpi mér í dauðans tíð.

38. Bid eg þig, þitt barn að heyrja, bid eg þig fyrir Jesú treira, birg þú ekki aptur eyra, við andvarp mitt í dauðans tíð.

39. Eðsti Gud sem alla græðir, og Andskotann í burtu hræðir, nem minn anda upp í hæðir, inn til þín á dauðans tíð.

40. Nú vil eg með hjartans höndum, halda þér í málum vöndum, og losa þig með þínum löndum, það sé víst um alla tíð.

Þætirfylgja fáein áminningar og uppvakningar kvæði, til dygða og mannfösta, en mót athugaleysi og ágyrnd.

U r g a l i n n ,

ordur af

Er. Olafi Þinnesfyni, 1627.

Lagid: Tunga mín af hjarta hljóði.

Ullsvaldandi Engla og manna, edla Kóngs

ar, Fadir og Gud, sem dautnum veittir Son þínu fanna, sálum verum lífsins : braud, styrkir hæðstu stjörnu ranna, styrk þú öðs í allri-naud.

2. Gétu þér erum væt, Gud minn! allir, gýrðum holds og syndum í, þar fyrir mæg til þijótsku hallir, þessi spilling veldur því, þó uppá öðs með ordum fallir, umbót sein er lífsins ný.

3. Naudug tekur hrítt, Gerra, höndin mjúka lofsins þín, þegar sótkid verður verra, og virðing orðsins hjá því dvin, þín mikla gjörir þá mistun þverra, magnaft straff og hefndar : þín.

4. En ef nókut yðrast sína, afbrota, með breinni trú, og sér snir til orða þinna, ángri gjörir þig hirtíng sú, lætur náð og lífgan finna; lýsir þessu í Ritning þú.

5. Öðs hefur þú öllum gjæðum, augað bestu, Drottinn minn! ord þitt sendt af himna hæðum, hér með gífur völdin svinn, svo finning þinni í náðum næðum, nýstu öðs eðli sverðin flinn.

6. Allt sem kunnir öðs að veita öllum hefur látið í tje, Drottinn minn! þitt hjartag heita, heidur þér og dýrdin sé, sárt er þig til reidi að reita, rífi Fadir af náðinni.

7. Ísland sem var vín-tréð sarta, vígt og plantað af þér fyrst, Kóngi lítst þess góða gjæta, gæst því margann fagrann qvist, og kénimenn, sem bolid bæta, budu heidra Jesum Kríst.

8. Einnin höfdu ærinn gróða, aud og heitur lángann tid, framur enn funni í letur ad ljóða, edur lífa nokkurt óðarsmíð, orðinu þínu edla góða, árgjæðstan því fylgdi blíð.

9. En fyrir það þitt orðid hreina, er foraktad, Drottinn! nú, flestir stunda ágyrind eina, Íslands menn, en hafna trú, illfur manna ei sér leynd, er því valda ad reidist þú.

10. Blóð-flammur sem lígin ljóta, leti, reidi, okrid vest, gjædin af oss bestu brjóta, bálvan fylgir syndum flest, í löstum þessum lýdir hrjóta, leidréttingin hvergi sjeft.

11. Preitt er, Derra! polinnæði, þín af syndum Íslands, teiknin þinnar beistu bræði, birtast öllum nú til sanns, hverfa í burtu gjörvæll gjæði, gírdur um oss eyndafrans.

12. A himnum, æjer, lopti og láði, list hefur oss teiknin mörk, ádur enn dómurinn

byrtist bræði, ef bæstast vildi þrjótstíkan org-
edla Gadirinn of þú uádir, erum vér
börnin harla ferg.

13. Sína byrtu sólin klára, svo og
túnglidi misða úú, loptid sendir læki tóra,
lýsir hafi stjarnan sú, eyðing landi sýn-
ir sóra, sjeft hjá flestum eingin trú.

14. Svæidrin og stórmor stridir, standa
jafnan of í mót, menn og fénad mikl-
ar bridir, myrda þrátt með dauðleg spjót;
sjaðan dagarnir sjaft nú blidir, svoddan
valda verfin ljót.

15. Sjáfar þilgjur grenja gjarnan,
gleipa vilja menn og laud, ef þeim Drott-
inn vill ei varna, víða gjöra bigdum grand,
börnin þrjótst af bræði hardna, og brjóta
stípin opt víð sand.

16. Furdulegir sístar víða, færast upp
úr djúpum sjá, sem reidi Guds of þanninn
þíða, þeim stár letreid þrentað á, og bitur-
leg sverðin búin að stríða, blýgdást menn
er þetta sjá.

17. Génad manna fát. og mæði, fella
nidur stjótt í strá. hunda, refti og hesta
æði, hrönnun dauða gjörði að flá, furdu-
lega burði bæði, og breiðsta stóga lita
má.

18. Drumum rigndu himna hallir, haudr-
id yfir, einð og snjó, rætur grasa rifu þeir
allir, reidi Guds þar undir bjó, heyrduft
brestir í Heklu snjallir, hún þá logauum úr
fér spjó.

19. Bálid sprettur úr vœnum víðum,
vodafonegt, og jöklum há, heggorms upp
af stormi stríðum, stórar bustir mátti sjá,
ægdi einuinn landsins lýðum, lífrad blóðid
sjónum á.

20. Grœrna taka gjörvöll gjædi, grasid
þar sem áður var, sjást nú berar sanda-
hædit, sumstadar ver ecki þar, til ónitis
sig madurinn mædir, að mylja á vellinn
reinarnar.

21. Sumar stundin stíttist lífa, stírdna
taka vor og haust, vetur hófum vedra-ríka,
vænust dvínar fuglaraust, einginn minnist
ánaud slíka, elstum þar fyrir heiminn
laust.

22. Grœrna gripir, gröfin dofna, gjædi
sjáfar hverfa með, björgin þrátt á bigdir
klofna, bædi deyða menn og fé, jarðstjálft-
arnir eyðing stofna, Íslandi það fáum
fjed.

23. Gallærid með húngurs píau, hrædi-
legana tíðin dýr, qvelur ofð með okri sínu,

einninn varan dansta ríð, enginn mál-
ir ángurs línu, Íslandi, né forþvar
býr.

24. Mátur taka að orka öllu, illvirkjana
heidra mest, ríða þar í herra-
höllum, heyrast ekki málin best, því liggur hogur
lands við spjollum, leidréttingin hvergi
shest.

25. Herrar landsins heyrast eigi, hræð-
ast líka satt að tjá, völdin þeinkja mis-
meigi, munu því illa að landi gá, komid er
fram að dómastegi, Drottins vottar þetta
spá.

— 26. Undirlagid öllra þjóða, erum orðnir
í landi hér, útlendstir sem yfir öðs þjóða,
eru höfud en halinn vér; þessu hótar
Guds orð góða, geingur öðs sem mál-
legt er.

27. Réttur einninn rættin flerka, ríðir
flunda Mammonian, hinir fátæku verða að
verka, valla fá þeir þó matian, farin er
kyrkju stjórnin sterka, styrktu nú, Drottinn!
héþinn þinn.

28. Orði Drottins ekki fleita, innbygg-
jarar landsins nú, eptir gyrdum illum
breita, út er flokin gjörvöll trú, einga Prest-

um virðing veita, vill foreltun magnast þú.

29. Svad sem stýður Gudi gjalda, og gjæða ríku orði hans, ágjarnir því innihalda, edur láta á greiðslu staus, þar fyrir ánaud hundradfalda, hreppir lýður Sjálands.

30. Myrðin nokkrar manna - sinna, með þeim gömlu eptir sjeft, en það unga fólkid finnum, flestallt tekur að haga sér best, foreldrum þó sagt sé svinnum, sin að aga börnin best.

31. Stjórnin hús er stödd í fari, stáfin eru hjú og börn, þetta magnast ár frá ári, uppeldis er lýdnum þörfu, dettur á þou dómurinn fari, og Drottins reidim hefndargjörn.

32. Allt ránglæti yfirgnæfir, elskan bræðra fólnud er, á trúan vin þú hvergi hæfir, hollustan og dygðin þver, náðugar hjá nöðrunum svæfir, en nú hjá þeim, sem máltak tét.

33. Skénd þjóð úr sðram löndum, útbúna með vopnin þrenn, gripa fód með grimmum höndum, og gánga yfir landsins menn, varnarlausir vér því stöndum, víst í fari allir sennu.

34. Samvítstunnar faldur qvici, qvaln-
inú sálar heita má, marga undir leggur lýdi,
léttir sumum eptir á, en adrir úr því
stránga strídi, stöðva mæddir heimi
frá.

35. Sig og adra margir myrða, magn-
ast reidi Andstotans, ekki var um hórdóm
hirða, hvergi verður á ligum stans, ofur
og þjófnad einkis vörða, ianbyggjarar þessa
lands.

36. Hér fyrir af húngurs = pínu, hrönn-
um fólkið nidur dró, eptir, Drottinn! orði
pínu, adra bráði daudinn sló, og spíteflan
med fátum sínum, saman menn í helju
dró.

37. Magnast einninn sóttin sára, sullir,
mædi, kaunin vest, fæstir bíða essi ára, út
af fellur blómsfríð flest, kann eg fyrir
tregonum tára, að telja það of þá plágar
mest.

38. Hundrud morgum hefur lógad, hrís-
id þetta landsins lýð, eins og qvisti orin
stógar, edur feiki dapti hrie, kómur nú
hér, á báða bóga, bólu = sóttar harða
hríð.

39. Eins og mæir sig einginn setur, upp
á móti reidi hans, börnin þrjótst til bæna

hyetur, á bræðinni svo verði stans, því sveim-
ar plágan sumar og vetur, sérhvörn yfir
fjálfann lands.

40. Himna Gæðurnum harla reidum,
holdum því með bænar = mátt, börnin
góð, hans bræði eyðum, blindann het-
um synda hátt, hans yfir ofs hylli
leidum, hljóta munum þá vægd og
fátt.

41. Af öllu hjarta eg þig beidi, elsturíki
Fadirinn minn, mýktu þína miklu reidi,
mildastann fyrir Soninn þinn, svo lýðum
þjádum landsins eyði, leingur. eingum ból-
an stinn.

✱ 42. Þát þér nægja mann = fall mesta,
missir vina, sorg og þrá, er létstu koma á
höfði flesta, er lands = fjórðunga byggdu
þrjá, Austfjörðum send Engil besta, illri sótt
að hamla frá.

✱ 43. Ei fyrir það vér öðrum betri, af
þér höfum slíkt forþétt, því það sjest í höfu
lettri, að lífa hafi ofs syndir hent, heldur
það fyrir hördum vetri, hét varð aður mann-
fall þrennt.

44. Af plágum erum morgum móðir,
mildi Fadir! börn þín fjær, brislu þessa á
heidnar þjóðir, Herra! vend og straffa þær,

fyrir þinn Son þörn besta bróður, biðjum hans í nafni vær.

45. Þyrirgef oss saurgan synða. send í hjörtun andann þinn, upplísi hana brjóstid blinda, bæti trúin lífnadinn; virðstu ástir vorar binda, við þitt orðid Drottinn minn!

46. Bláa þitt einginn dýrkar dauður, dnyti í, né þackar þér, edur víðt um himin og haudur, hjálpræði þitt kunngjörir, látinn, fúinn, fólur og snaudur, frammar ei þín verk-in tjer.

47. Þáttu, Þadri! oss lífi halda, lángræddum til hjálpar kom, þína mistun þúsundfalda, þinn lát vinna, frángann dóm, svo vér kynnum gladdir að gjalda, Gud! þér lof með sætum róm.

48. Abraham fyrir blidum bróður, bad, og heyndur af þér var, af Sódoma leiddist Both svo góður, að logian fladadi ekki þar, fyrir Sfræel var Móses móður, mýkti reidi og plágunnar.

49. Davíð Róngur hjarta heitur, héllt sér svo víð, bænar mátt, þá drepsektar híd sára eitur, fjötugi þúsund feldi brátt,

Musteris hinn rétti reitur, reiddur varð og feingin látt.

50. Eg bid svo fyrir austur-sveitum, ofma, Gud! ei þennann reit, betrun lífs þér, Herra! heitum, hjálp oss þar til sjálfur veit, gjordum áður glæpum neitum, en góðs ferum í eptirleit.

51. A þrjótka menn og þeirra sædi, og þá sem aungvir ráða við, er forsmá þína þolinmædi, þá lát dansa heljarstig, audmjúka þín gjæðstán grædi, góðfúsam eg líknar bid.

52. Góður minn og fróma móður, fræga bræður, systur með, afsprengid og allann gróður, æru, heidur, góð og fæð, Gadir himnanna gehmdu góður, gjör enn fæ eg umbedid.

53. Vin-tréd mitt og víðsnjörð qvist, vernda einninn plágum frá, illur vetur eðlért hristi, af þeim blóm né felli þá, til elli-daga eg bid visti, einninn mig þeim náð-n hjá.

54. Ei lát qvinnu eðju mína, edur verða fædurlaus börn, Gud minn! fyrir gjæflu þína, gíf oss líf og holla vörn, æ munt aumum aðstod sýna, eyrun þín heyrir líknar-gjörn.

55. Konginn vorn og yfir-menn alla,
edla Gadirinn! blessa þú, lát þá aldrei frá
þér falla, fasta gef þeim á þig trú, nær til
þín í þrautum falla, þeirra bætur upp-
fyll þú.

56. Undirgefnum lýd á ládi, léntu þar
til andann þinn, og yfirmanna réttu ráði,
ræða gjeri uar viljann þinn, svo illir hafi
eðli að háði, Evangelíum, Drottinn
mín!

57. Aftur send ofs árin góðu. Íslandi
lát ganga vel, geymdu ofs fyrir grimmum
þjóðum, glæpum, sótt og hardri hel. flisum,
fári og Satan óðum; hjálsum þér eg land-
id fel.

58. Safna fristni saman þinni, sæti Gads-
ir! í landi hér, vertu þar með ord þitt inni,
áhuggju fyrir henni ber, svo mun eynd og
sorgin minni; Sá hefur allt sem treystir þér.

59. Argali Hal Íslands heita, óð-
arsmíði þetta mitt, hvor það setur í hjart-
ans reita, honum gefist syndin qvitt; gott
er til þín líds að leita, lofad sé, Drottinn!
nafnið þitt.

I d e m.

60. Ef útréttir Drottinn á þig hönd með

vöndinn, trúðu, en hirt ei hræðast, svo
hefur þú án efa, náðugann Gud og góð-
ann, þó gangi í fjöðsinn stráangur; líð,
bíð, lát hann ráða, svo linnir, þú þfir-
vinnur.

Upphvarning,

Til Guds ótta og móti féghreni.

Qvedin af

Str. Bjarna Gísfurssyni.

Elfska skaltu góðann Gud, og gjöra hans vil-
jann eina, þú munt reyna, að það er bót-
in meina.

Adams barna er arfurinni sá, audinn heims
að grynast á, hann að eiga og hönum að
ná, halda þau lucku beina, þú munt reyna,
það er ei bótin meina.

2. Sæt Guds ordin sýna oss enn, að
svo hefur jafnan heimurenn, metid og aftad
Mömmöninn, sem máttugann Gud alleina;
þú munt reyna, það er ei bótin meina.

3. Vinurinn góður, vita skaltu, að ver-
öldin hefur falsta trú, sitt hún fyllic
sultar-bú, með silfur og edalsteiua, þú munt
reyna, það er ei bótin meina.

4. India = land og þannur slí, eru að gícedum nógu rífi, það dugir ei meir enn fílin slí, fjörð í búfi að tveina, þú munt reyna, að það er ei bótin meina.

5. Búfu Rógar úr völdum þrátt, virdulegir á margann hátt, þó þeir hefði í hverri átt, hundrad marga fjöna, þú munt reyna, það er ei bótin meina.

6. Vífa er margur í landi hér, sem lýstir í það sem fánitt er, í leyni = þokann að lýmsta sér, lund hefur ekki seina, þú munt reyna, að það er ei bótin meina.

7. Margur hefur í mestri átt, misgott ofan í setkinn lagt; flundleg faung og maura = mátt, metur ei dauðinn neina, þú munt reyna, það er ei bótin meina.

8. Hvar sem maður um heimin gár, hann þó að lifði þúsund ár, þá dauðans kómur hið dapra fár, dugir sér ekki að leyna, þú munt reyna, það er ei bótin meina.

9. Þágt mun þeirri bigd að ná, sem brotist gétur ei dauðinn á, sérhver óttast madurinn má, hans meftugu heljar = fleina; þú munt reyna, það er ei bótin meina.

10. Þó átti madurinn allan heim, uppfylðan með gull og seim, gjæti hann síft

med gjædum þeim, gæfið sér lífsstund eina, þú munt reyna, það er ei bótin meina.

11. Því vil eg kenna þér fyrir víst, þú minn bróðir! hændta lýst, svo þú náir í veraldar víst, veglegum fararþeina, þú munt reyna, að það er bótin meina.

12. Orðid Guds er edla sáð, sem öllum bíður Drottins náð, himneskt ljós og lífnar-tád, linunin allra meina; þú munt reyna, það er að bótin meina.

13. Opna þú hjartans innsta sjód, svo æðilegasta Jesú blód, taki þar inn með tára-flód, trúin fegur og hreina, þú munt reyna, það er bótin meina.

14. Athuga stalcu, elstugi minn, að út-hísa ekki Drottinn þinn. hann gæfur ljós í hjartad inn, þá hinir of forgum qveina, þú munt reyna, það er bótin meina.

15. Þar fyrir jafnan þeint uppá, þegar við dauðann léppa á, hvað munt veita höldum þá, heimarian allra greina; þú munt reyna, það er bótin meina.

16. Fundin þín sé lipur og fljót, að losa þig burt úr synda-nót, yðran þína og yfir-bót, ofmjög lát ei seina, þú munt reyna, það er bótin meina.

17. Manntals þingid mikla það, semmenn

og qvinnur flyðfast að, láttu vera þitt
lestrar = blad, um lífs = stund eina og eina;
þú munt reyna, að það er bótin meina.

18. Mammóns = vinurinn margur sá, sem
mjög var digur að horfa á, í lægra haldid-
litur þá, með lúrlæga hvarmassteina; þú munt
reyna, það er ei bótin meina.

19. Ungur og þína, ógn og fár, sem ó-
gudlegum búid til stát, vara hlýtur um eilíf-
ár, og eldurinn brennisteina, þú munt reyna,
það er ei bótin meina.

20. Fölnað fórn um fræða = jörð, fellur,
og þessi ljóða = gjörð, mikli þig bæði menn og
hjörð, mildin þrenn og eina, það munum
reyna, þú ert bótin meina.

E j u s d e m.

Fyrir Mammóns = minni.

Lagid: Annars erindi refur.

Ungur eg einn, sem aðrir, innborist hef í
veralda = stýn, voru þá fáar fjöðrir, fatn-
adur ei né næringin, fyrsta hljóð, vein og
væla, til varnar stóð, óp og skjæla, hrablautt
jóð, hafði ei styrk að mæla.

2. Foreldrar gjæðstu góðir, gjættu þá
vel að efnum mín, hjartans mjúkláta mód-

ir, mundir ei tína dygðum þín; lagði á brjóst, mjólfur-manninn, mýkti þjóft, dygðasvanninn, birti eg ljóst, breitti hún við mig þanninn.

3. Helgann hátignar skrúða, brepta eg fyrst í skínar fá, svartann syndanna dúða, sannlega lét eg eptir þá, laugin brein, léttir nauda, línar mein, Drottins sauda, græðing ein, gífur líf fyrir dauða.

4. Kristninnar gjörvöll gjæði, gaf mér að eiga Drottinn Gud, ord hans er edla sæði, andar = styrkur og líffins braud; trúna lær, líffins parta, lítum vér, mannsins hjarta, lætur hér, ljóst fyrir Drottin starta.

5. Endurnýngar andi, þflugann fyrir fraptinn sinn, fánýtu manns forstandi, færir það ljós í brjóstid inn, gífur lýst Gudi að trúa, góða víst, honum að búa, eiga Krist, og aldrei frá honum snúa.

6. Hver sem að þetta þiggur, þaklátur skyldi Gudi fá, á honum lífa liggur, lífernid gott að stunda á, haldá strid, heiminn flýa, hvörja tíð, frá sér mýa, svörtum lýð, Satans vondsku þýa.

7. Hópurinn heimsins lýða, hugfar ei

par svoddan fé; glans og forðildin fríða, féll
honum betur, vona eg fé; ágyrnd rær, und-
ir blinda, ekki flær, höggid vinda, í dag
og gjær, dregur í baggann synda.

8. Krístur með lápu rauda, fransinn
þyrna og reyrinn sinn, hann má dragast
til dauda, dásallegri er mammouinn!
hann er gull, hefur mæti, húð gjörir full,
og tignar = sæti, setur null, á signad Guðs
réttlæti.

9. Mammon er mjög tignadur, marga
hefur hann undir sér, hans veldis höfuds-
stadur, heims = krínglan fægur sýnið mér,
Herrann sá, hefur nú leingi, hallast á,
veraldar geingi, Drottni frá, dregid étal
meingi.

10. Sú hefur vondska villa, vafist um
Mammons undir = menn, að þeir hafa
og hýlla, hann, fyrir Guð og Drottinn
sinn, líf og sál honum að hneigja, hans
fyrir skál, kné sín beigja, hugur og mál, er
honum að lifa og deya.

11. Sann = krítnir sjá og þekja, Sat-
ans það vera forna lyst, heimans börn-
in að blekja, og bægja þeim svo frá
himna = víst, vél hann býr, vonðt forgyll-

ir, veifann hýr, sannleik spillir, gjædunum
súyr, í Gud, og trúna villir.

12. Græðileg Mammóns myndin, máf-
lega skélsir fristinn mann. heita má hróp-
leg syndin, að hafna Gudi en dýrka
hann; arnar = flær, honum haga, hremss-
ur þær, til sín draga, fýrr og nær, flest í
fóttinn maga.

13. Sneiðar úr augum gánga, gínid
er víðt, en gviturinn stór, ætíð hann
eptirlángar, allt að gleypa sem djúpur
sjór; Hoggorms má, hídíð snanda, og
halann sjá, búinn til nauda, honum frá, hoggid
er víst í dauda.

14. Þetta bólvad blætti, borist hefur
um heiminn fríng, gjörir því Guds há-
fætti, gemul Andstötan's forordning; svodd-
an há, svíka = tálín, samast þá, dauda skál-
ín, dreckast á, en dettur í Bítí fál-
ín.

15. Reynir það múgurinn margi, Mamm-
óns barna í veröld hér, að hann ei búla-
um bjargi, þá bráður daudi að höndum
fer, er þá vein, ótti. yggur, andar qvein,
médurinn hryggur, hjálpin sein, í hrúgun-
um eptirliggur.

16. Afguda = dýrkun alla, eilífur Drott-

inn! tak mér frá, lát mig ei frá þér falla,
fast þó veröldin stríði á, lifna mér, lát
mig reyna, linu hér, allra meina, að eg
hjá þér, erfi ljósid breina.

Aminningar = vísa,

Að fara vel með Guðs gáfur.

E j u s d e m.

Þastur í flæddar = neistum, fyrst tapar
sjálfum Kristi, víst ljær veraldar guðum,
vest metur fyrir þid besta, ástin vefur lífs
lostu, og lofugann synda þorka, fast-
ast, því að bót brestur, bístur í myrkur
þíflu.

2. Beitslu að virðing mestu, völdugir
menn á foldu, vilja fá; veraldar sæla, þeim
veltir í sinni kúllu; hver er það heidur
og æra, að hafa nafn í mann safni, stórt
hér? en fljótt fara, í fátid og dauð-
ann fara.

3. Kalla eg hærstu heillir, hvört sinn
rétt á minnast, að eissa Guð utan fólka,
æfinlega sem hæfir; haf rót lífilætið, lund
hreinn, allar stundir, gjafmildi góðfælda,
geym mest, hún þig ei bresti.

4. Himin = jöfur hátt yfir, hring = mindað

lopt vinda, almættis síð setti, setustól
segri sólar; hneigir samt allfagna augu, ætíð
þess að gjæta, sem haudur og heimur
bæti, hýrdir ei neins að virða.

5. Himin, jörð, sjór til samans, sjódir
Drottins þeir góðu, metta í öllum áttum,
allann tíð, um heim víðana, menn, hjörð,
og allt annað, sem andar á sjó og landi,
máttur hinn mikli Drottins, merkilega flíkt
verkar.

6. Mundu að fjarleg syndin sækir á
þig, að flækja; áttu þann arf með réttu,
eiginlegana að seigja; annað hitt allt Guð
Drottinn, á það sem vér fáum, lán gott,
lént af þorum, lífinu með að hlífa.

7. Eggja skalt þú sem piagur. þér í
sjód jafnan góðar, yfirburða Guðs gáfur,
og gífins veittar, án efa; Guði þrís. heitur
og hrófan, af hjartans grunn og munni,
meðan hér í holds mæðu, heldur end líf-
ans bændum.

8. Roma þín hér í heiminn, hafði fát
mikils háttar, sjúks barns beift en nátt,
báru lífs vesöis tárin, nátt svo verður
að víkja, veift hold þitt að mæðu, stíðar
svo dauðinn dæfur, að deya þú féláus
meigir.

9. Vertu, Guð! vort hjálpræði, vertu hlíf sálu og lífi, vertu ljós voru hjarta, vertu skjól, friður og sólin, lofi þig loptid háfa, lofi þig himin að ofan, lofi þig allt sem lifir, lofid þitt aldrei fosi.

E j u s d e m.

Guð sem einn er feitur í fjám, og síðist mikid að flarta, fémur hann aldrei lúm né áin, Krists fyrir stólinn hjarta.

2. Numt er að binda ást við heim, og aldrei frá honum víkja, en gleyma jafnan Guði, og þeim, gjæðunum himnaríkja.

3. Svörðu morgt af mununum hér, sem Mammons vinurinn hrepti, hann í dauðanum hédan fer, en hrúguna flitir hann eptir.

4. Bænsta ráð eg veit fyrir mann, sem vasinn er aura-safni, að gjöra sér vini Guð, og þann, sem géfa skal í hans nafni.

V e r s u m

Dauðann og eilífðina.

Lagid: Eilíft lífid er æðilegt.

Þundid er stórt þess minnast má, mikid

er reifnings- tal, dómarinn strángur; þeinf-
id þá, hvar um hann dæma skal; Guds
blód er dýrt, þess gjæta ber, geysi þúng
reidin hans, lífid er stutt, það vitum vér,
við er dauðinn til sanns; Helvitis þína er
heit og straung, hér með eilífðin nærsta
laung; Einglarnir vita ei kannsté, enn
síður noður mann, hvónær að vænta
Herrans sé, hugsid um tíma þann; enn
í þá átt, sem enkin datt, eslaust húa ligg-
ja vönn.

2. Vers um farsælann dauða.

Min skandleg æfi þegar þver, þreingir að
hel = sóttin, veit minni sálu víst hjá þér,
völdugur Gud Drottinn! veit mér að skil-
jast vel við heim, vini og náunga, og
góðs árnanði öllum þeim, áður enn burt
sofna, að eg, minn Drottinn! lif sem lær,
lifa og deya mátti þér; æ hvað gledileg
umskipti! ó hvílif dýrðar = víst! þá eg
um eilífd sannan sje, Son Guds, minn
Jesúm Kríft, umgyrdur vegsemd eilífri,
og ódauðleikans vel = list.

3. Vers í ást = vina misfir.

Þof sé Gudi sem gaf þér nú, gledilega

med frið, í breinni von og helgri trú,
heiminn að skilja við. Þú hvad fagnar
þín frelsud end, fadmi Brúðgumans í, hún
er nú laus við holdfis bænd, hún er nú
mædu fri, af eru þerrud augnatár, öll
eru læknud dandleg fát, unni ofþ Drott-
inn öllum hér, að erfa sælu þá; þú fagn-
ar ofþ, vér fegnum þér, fædur = landinu á,
svo quæðjum þig og seigjum vér: sæll lif
þú Guði hjá.

Appendix.

Luftan og lífid er vellt.

Er. B. G S.

Þeraldar gótsíð vellt er mjög, og veran í
heimi, lífid eins og dá eða draumur, dvel-
ur ei meir enn vatna = straumur.

2. Eðli er að treysta á æstu = blóm
né aflid síránga, vitid stórt og vinanna
geingi, varir það stundum eðli leingi.

3. Því er best fyrir hrund og hal,
þó heimurinn veiti virðingar, með vináttu-
höti, varlega honum að taka á móti.

4. Þytlega rann fyrir skínid ský, og
flugginn bráði, svo er nú luftu = birtan
blíða, brígdul mjög, við hópin lyða.

5. Þú kann fjættu blóðurnar hans, sem hafði leingi, fagnad yfir, og fyllt af forni, fannst hann dauður að nærsta morgni.

6. Babilóns Jofur bilti úr völdum brígdul lucka, sú mektuga bergin megnadi ekki, mýkja Kóngsins raunahleffi.

7. Saman valst úr virðing fljótt og vildar = sæti; gunstin snérist í gálgann ljóta, gafst honum ekki lífs að njóta.

8. Skýnandi klásir kröptuðu lítt í qvalsanna = eldi, rífa þeim, sem rambadi leingi, raudi purpurinn var þá einginn.

9. Heróde brá við höggid svo hann hrepti dauða, tignar = stóll, og kóngleg flæði, komu honum lítt úr madka = fæði.

10. Kross á herdum kémur ofþ betur enn frans af gulli, lægir ofþ hinn, enn þessi vill hefja, og helgar dygdir nidur fefja.

11. Signaður Drottinn fídi ofþ vel með sínum anda, að hugsa um dauðann hvörju sinni; hét skal endir á visu mínni.

Varúðar vísa.

Drótt : qvedin.

Þyrnist fold ísa, hræna fast tekur audi
 fléid bóndafólk, bíla reyndar bjargvættir,

en ósættum veill þegna þrátt, fur oðlir,
(þetta má yða fréttu) illt er ef mútur í
málum magna hneisu sakleysi.

2. Stofna landi stríð undur, stuldur,
rán, ligar, smánir, óknyttir, illar vættir,
ágyrnd með ótal syndum, undirgáang; eldri
og yngri, allmargir á vondt fargan fúfir,
þar eðli í hnísa, að audn sé búin bigð
snandri.

3. Prestar í pening þyrstir, þrángandi
lofs = tir fanga, fæða á frugga og móði,
Frelssarans faudi fannské; illum hug heimta
tollinu, hvatvísir, en auglýsa æðru, þá
úlfurinn hráður að ganar, þeir burt
flana.

4. Fræ villir fýris = valla, fégjarnann
opt til varnar, fólum og filgið = málum;
fátaka tjón heim sækir; metur lítill úr
máta, mann = raunir aumra granna, stíf =
vordur, er gaum vatt gífur, gáangmóðum,
hal né tróðu.

5. Þetta allt með þúngum hætti, þreing-
ir að aumu meingi, lémur því kristinn-
dómi, koll = hrun í lasta = funa; ef yfirvöld
ei vildu, víst betur, eun fjed gétum, em-
bættis virðing veitta, með varúð mætri gjæta.

6. Ego Klerkar, af allri orku, árvaðrir

á hjörð taki vara, og fúsir færi frá vilt-
ann sand úr naudum; þar að auk hvergi
hrefi, hrein mál rínbólid, en virðar vel
um skordi ve grid, lögum fridinn.

7. Stíll þú, Drottinn dýr! hættu, dug
veit of, þín að leitum; hjálp send þess
helga Anda, hug = fró í mótgángsþróa;
syndir hyl sekra vondar (sjá brát, hvörn-
in þær tárast); tak hjörð þína, ó hirtir!
harmaudi þér á arma.

8. Gef þinn frid, gef gróða, gef last-
vart líf skarti, hept Satan, hept sútir,
hept villu, er dygd spillir, vernd Kristi,
vörn hædsta, vafi yfir of, og qvafid
Fædur vort, færi þjádra, fallinna von,
Guds Sonur.

U t f í r í n g

því þann vandfildustu ord í sálminum: Ó Jesú!
edla blómi (sjá bls: 109), hvörn allvída er
að fá hér á landi, en sér sjálfum næsta ólíkann

Þó finst hann í fyrra parti þessa qvers ordréttur eptir *Apographo* Gr. Þorvaldat heitinis á Gosi, sem bæði var skáld, og sonur *Authoris*. Það sem ei sýnist strax andskilid er þetta: B. 4.

„Slys sundri vas vandar“ það er: vas edur umgáangur vandarins, drifi og buet tali skarnid, er settist yfir og á þann rinda pening.

„Glis randar rós mindi“ meiningin mun vera þessi: randar: glisid (stafir, sem eru utan á rind peningsins, með hverjum *Author* kannstle meinar þðkun góðra verka) myndi (gefur til kgunna) rósina, það er, yfirskriftina (Þræget), þá sem Gud hefur ásett: sjá 2. Tím. 2. v. 19. Item 2. Cor. 1. v. 21. 22. Eph. 1. v. 13. 14. Ap. 7. v. 4. Þyrt utan nefut *Apographum* hafa þll þunur Exemplarfa: rentu, í stadin fytir *Optativum* renti: verður því *Accusativus* „glis randar (og) rós“ ad einu og hinu sama *Subjecto*, per *Appositionem*, rentu verðu *Ablat.* og minin *Nominat.* Eyo þá verður þessi meiningin: mint Guds og stimp: ill (cf. ll. cil.) gjori ásjálega rósina (yfirskriftina), sem er sú rétta þridi og glis peningsins,

med rentu kristilegs lifnadar. B. 8. úr. *Subst.* tekji hér fyrir sjó : rof. „Byr ofnum hær“ það er, ofnum seglum, sem lénd eru við byr inn. B. 9. kubl er hér voflædi : kólga er, per Meton. sjór. B. 10. „Vin-lækja væn vofvar veig“ það er, væn vín : lækja veig (drygur, Nectar) vofvar og endurnætur eilífðina (*Abstractum pro Concreto*). Fyrir, vofvar, hafa mörg Exemplaria, rekja; kanssé eiga að vera Rekjar (*irrigat*). *quod tamen vix genuinum existimo.*

A P P R O B A T I O.

Þessa litlu Sálma og Vísna : bók, áttir eg fyrir þvilíka, sem, vel og gudræfilega um hönd höfð, kunni þéna kristinnadómi lands þessa til andlegs fróðleiks og matgjaldrar uppbygg- ingar, þar hún inniheldur ei allsáa andrifa Sálma og kvæði, sem bæði vegna efnis og skáldskapar gnóglega þrösa sjálfum sér. Fyrir framan kvæðin eru settar Balaams Rímur, sem hafa inni að halda margar ypparlegar

og nauðsynlegar áminningar og lærdóma, hvort-
 jum í allsáum stöðum, að minni vitund og
 forlagi umbreitt er, þar framandi orð, al-
 müga ófénntleg, áður voru, en ennur sömu
 meiningar og vortar tungu tilfett. Eg óska
 af heilum hug þetta verk verði Gudi til dyrd-
 ar og hans sólti í landinu til sáluhjálpar-
 nota.

Góluu D. 11. Maíi 1757.

Gíslí Magnússon.

Registur.

A. of 17 þrum salmanna.

Akshab kél skongur of Dract. 244. —

Adams barna orarþiennsa. 275 (B. G.)

Adlam sér bók of 231. (B. G.)

At hæftri neqd o þierra! 17. (H. C.)

Flóra ekkungastí endirlausnari meñ. 9. (H. C.)

Flómatlagastí, alífi þú þu þu! 140 (E. A.)

Flómatlagastí þú allsherf. 25. (H. C.)

Flómatlagastí eongla og mamma. 263. (H. C.)

Flómatlagastí O þú. 21. (H. C.)

Flómatlagastí alífi þú þu þu. 60. (H. C.)

Flómatlagastí þú þu þu. 15. (H. C.)

Flómatlagastí þú þu þu. 12. (H. C.)

Flómatlagastí þú þu þu. 241. (B. G.)

Flómatlagastí þú þu þu. 86. (H. C.)

Flómatlagastí þú þu þu. 7. (H. C.)

Flómatlagastí þú þu þu. 59. (H. C.)

Flómatlagastí þú þu þu. 282. (B. G.)

Flómatlagastí þú þu þu. 287. —

Flómatlagastí þú þu þu. 7. (H. C.)

Flómatlagastí þú þu þu. 67. (H. C.)

Flómatlagastí þú þu þu. 246. (H. C.)

Flómatlagastí þú þu þu. 136. (E. A.)

Jázykinn þessi Guð menn skal. 5. (B.)

Elfslagi andi þerra Guð! 46. (B. G.)

Kellagi Guð og þerra minn! 17. (B.)

Þerra Þess, Guð þess og Linn. 37. (E. K.)

Þerra Þess, nátt þessadr. 51. (E. K.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 89. (E. K.)

Þerra Þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Þerra Þess, minn þess og Linn. 132. (St. O.)

Kru, hjartans hugsvolan min 257. (P. V.)

Kær Gæse skræfti. 111. (H. O.)

Læunareim gæf for minn. 127. (G. E.)

Lof sé Guð, sem gaf þér mí 283—

Lof æra, þús og þótt þér þér. 1. (P. V.)

Mælari míni ráði. 296. (B. F.)

a. Kallstareim. Hæfti, men þér þér þér 142. (E.)

Mei æri skyldugt að minnast í þrætt 244. (O.)

Meinast er og á minn þér 65. (V. E.)

Mein stundleg af þér þér þér 285—

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Mei þér þér þér þér þér 132. (E.)

Þendur er stórt, þess man af m. á. 289.

Sú eða þáða eilíf vilt. 91. (L. 9)

Þingur eg ann sem ádrir. 278. (B. 6)
Þippit þjallanna eg augum eit þar. (L. 11)

Þegögri gadi i voröð eðar. vör
eg man. 255. (L. 11)

Þevaldar götsu þall er myð. 286. (B. 9)

Þegar eg þenka á nemni. 293. (B. 9)

Þenn fyrir dæðum þei eg fari 68. (B. 9)

Þjádur og lúim ligg eg þei. 156. (L. 11)

Þjón þuð of réttur vera áll 88 —

Þó erfið kenna vessa. 299. (O. 1)

Þó förtist þuqu mælsá mætti

159. (L. 11)

Þú skriften sála þjád og mæði.

182. (L. 11)

B. ept 7 fjúrtisögn.

Achab's Gæð. 1 Reg. 16. 21. 22. 6ef. 224-

Adams fall & erfðasýndin. 231. (B. G.)

Alfars göngu Y² f¹ og eptir. 51. 53. (E. H.)

Amminngar vísa - að fara vel með

Guðs gjafir 252. (B. G.)

Andvara Gæð. 236. (B. G.)

Argali. 263. (O. E.)

Ís Læna missir. 253. -

Bileams-rímur. Tæð sölu - 159. of (H.)

Bænar- og fagnadar-vers frændrar
sálar. 148. (F. G.)

Bænartíð. 63. (B. G.)

Bænar-salmur. 63. (QO) 65. (U. J.) 67.

(H. E.) 69. (O. J.) 86. (K. R.) 91. (S. J.) 93. 98.

(S. O.) - 109. (O. E.) - 107. (S. E.) - 109. 117. 118. (S. J.)

+ 124. (S. J.) (S. O.) - 127. 156. (G. E.) - 192. 196. 190. 192.

(S. E. 16) - 150. (S. J.).

Bænarvers 257. (S. J. W.)

David's Salmur. Xc1. 113. (S. O.)

Fædarósk. 253. f. H.

Fyllum Skafur. 63. (S. G.)

Hersandi andlegur 293. B. G.

Þuggumarsálmur. 127. (E. E.)
Þuqvenja og andlátöðan. 258. (Sf)

Þrúnar sívæði 244. 242. (O. S.)

— og glori. 241. (B. g.)

— Salmur 124. (S. O.)

Þröstifæðing. 30. (E. K.)

— Þrösting og þína. 37. (E. K.)
39. (O. E.) III. (S. O.)

— Þröppa 41. (E. K.)

Þrossbani. 132. (E. K.)

Þrossavæðja. III. (S. O.)

Þróðvers. 59. (K. P.)

Þurhan og lifðervall. 286 (B. g.)

Þammor's minni. 278 (B. g.)

Þammond's leiming. Þröst 30. (E. K.)

Þorgunvers. 59. (K. P.)

Þalar-únn. 144. (E. K.)

Þálmur þröstlaðs manns 69 (Sf)

— um síðasta dag 77. (K. P.)

— i Þrossi og mótganði 82 (K. P.)

— af Þröðis 2nd Kap. 88 —

— um þröst forsyn. 89 (K. P.)

- Sálmar, um íkleguð Stífti þinu 99 (O.E.)
 — — þan og íðan. 109. 121 (S.G.)
 — — Strápt og Vorkin Guðs orðs. 114 (S.G.)
 — — þálmæði í móttöfu. 136. (E.H.)
 — — efkeng í manndýðum. 142 (E.H.)
 — — Heimsins foranb. 148 (þv.) 152 (Sþ.)
 — — farsalan dauða. 150 (Sþ.) 288—
 — — ephræungum eulífs lífs 162 (Sþ.)
 — — í þungri sótt 136 (S.E.)
 Salmvída ke heilagis anda. 46. Bg.
 Samvíska, göd. 296 (O.E.)
 Umþeinkning dauðans. 158. (Sþ.)
 Upphoatning móti segirni 275. 284 (Bg.)
 Varðarvíska. 287—
 Vers, um dauðan og eulíðina 284—
 — — um farsalan dauða. 285—
 — — ástvinna misfir 285—
 Líkni-sálmur. 1. o. l. (þv.)

Engl. Höfundar sálmanna etc.

- P. Þjarni Jústurss. (B9) 46. 68. 231. 233. 296.
291. 275 276. 282. 284. 286.
- P. Einar Hallss (E.H) 30. 37. (A) 51. 55
132. 136. 130. 142. 144.
- P. Einarsson Erlendss (E) 127. 156.
Hallsdóttir Einarss (H.E) 67.
- P. Hallsdóttir Erlendss (H.E) 59. 77. 82 (86) 89.
Þor Einarssonss (E.E) 124.
- P. Jon Magnúss (J.M) 159. 255.
- Jon Þorvaldsson (J.Þ) 147. 150. 153.
- P. Oddur Oddss. a Beoni. (O.O) 63.
- P. Olafur Einarss. a Hólab. (O.E) 99. 109. 263.
- P. Olafur Jónss. a Söndum (O.J) 69. 244.
246. 249. 252.
- Páll Jónss. Vídal. Lórm. (P.V) 257.
J. E. S. (J.E) 107.
- Segurður Jónss. (S.J) 60. 91.
- P. Segurður Jónss. a Þessík (S.J) 60. 91.
- P. Stephán Olafss. (S.O) 109. 111. 114.
115. 117. 118. 121. 152.
- P. Ólafur Jón. S. (O.J) 65.
- P. Þorvaldsson Jónss. (Þ.J) 158.
- Þorvaldsson Hólabss (Þ.H) 1. 33.
93. 98. 145.
- Höfundar u' gæindar 2 69. 88. 224.
284. 285 287.

